

ஆர்ப்பாட்டி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரண்தரன்

20

கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை

வைகாசி - 2010

60/=

நதியினுள்ளே

கவிதைகள்

விவ. துண்டிந்தன
 தவிழ்ச்சலன்
 கண-மகேஸ்வரன்
 இ. சீவகரகுணயன்
 யோகி
 பேரவலை நயிசு மொழிமொழி
 இ. ச. குமரன்
 ஏ. இ. ச. பாலன்

சிறுகதைகள்

பவானி சிவகுமாரன்
 தட்சணயா
 மு. அநாதரட்சகன்
 ஆனந்தி

கட்டுரைகள்

ச. குணேஸ்வரன்
 வித்யாகரகர்
 தி. ஜானசேகரன்
 செ. யோகராசர்
 யோகேஸ்வரி சிவப்பிரபாகம்

வெகுதான் ஜாலையி
 யாழ்ப்பாணம்.

தேசிகாணல்

அருள் திரு இராசேந்திரம் ஸ்ரீரீரீ

குறுநூல்

ந. சத்தியபாலன்

நூலகம்

எஸ். டி. குமரன்

நூல் அறிமுகக் குழுவும்

ஆதிசீவன்

கலை இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள்

பேசும் இதுபலிகள்

அட்டைப்படம் - உள் மூலியங்கள் (நன்றி இணையம்)

ஜீவநதி

2010 வைகாசி இதழ் - 20

பிரதம ஆசிரியர்
கலாமணி பரமீதரன்

துணை ஆசிரியர்
வெற்றிவேல் துவீயந்தன்

பதிப்பாசிரியர்
கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :
கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிளையார் வீதி
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:
திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0778134236
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

Fax : 0212263206

வங்கித் தொடர்புகள்
K.Bharaneetharan
HNB - Nelliady Branch
A/CNo.118-00-02-0945701-1

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள். பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் படைப்புகளைச் செம்மைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமை உண்டு.

- ஆசிரியர்

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி-ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- பாரதிதாசன்-

பெண்களின் உடலை எழுதுதல்

'பெண்ணியம்' எழுச்சி பெறும் காலம் இது. பெண்களைப் பற்றிப் பேசுவதும் படிப்பதும் எழுதுவதும் என எல்லாமே பெண்ணியம் எனப்படுகின்றன. பெண்களின் பிரச்சினைகளைப் பெண்களே எழுதவேண்டும் என்ற வாதம் இன்று மேலோங்கி நிற்கின்றது. பெண்ணியம் பற்றி முதல் எழுதியவர்கள் ஆண்கள். ஆனால் இந்த எழுத்துக்கள் பெண்களின் உண்மையான உணர்வுகளைச் சித்திரிப்பனவாக அமையமாட்டா என மறுதலித்து, பெண்களின் உணர்வுகளையும் வலிகளையும் வேதனைகளையும் பெண்களே எழுதும்போது தான், சத்தியமான தரிசனத்தைத் தரும் என்பது பெண்ணியவாதிகளின் நிலைப்பாடு.

'பெண்களின் உடலை எழுதுதல்' இன்று பல ஆக்க இலக்கியப் படைப்புகளில் முதன்மை பெறுவது கண்கூடு. ஆனால் அந்த எழுத்துக்கள் எவ்வளவு தூரம் பெண்களின் உண்மையான வலிகளைத் தரிசனம் பெறச் செய்கின்றன என்பது ஐயத்திற்குரியது. வெறுமையான சொற் கோப்புகளாற் கொச்சையான மொழிப் பிரயோகத்தினூடு பெண்களின் உடலை எழுதுதல் பெண்களின் வலியை எடுத்துரைப்பதற்குப் பதிலாக விரசத்தையே தூண்டுகின்றன. பெண்களின் உடல் உறுப்புகளை, அவற்றின் வலியை எழுதுவதனுடாக பெண்களின் அவலத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்ட முனையும் பெண்ணிய எழுத்தாளர்களும், எழுத்தாளர்களும், வேறு உத்தி முறைகளில் அவற்றை வெளிப்படுத்த முடியுமா எனச் சிந்திக்கவேண்டும். பாலியற் கல்வி முறையாக ஊட்டப்படாத ஒரு சமூகத்தில் 'பெண்களின் உடலை எழுதுதல்' எதிர்மறையான விளைவுகளையே தரக்கூடும்.

- ஆசிரியர்

என். எஸ். எம். இராமையாள் ஒரு கூடைக்கொழுந்து

சிறுகதையைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஆரம்பநிலைக் குறிப்புகள்

ச.குயேஸ்வரன்

அறிமுகம்

ஒரு கூடைக்கொழுந்து இலங்கையின் மலையகப் பிரதேசத்துச் சிறுகதையாகும். தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலைசெய்யும் ஏழைத் தொழிலாளர் வாழ்வையும் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளையும் எடுத்துக்காட்டு வதாகும். ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் இந்தியாவில் இருந்து அழைத்து வரப்பட்ட ஏழைத் தொழிலாளர்களின் பரம்பரையினரே இன்றும் மலையகப் பிரதேசத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

தேயிலைத் தோட்டத்தில் வேலைசெய்யும் இளம்பெண் லட்சுமியே இச்சிறுகதையின் பிரதான பாத்திரம். லட்சுமியைச் சுற்றியே கதையும் கதை நிகழ்வுகளும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

கதைச்சுருக்கம்

அன்றையதினம் வேலைக்குச் சற்றுத் தாமதமாக வந்து சேர்கிறாள் லட்சுமி. வழக்கமாக அவள் கொழுந்தெடுக்க வருகின்றபோதெல்லாம் கலைப்பாக உரையாடும் அவளின் தோழிப் பெண்களும் மற்றவர்களும் எதுவும் பேசாமல் மௌனமாகவும்; அவளை எரிச்சலோடு பார்ப்பவர்களாகவும் இருப்பதைக்கண்டு இன்று இவர்களுக்கு எல்லாம் என்ன நடந்தது என்று எண்ணுகிறாள்.

தன் இரண்டு முன்பற்களும் தொழிச் சிறித்துக்கதைகளும் கங்காணிக் கிழவனும் எதுவும் பேசாமல் நிற்கிறான். தனக்குரிய நிறை எதுவென கங்காணிக் கிழவனிடம் கேட்டபோது, பிந்தி வந்ததற்காக லட்சுமியின் மீது எரிந்து விழுகிறான். வழக்கமாகக் கொழுந்தெடுக்கும் இடத்தை விட்டு கடைசி மலையில் சென்று எடுக்குமாறு வேண்டி அவைப்பாகக் கூறுகிறான்.

முதல் வரிசையிலே அல்தை கடைசி வரிசையிலே கொழுந்தெடுக்க பலர் விரும்புவதில்லை. காரணம் அங்கு அதிகமான கொழுந்து எடுக்க முடியாது. ஆனால் லட்சுமி அன்றையதினம்

கடைசி வரிசைக்குச் செல்கிறாள். இவளின் அருகே வயதான கிழவி தன் நடுங்கும் கரங்களால் கொழுந்து எடுக்கிறாள். 'என்னடி ஆயா இந்தப் பக்கம்' என்று அவள் விசாரிக்கிறாள்.

முதற்கொழுந்து எடுத்துக் கூடைக்குள் போடும் போது 'பொலி' சொல்லுமாறு கிழவியைக் கேட்க கிழவி பொலி சொல்லுகிறாள். மலையில் கொழுந்து எடுத்து முடித்து நிறுவைக்கு மற்றைய வர்களும் செல்கின்றனர். அங்கு நிறுவைக்காக எல்லாப் பெண்களும் தங்கள் தங்கள் நிறையுடன் காத்திருக்கிறார்கள்.

நிறுவைத் தராசு தூக்கவும், கொழுந்து களைத் தூக்கிப் படங்குகளில் கொட்டவும் வேலையாட்கள் தயாராக நிற்கின்றனர். கங்காணி; கணக்குப்பிள்ளையை அழைத்து வருகிறார். கூடையுடன் வரிசையாக நிற்கும் பெண்களை கணக்குப் பிள்ளை பார்த்துக்கொள்ளும். அவரின் பார்வை அந்த வரிசையில் நிற்கும் லட்சுமியில் தரித்து நிற்கிறது. லட்சுமியை அருகே வருமாறு அழைக்கிறார்.

லட்சுமி சில நாட்களுக்கு முன்னர் 25 ஆம் நம்பர் மலையில் எடுத்த 57 நாத்தல் கொழுந்து தொடர்பாக வினாக்களை அடுக்குகிறார். அந்த மலையில் பல வருடம் அனுபவம் உள்ளவர்கள் கூட 57 நாத்தல் எடையுள்ள தேயிலைக்கொழுந்தை இதுவரை எடுத்தது கிடையாது. அப்படியிருக்க லட்சுமி எடுத்த கொழுந்து நிறை மற்றவர்களிடம் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தி விட்டதாகக் கூறுகிறார். இது லட்சுமிக்கு அதிர்ச்சியாக உள்ளது. தன் தொழிலின் மீதும் தன் கண்ணியத்தின் மீதும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட சந்தேகத்தை நினைத்து மனம் குழறுகிறாள்.

கணக்குப் பிள்ளை எல்லோருக்கும் கேட்கத்தக்கதாகத் தொடர்ந்து பேசுகிறார். லட்சுமி சொந்தக்காரப் பெண்ணாக இருப்பதால்தான் கணக்கைக் கூட்டி எழுதிவிட்டதாக மற்றவர்கள்

சந்தேகப்படுவதாகவும், கணக்குப் பிள்ளைகளுக்கு
பொம்பினைக் கேஸ் பிரச்சனைக்குரியது என்பதும்,
மற்றவர்களின் சந்தேகப் பார்வைக்குத்தான் ஆட்படக்
கூடாது என்பதற்காகவும் அவள் எடுத்த 57 நாத்தல்
கொழுந்தை இன்னொரு முறை எடுத்துக் காட்ட
வேண்டும் என்று லட்சுமியிடம் கட்டளையிடுகிறார்.

லட்சுமிக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியோடு அந்தக்
கட்டளையை மனவவரக்கியத்துடன் ஏற்றுக்
கொள்கிறாள். தன்னால் மீண்டும் ஒருமுறை
அவ்வாறு கொழுந்தெடுத்து நிரூபிக்க முடியுமென
கூறுகிறாள்.

இதன் பின்னர் மாலை லட்சுமியின் வீட்டில்
அவளின் வருங்காலக் கணவன் ஆறுமுகம் இது
சம்பந்தமாக அவளுடன் உரையாடுகிறான். 57
நாத்தல் கொழுந்தெடுத்த அன்றையதினம்
ஆறுமுகம் சாப்பாட்டுக்கு வந்துகொண்டிருந்தபோது
லட்சுமி தனியாக நின்றதைக் கண்டு அவளுடன்
உரையாடியபடி அவனும் கொஞ்சம் கொழுந்தெடுத்து
அவளின் கூடையில் போட்டான். அதுதான் இன்று
57 இறாத்தல் பிரச்சனையைக் கிளப்பி விட்டிருந்தது.
அதனால் கணக்குப்பிள்ளையிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு
உண்மையைக் கூறிவிடலாம் என்கிறான்
ஆறுமுகம். ஆனால் அதனை லட்சுமி ஏற்றுக்
கொள்ளவில்லை. அது எதிர்பாராமல் நடந்தது.
அவர்கள் தன் தொழிலில் சந்தேகப்பட்டதனால்
தன்னால் முடிந்தவரை எடுத்துக் காட்டப்
போவதாகவும் முடியாவிட்டால் மற்ற மலைக்குப்
போய் இலை பொறுக்கப் போவதாகவும் கூறுகிறாள்.

மீண்டும் நான்கு பேர் சாட்சியாக கங்காணி
முன்னிலையில் காலை 9 மணியிலிருந்து மாலைக்
கிடையில் கொழுந்து எடுக்கிறாள். எடுத்த கொழுந்து
நிறுக்கப் படுகிறது. 61 இறாத்தல் நிறை.
எதிர்பார்த்ததை விட 4 நாத்தல் அதிகம். கணக்குப்
பிள்ளை எல்லோருக்கும் கேட்கத்தக்கதாக
நிறையைக் கூறி விட்டுக் கொட்டச் சொல்லுகிறார்.

தன் கையால் கொழுந்துகளை அள்ளிப்
பார்த்த கணக்குப்பிள்ளை 'முற்றல் இலையும்
மொட்டைப் புருங்குமாக' அதிகமான பழுதுடன்
கொழுந்து இருப்பதாகவும் எடையிலிருந்து 20

நாத்தல் கழிக்கப் போவதாகவும் எரிச்சலுடன்
கூறுகிறார்.

லட்சுமிக்கு மீண்டும் அது அதிர்ச்சியாக
உள்ளது. சவாலை ஏற்றுக் கொண்டு
காலையிலிருந்து கஷ்டப்பட்டுக் கொழுந்தெடுத்தும்
இறுதியில் 20 இறாத்தல் கழிப்பதாயின்... என்று
அவள் எண்ணுவதற்கிடையில் கங்காணிக் கிழவன்
முன்னே வந்து ஆத்திரம் மேலிட லட்சுமியின்
வகை ஆட்காட்டி விரலைப் பிடித்து கணக்குப்
பிள்ளையிடம் காட்டி ஆவோசத்துடன் பேசுகிறார்.

*"ஐயா, இதைப்பார்த்து விட்டுப் பேசுங்கள்
ஐயா, இது நல்ல கொழுந்தோ கெட்ட
கொழுந்தே, இவ்வளவையும் எடுத்தது
இந்தக் கையி் இந்த நாத்தலைத்
தரமாட்டேன்னு சொல்றீங்க?"*

என்று கங்காணிக் கிழவன் நியாயத்திற்காக
வாதிடுகிறார். லட்சுமியின் வகைகை ஆட்காட்டி
விரலின் ஓரப்பகுதிகள் இரண்டும் தோல் கிழிந்து
இரத்தம் கசிந்து உறைந்து போயிருந்தது. அவளின்
கைகளைப் பார்த்து விட்டு முகத்தைத் திருப்பிக்
கொண்ட கணக்குப்பிள்ளை ஒரு கதையும் இல்லாமல்
துண்டை வாங்கி திருப்பவும் காலைக் கொழுந்துடன்
61 இறாத்தலையும் பதிந்து கொடுக்கிறார்.

தன் சபதம் நிறைவேறாவிட்டால் வேறு
மலைக்குச்சென்று இலை பொறுக்கப் போவதாகத்
தனது எதிர்காலக் கணவன் ஆறுமுகத்துடன் வீட்டில்
உரையாடிய போது கூறிய லட்சுமி சபதம்
நிறைவேறிய போதும் தொடர்ந்தும் அந்த மலையின்
நின்று வேலை செய்ய விருப்பம்தான் வேறு மலைக்குச்
சென்று விடுகிறாள். இதுவே 'ஒரு கூடைக் கொழுந்து'
சிறுகதையின் கதைச்சுருக்கம் ஆகும்.

கதைக்களம்

இச் சிறுகதை மலையைப் பிரதேசத்தின்
தேயிலைத் தோட்டத்தைக் களமாகக் கொண்டது.
கதை தேயிலைத் தோட்ட மலைப் பிரதேசத்தைச்
சுற்றியும் கொழுந்தெடுத்த பின்னர் அவர்கள் நிறை
பார்க்கும் ஸ்டோர் எனப்படும் இடத்தைச் சுற்றியும்
இடம்பெறு கிறது. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வாழும்
வயம் என்று சொல்லப்படும் குடியிருப்பில் மிகுதிக்
கதைச் சம்பவம் கூறப்படுகிறது. ஆரம்பத்தில்
தேயிலைத் தோட்டத்தில் கொழுந்தெடுக்கும் இடமும்
தேயிலை நிறை பார்க்கும் இடமும் கதையின்
முற்பகுதியாகவும் அப்பிரதேசத்தில் அவர்கள் வாழும்
வயம் கதையின் பிற்பகுதியாகவும் இடம்பெறுகிறது.
என்.எஸ்.எம். இராமையா 20 வரையான சிறுகதை
களே எழுதியிருந்தாலும் அவை அனைத்துமே
தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளரின் பிரச்சனை

களையே மையமாகக் கொண்டவை என்று கூறப்படுகின்றது.

பாத்திரத் சித்திரிப்பு

ஒரு கூடைக் கொழுந்தின் பிரதான கதாபாத்திரமாக லட்சுமி சித்திரிக்கப்படுகின்றாள். அடுத்து முக்கியம் பெறும் பாத்திரங்களாக கங்காணிக்கிழவன், கணக்குப்பிள்ளை மற்றும் கதையோட்டத்திற்கு இணையாக உதிரியாக வரும் பாத்திரங்களாக ஆறுமுகம், லட்சுமியின் தாய், கொழுந்தெடுக்கும் பெண்கள், வயதான கிழவி ஆகிய பாத்திரங்களையும் கூறலாம்.

லட்சுமி

ஒரு கூடைக்கொழுந்தின் பிரதான பாத்திரமாக லட்சுமி சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளாள். லட்சுமி இயல்பிலேயே கலைப்பானவளாகவும், எல்லோருடனும் சகஜமாகப் பழகுவளாகவும் உள்ளாள். தன் வேலையில் கண்ணியம் மிக்கவளாகவும் இலட்சியத்தை அடைவதற்காக கடுமையாக உழைப்பவளாகவும் காட்டப் பட்டுள்ளாள். இரண்டாம் தடவை அவள் அதிக நிறை எடுத்து நிரூபிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பத்திலே தன்னில் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட சந்தேகத்தைத் தீர்ப்பதற்காக, தன் உண்மையான உழைப்பை நிரூபிப்பதற்காகத் தயங்காமல் முன்வருகிறாள்.

அதனால்தான், தனது உழைப்பை நிரூபித்ததன் பின்பும் தனக்கு ஒரு கெட்ட பெயர் வரக்கூடாது என்பதற்காகவும் வரப்போகின்ற பிரச்சனைகளில் இருந்து தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்காகவும் வேறு மலைக்குச் செல்வதாகக் கருதக்கூடியதாக உள்ளது.

அதுமாதிரியின்றி வருங்காலத்தில் திருமணம் செய்யவிருக்கும் ஆறுமுகம் அவளின் குடும்பத்தினருடன் அந்நியோன்யமான தொடர்பு கொண்டிருப்பது கதையோட்டத்தில் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. 57 நாத்தல் பிரச்சனைக்கு ஆறுமுகமும் காரணமாக இருந்து விட்டால் அவனுக்கு வேலை சார்ந்த பிரச்சனைகள் ஏற்படலாம் என்பதாலும் அதனைக் காட்டிக் கொடுக்காமல் தற் துணிவுடன் செயற்படுகிறாள். அவர்களின் சந்தேகம் தீர்ந்த பின்னரும் கூட தொடர்ந்தும் அந்த மலையில் நின்று வேலை செய்யாது வேறு மலைக்கு மாறிப் போக விரும்புவது தனது காதலைக் காப்பாற்றுவதற்கும் தனக்கு ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துக்களில் இருந்து தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்காகவும் ஆகும். இவ்வாறாக லட்சுமி என்ற பாத்திரம் கதையோட்டத்திற்கு ஏற்ப மிக யதார்த்தமாகவும் முற்போக்காகவும் படைக்கப் பட்டுள்ளது.

கணக்குப் பிள்ளை

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் கங்காணிக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். கங்காணி கணக்குப் பிள்ளைக்குக் கட்டுப்பட்டவர். கணக்குப் பிள்ளை தனக்கு மேல் நிலையில் இருக்கும் தோட்ட முதலாளிக்குக் கட்டுப்பட்டவர். இந்த அதிகாரநிலையில் தன் வேலையில் தனது கடமையை நிரூபிக்கவேண்டிய கடப்பாடு கணக்குப்பிள்ளைக்குரியது.

தெரிந்தவர் அல்லது உறவினர் என்று கூடுதல் கணக்கெழுத்து முடியாது. அது அவரது வேலைக்கு ஆபத்தைத் தேடித்தரும். அதனாலேயே லட்சுமி எடுத்த அதிக நிறையை நிரூபிக்க வேண்டிய சங்கடம் கணக்குப் பிள்ளைக்கு ஏற்படுகின்றது. தனது தோட்ட முதலாளிக்கு தன்னை உண்மையானவனாகவும் நேர்மையானவனாகவும் நிரூபிப்பதற்காக லட்சுமியை வருத்தி மீண்டும் 57 நாத்தல் கொழுந்தெடுக்க வைக்கிறார் கணக்குப்பிள்ளை.

மற்றவர்களின் பழிச்சொல்லுக்கு தான் ஆளாகிவிடக்கூடாது என்ற எச்சரிக்கையுணர்வு இவரிடம் மிகுந்திருப்பதைக் காணலாம். இதனை மலையில் இருக்கும் மற்றவர்கள் ஆங்காங்கு கதைப்பதில் இருந்தும் எல்லாத் தொழிலாளர் முன்னிலையில் லட்சுமியின் பிரச்சனையைக் கூறுவதிலிருந்தும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

நான்கு பேர் முன்னிலையில் திரும்பவும் லட்சுமியின் உழைப்பு உண்மையானது என்று நிரூபிக்கப்பட்டதும் கணக்குப்பிள்ளைக்கு அவளில் உண்மையான விருப்பம் ஏற்படுகின்றது. ஆனால் அந்த விருப்பம் அவரின் மனதளவில் மட்டுமே சம்பந்தப்பட்டது. லட்சுமிக்கோ மற்றவர்களுக்கோ இது தெரிய வாய்ப்பில்லை. இதை லட்சுமியும் கூட அறியாதவளே. இவ்வாறாக கணக்குப்பிள்ளை என்ற பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

கங்காணிக்கிழவன்

இச்சிறுகதையில் தொடக்கமும் முடிவும் ஒரு வகையில் கங்காணிக் கிழவனுடன் சம்பந்தப்பட்டதாகவே உள்ளது. ஆரம்பத்தில் கங்காணிக் கிழவன் பற்றிய மனப்பதிவு ஆத்திரத்தைத் தரத்தக்கதாகவும் சிறுகதையின் இறுதியில் கங்காணிக் கிழவன் தன்னை நியாயத்திற்காக குரல் கொடுப்பவராக வெளிக்காட்டும் போதும், ஆரம்பத்தில் இருந்ததை விட கங்காணிக் கிழவன் பாத்திரத்தில் ஒரு விருப்பம் ஏற்படுகிறது.

வேலைக்கு நேரம் கழித்து லட்சுமி வந்தபோது அவள் அதிக நிறையுள்ள கொழுந்தை எடுத்தாள் என்பதற்காக கோபமாகவும் எரிச்சலாகவும் வேண்டாவெறுப்பாகவும் பேசும் கங்காணிக்

கிழவன்; அதிகார வர்க்கத்தோடு சேர்ந்து தன்னையும் அதிகார வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியாகக் காட்டிக் கொள்கிறார். லட்சுமியின் உண்மையான உழைப்பையும் நேர்மையையும் அறிந்த பின்னர் கங்காணிக் கிழவரும் இறுதியில் தொழிலாளரின் பிரச்சினைகளுக்காகக் குரல் கொடுக்கக் கூடியவராகத் தன்னை வெளிக்காட்டுகின்றார். இது அவருடைய நேர்மை யினையும், மனிதாபிமான உணர்வின்மையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

நகைச்சுவையாக உரையாடக் கூடிய வராகவும் எல்லோரும் விருப்புக் கொள்ளக்கூடிய பாத்திரமாகவும் வருகின்ற கங்காணிக் கிழவன் தன் வேலையில் மிக்க கண்ணியமானவராகவும் தன் கடமையினைச் செவ்வனே நிறைவேற்றுவவராகவும் இருக்கின்றார்.

கதையின் இறுதியில் வருகின்ற 'இதை பார்த்து விட்டுப் பேசுங்கள் ஐயா நல்ல கொழுந்தே கூடாத கொழுந்தோ எல்லாவற்றையும் எடுத்தது இந்தக் கையி' என்ற கூற்று உயிர்ப்பு மிகுந்த வரிகள். இந்த வரிகளே கங்காணிக் கிழவனை நிறைந்துதல் போதுமானவையாகும்.

உதிரிப் பாத்திரங்கள்

ஆறுமுகம்

லட்சுமியின் எதிர்காலக் கணவன் ஆறுமுகம். லட்சுமி வேலை முடிந்து வந்த அந்தி நேரம் அவளின் வீட்டில் அன்றைய பிரச்சினை பற்றி அக்கறையாக உரையாடுகிறான். லட்சுமியின் வேலைக்கு ஆபத்து ஏற்படுமோ என்று எண்ணுகிறான். 57 நாத்தல் பிரச்சனைக்கு தானும் ஒரு காரணம் என்பதனால் கணக்குப் பிள்ளையிடம் உண்மையைக் கூறி மன்னிப்புக் கேட்டுவிடலாம் என்றும் யோசனை கூறுகிறான்.

அவன் அன்றையதினம் சாப்பாட்டுக்கு வரும் வழியில் லட்சுமி தனியாக நின்று கொழுந்து எடுத்தபோது சற்றுநேரம் அவளுடன் உரையாடியபடி எடுத்த கொழுந்தே இந்தப் பிரச்சினையை இப்போது கிளப்பி விட்டிருந்தது. இதிலிருந்து ஆறுமுகம் என்ற பாத்திரம் லட்சுமியில் அக்கறை உள்ளவனாகவும், மிகுந்த உழைப்பாளியாகவும், அவளின் பிரச்சினை தனக்கு ஏற்பட்ட பிரச்சினையாகவும் அதிலிருந்து விடுபடுவதற்கு ஏற்ற யோசனையை கூறுபவனாகவும் ஆசிரியர் ஆறுமுகத்தைச் சித்திரித்துள்ளார்.

எதிர்காலத்தில் லட்சுமியைத் திருமணம் செய்ய இருக்கின்றவன் என்பதனால் அவன்; காதல் மற்றும் தனிப்பட்ட பிரச்சினையைக் கதைக்காமல் லட்சுமியின் தாய் தந்தையருடன் பொதுவாக

உரையாடிவிட்டு லட்சுமியுடனும் உரையாடுவான். இதிலிருந்து தன்னை பொறுப்புள்ள ஓர் ஆடவனாகக் காட்டிக்கொள்கிறான்.

லட்சுமியின் தாய்

லட்சுமியின் தாய் தன் மகளினும் அவளின் எதிர்காலக் கணவன் ஆறுமுகத்தினும் மிகுந்த அன்புடையவளாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளாள். சிறுகதையில் ஓரிடத்தில் மட்டும் "ஆயி அத்தானுக்கு தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொடுத்தியா?" என்று கேட்பதாக ஓர் உரையாடல் வருகிறது. தன் மகளுக்கு வரப் போகின்ற மருமகனிடம் மிகுந்த அன்பும், மரியாதையும் கொண்ட நிலை இதனுடாகத் தெரிகிறது. ஆறுமுகம் வேலை முடிந்த பின்னர் சற்று ஆறுதலாக லட்சுமியுடன் வந்து உரையாடுவது வழக்கம். அது போன்ற நேரங்களில் மரியாதையாக லட்சுமியின் தாயும் தகப்பனும் சற்று ஒதுங்கிக் கொள்வார்கள்.

தொழிப்பெண்கள்

தொழிப்பெண்கள் லட்சுமியுடன் கலைப்பாக உரையாடுபவர்களாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவள் வழக்கமாகக் கொழுந்தெடுக்க வரும்போதே லட்சுமிக் காக நிறைபிடித்து வைத்திருந்தும் தங்களுக்கு பக்கத்தில் நிறை பிடிக்க வேண்டும் என்றும் விருப்பப்படுபவர்கள் லட்சுமியின் தொழிப்பெண்கள். அவளுடன் குழந்தைகள் போல் உரையாடுவது கதையோட்டத்தில் தெரிகிறது.

"இங்கே வாடி லட்சுமி! ஏன்கிட்டே நிறை தாரேன்"

என்று கூறுவதும்,

"ஐயோ! லட்சுமிக்குட்டி! என்கிட்டே நிற்கட்டுண்டி"

என்றும் குழையக் குழையக் கதைப்பவர்கள். அதேபோல் லட்சுமியும் அவர்களை முறை சொல்லி 'அக்கா எனக்கு எது நெறை' என்று கேட்பதிலிருந்தும் தெரிகிறது.

ஆனால் முதற்சம்பளம் வாங்குபவளை எரிச்சலுடன் பார்ப்பவர்கள்தான் லட்சுமியுடன் கதைக்காது முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்வதிலிருந்தும் மற்றவரின் உயர்வில் எரிச்சற்படுகின்ற மனித இயல்பும் அந்தத் தொழிப்பெண்களுக்கு ஊடாக வெளிப்படுகின்றது. அந்த வகையில் மனிதர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய இயல்பான உணர்வுகளுடன் ஆசிரியர் தொழிப்பெண்களைப் படைத்திருக்கிறார்.

கிழவி

லட்சுமியின் அருகில் கொழுந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பொக்கைவாய்க் கிழவி லட்சுமியுடன் உரையாடும் சந்தர்ப்பம் ஒன்று கதையில் வருகின்றது. கடைசி நிறையிலே நின்று தான் தளர்ந்து போனபோதும் கூட பணிக் குளிரில்

நடுங்கும் கைகளால் கொழுந்தெடுத்து உழைத்து, தன் வாழ்வை ஓட்ட வேண்டிய வயதான நிலை இங்கு சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளது.

அதிசயமாகவும் ஆதரவாகவும் அன்பாகவும் கதைகேட்கும் பண்பினை கிழவியிடம் அவதானிக்க முடிகின்றது. அத்துடன் லட்சுமி தான் எடுத்த முதற்பிடிக்கொழுந்தைக் கூடைக்குள் போடும் போது “அம்மாயி! பொலி சொல்றியா, கொழுந்தைப் போட்டுக்கிர்றேன்” என்று லட்சுமி கேட்ட போது “போடு அப்பனே, சம்முகா! பொலியோ...பொலி - பொலி - பொலி” என்று அன்பாகவும் பக்தியுணர்வோடும் அனுபவத்தோடும் கூறுகிறாள்.

உண்மையில் ஒரு சிறிய பாத்திரத்தைப் படைத்தாலும் மிக நுட்பமாக அப்பாத்திரத்தை பண்பாட்டு மரபுகளோடு படைத்துள்ளமை ஆசிரியரின் கதை கூறும் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது.

மலையக மக்களின் வாழ்க்கை அம்சம்

இச்சிறுகதையூடாக மலையக மக்களின் வாழ்க்கையின் ஒரு குறுக்குவெட்டு முகத்தை மிக கனகச்சிதமாக ஆசிரியர் வாசகர் மனக்கண்முன் கொண்டு வருகின்றார். லட்சுமியின் ஒருநாள் வாழ்வு சொல்லப்படுவதுடனாக இந்தப் போக்கை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

காலையில் கொழுந்தெடுக்கச் செல்லுதல், அங்கு கங்காணிமாரின் மேற்பார்வையில் வேலை செய்தல், பின்னர் நிறுவைக்காக எட்டோர் முன் எடுத்த கொழுந்துக் கூடைகளுடன் காத்திருத்தல், பின்னர் கணக்குப்பிள்ளை நிறை பார்த்தல், காலைமுதல் மாலை வரை கஷ்டப்பட்டு எடுத்த கொழுந்தில் பழுது கண்டுபிடித்து நிறைவெட்டுவேன் என அவர்களை ஏங்க வைத்தல், அதன் பின்னர்தான் தமது யைன்களுக்குச் சென்று சாப்பாடு மற்றும் தமது வீட்டு வேலைகளைச் செய்தல் என்பன கதையோட்டத்திற்கு ஊடாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

சிறுகதையின் சிறப்புக் கூறுகள்

1. தோட்டத் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்துதல்

தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தமது ஒவ்வொரு நாள் வாழ்வையும் கழிப்பதற்குப் படும் பாடுகள் மிக நுட்பமாக கதையில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. நாட் கூலிக்கு வேலைசெய்யும் அவர்கள் தமது தொழிலில் எதிர்நோக்கும் பல பிரச்சினைகள் கூறப்படுகின்றது. கொழுந்தெடுப்பதில் இருக்கும் சிரமம், தொழிலின் நிச்சயமற்ற தன்மை, மேலதிகாரிகளின் கண்காணிப்பு பிற்கும் அதிகாரத்திற்கும் கட்டுப்பட்டு ஜீவநதி

வேலைசெய்ய வேண்டிய நிலை ஆகியன கூறப்படுகின்றன.

கொழுந்தெடுத்தல் மற்றைய வேலைகள் போல் இலகுவான தொழிலில்லை. நிறை பிடித்தல், கொழுந்தெடுப்பதற்குரிய ஆயத்தங்கள் செய்தல், படங்குச்சாக்கை இடுப்பைச் சுற்றிக் கட்டுதல், கூடையின் கயிற்றைத் தலைக்கூடாக மாட்டுதல், கொழுந்தெடுத்தல், முற்றல் இலைகளைத் தவிர்ந்தல், எடுத்த கொழுந்தை நிறைபார்ப்பதற்கு கொண்டு செல்லை, அங்கு காத்திருந்து அதன் பின்னர் நிறைக்குரிய துண்டைப்பெற்றுக் கொண்டு செல்லை, ஆகியன இந்தத் தொழிலின் படிநிலை அம்சங்களாகச் சுட்டப்படுகின்றன.

எப்படித்தான் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்தாலும் மேலதிகாரிகளின் கழுக்குக் கண்களுக்கு தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தம் உண்மையான உழைப்பை நிரூபிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது.

மற்றும் இவ்வேலையில் இருக்கும் நிச்சயமற்ற தன்மை எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. தமது வேலையில் அதிகாரிகள் பிழை பிடித்துவிட்டால் தாம் வேலையில் இருந்து நீக்கப்பட்டு விடுவோம் என்ற அந்தர நிலையும் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்படுகிறது.

வயதானவர்கள், பிள்ளைக்காரிகள்கூட அன்றாடம் தொழில் செய்தாலே தம் வயிற்றுப் பாட்டைப் பார்க்க முடியும் என்ற நிலையும் தெரிகிறது.

எனவே, உழைக்கும் வர்க்கம் தொடர்ந்து சுரண்டப்படுவதும் அவர்களுக்கு நிம்மதியான வாழ்வு கிடைப்பதென்பதும் வெறும் கானல் நீராகவே இருப்பது இக்கதையூடாக வெளிப்படுகின்றது.

2. பிரதேசப் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துதல்

இச்சிறுகதையூடாக மலையக மக்களின் பிரதேசப் பண்பாடு வெளிப்படுகின்றது. எந்தவொரு தொழிலாளானாலும் கடவுளைத் தொழுதே எல்லோரும் செய்வது வழக்கம். இது மரபாகவும் கைக்கொள்ளப் படுகின்றது. லட்சுமி கொழுந்தெடுக்க ஆரம்பிக்கும் போது தேயிலைச்செடியைத் தொட்டுக் கும்பிட்டு விட்டு கொழுந்துகளைக் கிள்ளத் தொடங்குகிறாள். அதேநேரம் முதற்கொழுந்தைக் கூடைக்குள் போடும் போது அருகில் நிற்பவர்கள் ‘பொலி’ சொல்வது வழக்கம் அந்த மரபு இங்கும் கைக்கொள்ளப்படுவது தெரிகின்றது.

இந்த வகையில் கிராமிய நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துவதாக ‘பொலி’ சொல்லும் மரபினையும்

'ஒப்புராணை' என்ற சத்தியம் செய்யும் நம்பிக்கையினையும் கருத முடிகின்றது.

உறவு நிலைத் தொடர்புகள் மிக நாகரிகமாகப் பேணப்படுவதும் இக்கதையில் வெளிக் காட்டப்படுகின்றது. லட்சுமியும் ஆறுமுகமும் வீட்டில் உரையாடும் போது லட்சுமியின் தாயும் தந்தையும் மரியாதையாக ஒதுங்கிக் கொள்வது கதையின் போக்கினூடே எடுத்துச் சொல்லப் படுகின்றது.

உறவினர் அயலவர் தெரிந்தவர் ஆகியோரை முறை சொல்லி அழைக்கும் வழக்கம் இக்கதையில் இழையோடுகின்றது. வயதானவர் களை அப்பச்சி, அம்மாயி என்று அழைப்பதும்; இளம் பெண்களை ஆயி என்று பெரியவர்கள் அழைப்பதும்; இளம்பெண்கள் தங்கள் சகபாடிகளை குட்டி, பொட்டைச்சி, செட்டுகள் என்று அழைப்பதும் இச்சொற்கள் அவர்களின் உரையாடலைப் பொறுத்தும் உரையாடுபவரின் மனநிலைக்கு ஏற்ப மாறுவதும் அவதானிக்கத் தக்கது.

3. தொழில் சார்ந்த நுணுக்கத்தை வெளிப்படுத்துதல்

தேயிலைத் தோட்டத்தொழிலைப் பொறுத்த வரையில் கொழுந்தெடுத்தல் இங்கு பிரதானமான தொழிலாக உள்ளது. என்றாலும் தேயிலைத் தோட்டங்களில் இதனுடன் இணைந்த வேறு வேலைகளும் செய்யப்படுவதுண்டு. பல்வெட்டுதல், கவ்வாந்து வெட்டுதல், முள்ளுக் குத்துதல், கான் வெட்டுதல், உரம் போடுதல், மருந்தடித்தல், பழைய தேயிலையை பிடுங்கி விட்டு நிலத்தைப் பண்படுத்தி புதிய கன்றுகளை நாட்டுதல் ஆகிய பாரம்பரியத் தோட்டச் சில்லறை வேலைகளும் மலையகத் தோட்டங்களில் செய்யப்படுவதுண்டு.

இச்சிறுகதையில் கொழுந்தெடுத்தல், இலை பொறுக்குதல் ஆகியனவே சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. கொழுந்தெடுக்கும் போது அது முறையாகச் செய்யப்படும் வேலையாகவும் கொழுந்தெடுப்பதற்கு முன்னர் அவர்களின் ஆயத்தமும் கதையில் புலப்படுகின்றது. அதிலிருந்து சில பகுதிகளை எடுத்துக் காட்டலாம்.

"கூடையை இறக்கி வைத்து இடையில் கட்டியிருந்த படங்குச் சாக்கை அவிழ்த்து, சேலையைச் சற்று முழங்கானுக்கு மேலே தூக்கி - இல்லாவிடில் தேயிலைச் செடி கிழித்து விடுமே! மீண்டும் படங்கைச் சுற்றிக் கட்டினாள். கறுப்புநிறக் கயிறு அரைஞாண் மாதிரி இருப்பைச் சுற்றி வளைத்தது. கூடைக்குள் இருந்த தலைத்துண்டை உதறி, ... தலையில்

போட்டுக்கொண்ட கூடைக் கயிற்றையும் தலையில் மாட்டிக் கொண்டாள். கடைசியாகப் பக்கத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தலைத்துண்டின் பகுதிகளைக் கயிற்றை மறைப்பதுபோல் மடித்துக் கயிற்றுமேல் போட்டுக் கொண்டாள்."

"மௌனமாகத் தேயிலைச் செடியைத் தொட்டுக் கும்பிட்டு விட்டு, பனியில் நனைந்து நின்ற கொழுந்துகளைக் கிள்ளத் தொடங்கினாள் லட்சுமி. இரண்டு விச்சிலே இரண்டு கையும் நிறைந்து விட்டது. காம்ப்புப் பகுதியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். பரவாயில்லை. எல்லாம் பிஞ்சுக் காம்புதான்! 'நார்க்குச்சி' ஒன்றுகூட இல்லை... இளைந்தளிகள் 'சடசட' வென ஒடிந்து கொண்டிருந்தன."

பொதுவாக அதிக கொழுந்தெடுத்து எடை போட விரும்புவவர்கள் முதற்தொங்கலுக்கோ அல்லது கடைசித் தொங்கலுக்கோ போக விரும்புவதில்லை. காரணம் முதற்தொங்கல் என்றால் ஒழுங்கான நிறை கிடையாது. எல்லாம் குறைநிறைகளாகவே இருக்கும். அதிக தடவைகள் ஏறி இறங்க வேண்டியிருக்கும்.

அதேபோல் கடைசித் தொங்கல் என்றால் வயதானவர்களுடனும் பிள்ளைக்காரிகளுடனும் கொழுந்தெடுக்க வேண்டியிருக்கும். பிள்ளைக்காரிகள் ஆடி அசைந்து நேரம் கழித்து வந்து சில மணிநேரம் எடுத்து விட்டு யைத்திற்கோ பிள்ளைக்காம் பிராவுக்கோ போய்விடுவார்கள். அத்தோடு அவர்களின் நிறையையும் சேர்த்து எடுத்துக் கொள்வதோடு அவர்களின் கூடையையும் தூக்கிச்சென்று எடை பார்க்க வேண்டும்.

நல்ல கொழுந்து உள்ள மலையெனில் சாப்பிடக்கூடப் போகாமல் கொழுந்தெடுப்பார்கள். ஒவ்வொருவரும் நாற்பது ஐம்பது நாத்தல் என எடுப்பார்கள். இவ்வாறாக வேலை தொடர்பான நுணுக்கமான பார்வைகளைக் கொண்டதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது.

4. மொழிப்பயன்பாடு

ஒரு கூடைக் கொழுந்து சிறுகதையில் விரவியிருக்கும் மொழிப்பயன்பாடு பற்றித் தனியாக எழுதலாம். அந்த அளவுக்கு அதிகமான மலையகப் பிரதேச மொழிச்சொற்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. மலையகப் பிரதேச வழக்குச் சொற்களை பேச்சு வழக்குச் சொற்கள், உறவுநிலைச் சொற்றொடர்கள்,

பிறமொழிச் சொற்கள் என மூன்றாக வகுத்து நோக்கலாம். அத்தோடு தொழில்சார் சொற்றொடர்களும் தனித்துவமான சொற்பயன்பாட்டை உடையனவாக உள்ளன. இவையெல்லாம் சேர்ந்து இக்கதைக்கு ஒரு தனித்துவத்தைக் கொடுக்கின்றன.

(அ) மலையகப் பிரதேச வழக்குச் சொற்கள்

1. பேச்சுவழக்குச் சொற்கள்

நெறை, கொந்தர்ப்பு, சுணங்கி, ஒப்புரணை, செட்டு, வதிலு, மொகறை, ஆவுது, பிள்ளைக்காமப்பிறா, ஆளுக, பேரு, குத்தம், ஒப்புராணை, எழவு, ஊடே, நெசம்னு, வெனை, அவுகளை, மொறைக்கிறே, பேசிடாப்புலே, போறாக, பொறகு, சாச்சி, கையி, பொடசக்காரி, ஓனக்கு, நெண்சேன்

2. உறவுநிலைச் சொல்/சொற்றொடர்

அம்மா, அம்மாயி, அப்பச்சி, அய்யா, அப்பன், ஆயி, ஆயா, ஆயான், ஆத்தா, ஜயா, கங்காணி, கணக்குப்பிள்ளை, கிழவி, குட்டிக, தொரைச்சாணி, னொப்பன், சாக்குக்காரன், பிள்ளைக்காரிகள், பொட்டைச்சி, விடலைப்பிள்ளை, பொம்புளை, புள்ளே, வயசுப்பெண்கள்

3. பிறமொழிச் சொற்கள்

கிராக்கி, றாத்தல், செக்ரோல், லேபர், எட்டோர், டமில், கண்ட்ரி, ஜபர்தஸ்து, சர்வீசு, மப்ளர், இஸ்டோர், கேஸ், பப்ளிக்கா, ஆசாமி, மாமுல்படி, லயம், ஜீவாலை,

(ஆ) தொழில்சார் சொற்றொடர்கள்

தலைக்கயிறு, கறுப்புநிறக்கயிறு, படங்குச்சாக்கு, தலைத்துண்டு, கூடைக்கயிறு, காம்ப்பு பகுதி, பிஞ்சுக்காம்பு, நாரக்குச்சி, இளந்தளிர், அந்திக் கொழுந்து, ஒருமணிக்கொழுந்து, சங்கு ஊதுதல், தராசுமரம், தட்டுக் கூடை, தட்டுக்கொட்டுதல், தேயிலை மிலாருக் குவியல், ரப்பு, எல பொறுக்குதல், முற்றல் இலை, பொலி, எடுவைக்காரிகள், குறைநிறை

5. அணிச்சிறப்பு

கதையின் போக்கிற்கு ஏற்ப இயல்பாகவே அணிநலன்கள் கையாளப்பட்டிருந்தல் இச்சிறு கதையின் இன்னொரு சிறப்புக் கூறாக உள்ளது. வர்ணனை, உவமை, உருவகம், மரபுத் தொடர் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன.

வர்ணனைகளுள் தேயிலைத் தோட்ட வர்ணனையும் லட்சுமி குடியிருக்கும் யைன் வர்ணனையும் எடுத்துக்காட்டத்தக்கவை.

"பங்குனிமாதப் பச்சை பார்ப்பதற்கே ஓர் அழகு. எடுத்து வெற்றி கண்டவர்களுக்கோ,

ஜீவநதி

அது ஓர் இன்பப் போதைதரும் விளையாட்டு. இளந்தளிர்கள் 'சடசட'வென ஒடிந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் இன்பப் போதையோடு அல்ல! மனதுக்குள்ளே சிநேகிதிகளின் பாராமுகம் வண்டாக அரித்துக் கொண்டிருந்தது"

என்று தேயிலைத் தோட்டத்தையும்

"சின்னதொரு தகரலாம்பு மினுக்கினுக் கென்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அடுப்பில் சாம்பல் டுத்துக் கிடந்த நெருப்பைக் குளிந்து ஊதி விட்டான் ஆறுமுகம். நெருப்பு இலேசாகக் கனன்றது. பக்கத்தில் கட்டிக் கிடந்த தேயிலை மிலாருக் குவியலில் கிரண்டொரு குச்சியை இழுத்து 'படக் படக்' கென்று ஒடித்து, அடுப்பில் வைத்து ஊதினான். குப்பென்று தீப்பிடித்தது. குளிருக்கு அடக்கமாக கைகளை நெருப்பருகே காட்டியவாறு ஏறிட்டு லட்சுமியைப் பார்த்தான். அவளும், அவன் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்பதைத்தான் எதிர் பார்ப்பதுபோல் அவனையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அடுப்பருகே சற்று நெருங்கி உட்கார்ந்தவாறு ஆறுமுகம் கேட்டான். 'ஆமா அப்ப என்னதான் செய்யப் போறே?' கனன்று எரிந்த தீயின் மஞ்சளும் சிவப்பும் கலந்த ஜீவாலை ஒளி அவன்மீது வர்ணப் பூச்சு செய்து கொண்டிருந்தது"

என்று லட்சுமியும் ஆறுமுகமும் லயத்தில் இருந்து கதைக்கும் அழகினையும் நுட்பமாக வர்ணித்துள்ளார்.

உவமை உருவகங்கள் கதையின் போக்குக்கு ஏற்ப கையாளப்பட்டிருந்தல் கவனிக்கத்தக்கது. இங்கு உவமைத் தொடர்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றை விரித்து உவமையணியாகக் கொள்ள முடியும்.

உவமை:-

காலால் மிதித்து அழக்கப்பட்ட கொழுந்து சீமெந்து மாதிரி இறுகிப் போயிருந்தது

உவமைத்தொடர்கள் :-

முதல் சம்பளம் வாங்குபவளை எரிச்சலோடு பார்க்கும் பிள்ளைக்காரிகள் மாதிரி

ஆடி அசைந்து அம்மன் பவனி வருவது போல மேட்டிலிருந்து பள்ளத்துக்குச் சரேனை இறங்கும் சாரைப்பாம்பு மாதிரி

உருவகம்:-

லட்சுமியின் புருவங்கள் கேள்விக் குறியாக வளைந்தன

றாத்தல் விஷமாக ஏறிக் கொண்டிருந்தது அரிசிப்பல் தெரியச் சிரித்தாள் வெளிக்குப் பசுவாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள் கல்லாகக் கனத்தது சிநேகிதிகளின் பாராமுகம் வண்டாக அரிந்துக் கொண்டிருந்தது கட்டி மண்ணாக பொல பொலவென்று உதிர்ந்து கொண்டிருந்தது

மரபுத்தொடர்கள் :-

பல்லைக் காட்டுதல், சூழ்கொட்டுதல், மாறடித்தல் (மாறடிக்க) ஆகிய மரபுத் தொடர்கள் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன.

இவ்வாறாக கதையின் நகர்வுக்கு ஏற்ப அணிநிலைகள் கையாளப்பட்டிருத்தல் இச்சிறு கதைக்கு ஓர் இலக்கியச் சிறப்பை வழங்குகின்றது.

6. கதைகூறும் உத்தி

ஒரு கூடைக் கொழுந்து யதார்த்தமான கதைப் போக்கினைக் கொண்டது. கதைச் சம்பவங்கள் நிகழ்வுகளுக்கு ஊடாக கதை நகர்த்தப் படுகின்றது. ஒரு சிறுகதைக்கேயுரிய தொடக்கம் வளர்ச்சி முடிவு ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது.

லெட்சுமி எடுத்த 57 றாத்தல் கொழுந்து பற்றிய விசாரணையில் அதேபோல் மீளவும் கொழுந்து எடுத்துக் காட்டவேண்டும் என்று கணக்குப் பிள்ளை கூறுகின்ற கதைப்பகுதியும், லெட்சுமி பின்னர் எடுத்த 61 றாத்தல் கொழுந்து நிறையில் 20 றாத்தல் கழிப்பேன் எனக் கூறுகின்ற நிலையிலே கங்காணிக்கிழவன் லெட்சுமியின் விரலைக்காட்டி நியாயம் கேட்பதுமாகிய இரண்டு சம்பங்களும் இச்சிறுகதையின் மிக முக்கியமாக கதைக்கூறுகள் ஆகும்.

பிரதேச மொழிவழக்கினை அதிகமாகக் கையாண்டு இயல்பாகவே எந்தவொரு செயற்கைத் தனமும் இல்லாது கதைகூறும் உத்திமுறை கவனிக்கத்தக்கது. இது பிரதேச இலக்கியங்களுக்கு உள்ள சிறப்பம்சங்களில் முக்கியமானது. ஒரு கூடைக் கொழுந்து அதிகமான மலையகப் பிரதேச வழக்குச் சொற்களுக்கு ஊடாக கதை கூறினாலும் மிக எளிமை யான சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதோடு பொருத்த மான இடங்களில் வர்ணனையும் இடம்பெற்றுள்ளது.

கதையின் சில இடங்களில் எள்ளல் தொனிக்கின்றது. கங்காணியையும், கணக்குப் பிள்ளையையும் எள்ளலாக குறிப்பிடும்போது

"ஐயா ஒதுங்கி ஆட்களுக்கு முன்னால் வந்து நின்றார். அவர் அரைந்து வந்த

தோரணையும், ஆட்களைப் பார்த்த விதமும், ஏதோ தவறுதலாகக் கறுப்பாகப் பிறந்து விட்ட வெள்ளைக்காரனைப் போலிருந்தது. பேச்சும் கூடச் சுத்தத் தமிழாக இருக்காது. வெள்ளைத்துரை ஒருவன் சிரமப்பட்டு 'டயில்' பேசுவது போலிருக்கும். நாமாக இருந்தால் சிரித்திருப்போம். 'அது'கள் 'லேபர்' கூட்டந் தானே? என்ன தெரியும் அந்தக் 'கண்ட்ரி' களுக்கு? 'அது' களுக்கு முன்னால் இப்படி ஜபர்தஸ்து பண்ணுவதில் ஒருசில விடையை பிள்ளைகளுக்கு என்னமோ ஓர் இது!"

என்று கணக்குப் பிள்ளையின் செயற்பாட்டை எள்ளல் தொனிக்க ஆசிரியர் விபரிக்கிறார். அதேபோல் கங்காணியையும்,

"...அவரின் செயல்களைக் கவனித்துக் கொண்டு என்னவோ ஏதோவென்று நின்ற கங்காணி ஒடிவந்து 'ஐயா' என்றான். இந்த ஐயாப்பட்டம் போடும்போது ஏன்தான் முதலு கூணுகிறதோ?"

என்று கிண்டல் செய்கிறார்.

தொகுப்பாக

என்.எஸ்.எம்.இராமையாவின் ஒரு கூடைக்கொழுந்து என்ற இச்சிறுகதையானது இலங்கையின் மலையகப் பிரதேச மக்களின் குறிப்பாக தேயிலைத் தோட்டத்தில் வாழும் மக்களின் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தும் கதையாக உள்ளது. தோட்ட நிர்வாகத்தினால் மக்கள் பல பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்வதனையும் அவர்களின் வாழ்க்கை முறையின் சில அம்சங்களையும் ஒரு குறுக்கு வெட்டுமுகப் பார்வையாக இக்கதை முன் வைக்கின்றது.

இங்கு மக்களின் தொழில்முறை சார்ந்த பிரச்சனைகளை முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. அதற்கு ஊடாகவே மலையக மக்களின் வாழ்க்கையின் சில கூறுகள் வெளிப்படுவதனையும் கண்டு கொள்ளலாம். இலங்கையில் மலையக மக்கள் இதுபோன்ற இன்னும் சொல்லமுடியாத பல பிரச்சினைகளை எதிர் கொள்கிறார்கள். அதனை விளங்கிக் கொள்வதற்கான முதற்படியாக இக்கதையைக் கொள்ளலாம். அம்மக்களின் உயிர்த்துடிப்பான வாழ்வை யதார்த்தமாக தனது மொழியினூடே கொண்டு வந்து எம் மணக்கண்முன் நிறுத்தும் பாங்கு சிறுகதை யாசிரியரின் வெற்றி என்றே கூறலாம். □□□

நிழல் கொஞ்சம் தூ

பவானி சிவகுமாரன்

சுவரில் ஏதோ மோதி விழுந்தது.
 "அம்மா சீ திஸ் டேர்ட்டி பெலோ...
 கிவ் மீ... கிவ் மீ... அம்மா!... அம்மா."
 "கீப் யுவர் மெளத் ஷட்"
 சண்டை வலுத்தது. மருமகள்
 இருவர் முதுகிலும் மொத்தும் சத்தம்.

"ஐவியை ஒஃப் பண்ணு. வெயார்ஸ்
 த ரிமோட்? ஹ்கோ அன்ட் டு யுவர்
 ஹோம்வேர்க்"

அப்பம்மாவிற் கு கதைப்பது பாதி
 விளங்காவிட்டாலும், நடந்ததை ஊகிக்க
 முடிந்தது.

வாரநாட்களில் பொழுது போவ
 தில்லை. விடுமுறை நாட்களில் சத்தம் தாங்க
 முடிவதில்லை. பேத்தி அபிநயாவிற் கு
 'கார்ட்டேன்' பார்க்க வேண்டும். பேரன்
 அபிலாஷுக்கு 'டிஸ்கவரி சனல்' பார்க்க
 வேண்டும் வழமை போல் 'ரிமோட் கென்ட்
 ரோலுக்கான சண்டை இது.

மருமகளுக்கும் பொறுமையில்லை.
 வாரக் கடைசி வீட்டுவேலை தலைக்கு மேல்.
 போதாக்குறைக்கு இப்போது கண்மூடித்தன
 மான கோபம் மாமியார் மேல். கையில்
 கிடைப்பதைத் தூக்கிப் பிள்ளைகளை அடித்து
 விடுவாள். முன்பு அப்பம்மா பேரப்பிள்ளை
 களைச் சமாதானப்படுத்துவது போல்
 மருமகளைத் தடுத்து விடுவாள். இப்போது
 மருமகளின் கோபத்திற்குப் பயிந்து முன்னே
 வருவதில்லை. பேரப்பிள்ளைகளைக் கூட
 முன்பு போல் அப்பம்மாவை நெருங்க விடுவ
 தில்லை. மனம் நிலை கொள்ளாமல் குழம்ப,
 சுவரைப் பிடித்து எழுந்து 'ஹோல்'க்குள்
 வந்தாள். மேசையில் புத்தகத்தை விரித்து
 வைத்துக் கொண்டிருந்த பேரப்பிள்ளைகள்
 திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அபிநாயாவின் முகம்
 முழுதும் கண்ணீர். அருகே வரும்படி
 அபிலாஷ் கையால் சைகை செய்தான்.
 போனதும் கிசுகிசுத்தான்.

ஜீவநதி

"அப்பம்மா!... 'ஐவி'யைப் போடுங்கோ."
 "பிறகு அம்மா என்னைத் தான் பேசுவா."
 "ஆர் யு மாட்? அம்மா உங்களைப் பேசுவாவா?"
 பேசாட்டா என்ன? அதான் கொஞ்சநாளா முகத்தை
 நீட்டிக் கொண்டு திரியுறாவே, பேரப்பிள்ளைகளிடம் இதைச்
 சொல்ல முடியுமா?

"கொஞ்ச நேரம் படியுங்கோ பிறகு போடுறன்."
 "யு ஆர் யூஸ்ஸெஸ்"
 சொல்வதைச் செய்யாவிட்டால் உடனே அபிலாஷ்
 "யூஸ்ஸெஸ்" என்கிறான். நான் எல்லாருக்கும் பாரமாய்ப்
 போய்ட்டனா? பாசத்துக்காய் ஏங்கும் இந்த அப்பம்மாக்க
 கிழவி அபிலாஷ் சொல்வது போல் ஒன்றும் 'யூஸ்ஸெஸ்'
 இல்லை.

காலையில் சமைத்தபின் பாத்திரங்களை
 அப்படியே போட்டுவிட்டு மருமகள் வேலைக்குப் போய்
 விடுவாள். அப்பம்மா தான் கழுவுவாள். வீடு கூட்டுவாள்.
 குளித்த பின் தன் உடைகளைத் தானே தோய்ப்பாள்.
 பிள்ளைகள் பாடசாலை விட்டு வந்ததும் கதவைத் திறந்து
 விடுவாள். சாப்பாடு போடுவாள்.

இது மட்டுமல்ல, இளையமகன் மயூரன் -
 அபிலாஷின் அப்பா இந்த 'அபார்ட்மென்ட்' வாங்கும் போது
 வெளிநாட்டிலுள்ள பிள்ளைகளிடம் சொல்லி உதவினாள்.
 கணவரின் 'பென்ஷன்' பணத்தில் பேரன் பேத்திகளுக்கு
 தீபாவளி, வருஷம் என்று உடைகள் வாங்குவாள். 'டிப்யூசன்'
 பணம் கொடுக்கிறாள். இருந்தும்... மகனும், மருமகளும்
 சில நாட்களாக அவளை நிமிர்ந்து பார்ப்பதில்லை.

இரவு கதை சொல்லும் நேரம். அபிலாஷும்,
 அபிநயாவும் அறைக்குள் வந்தார்கள். படுக்கும் முன் கதை
 கேட்பது வழக்கம். மகாபாரதம், இராமாயணம் இவற்றி
 லிருந்து ஏதாவது ஒன்றை அப்பம்மா சொல்வாள். இறுதியில்
 ஒரு நீதியொன்றைச் சொல்லி முடிப்பாள். 'இன்டர்நஷனல்
 ஸ்கூல்'லில் படிக்கும் பிள்ளைகள். தமிழறிவு குறைவு.
 கதைகள் கேட்பதை மகனும் மருமகளும் ஊக்குவித்தனர்.

அப்பம்மா இந்த நேரத்திற்காகக் காத்திருப்பாள்.
 தனிமை அனுபூட்டுகிறது. பேரப்பிள்ளைகளின் அருகாமை
 இந்த நேரத்தில் மட்டும் தான் கிட்டும்.

"அப்பம்மா... அண்டைக்குச் சொன்ன ... கீ ...
 தோ... தோபதேசம் நல்ல கதை. திரும்பச் சொல்லுங்கோ."

“வேண்டாம். போரிங் ... புதுக்கதை சொல்லுங்கோ.”

“ஷட்டப். அப்பம்மா கடமையைச் செய்... மற்றது என்ன?”

“... பலனை எதிர்பாராதே.”

“நல்ல வேர்ஷங்.”

நான் செய்தது பிழையா? பாவம் சுகிர்தா. கண்ணீர் ததும்பிய சுகிர்தாவின் முகம் மனதில் நிழலாடப் பழையபடி மனதில் சுமையேறியது. அப்பம்மாவின் இளைய சகோதரி யோகமலரின் மூத்தமகள் தான் இந்தச் சுகிர்தா.

ஒரு மாதம் முன்பு ‘கோலிங் பெல்’ ஒலித்தது. யார் இந்த நேரத்திலை? வீட்டில் ஒருவருமில்லை. மெலிதான பட்டம் வரச் சங்கிலியைக் கொழுவி விட்டுக் கதவைத் திறந்தாள். யாரிது? முதலில் தன் மூத்தமகள் என நினைத்து, அவள் தான் வெளிநாட்டில் இப்ப பூசணிக்காய் மாதிரி இருக்கிறாளே... உடனே நினைப்பை மாற்றி.

“யார் நீங்கள்?”

“என்ன... பெரியம்மா, என்னைத் தெரியேல்வையா?... சுகிர்தா”

“அ... அ... வா.. வா”

நீண்ட காலத்தின் பின் எதிர்பாராத சந்திப்பில் மனம் துள்ளியது.

“இது சித்தப்பா.” கூட வந்தவரை அறிமுகப்படுத்தினாள். அவளை அணைத்து முகர்ந்த போது கண்ணீர் வழிந்தது.

“எப்ப வந்தனி?”

“ரெண்டு மாசமாகுது. சித்தப்பா வீட்டில் நிக்கிறன்... பெரியம்மா வாற மாசம் எனக்குக் கல்யாணம்... கனடா மாப்பிள்ளை.”

சிரித்தாலும் அடிக்கடி கண்கள் கணங்குவதை அப்பம்மா கவனித்தாள்.

“அம்மா எங்க?”

“...காம்பிலை”

“அ..அ...”

‘என்னை முதலையே சித்தப்பா வீட்டுக்கு அனுப்பீட்டா. தான் பிறகு காணியை வித்திட்டு இல்லாட்டி யாரிட்டயாவது மாறிக் கொண்டு வாறன் என்டவா.”

“.....”

“நான் வந்ததோட அங்க வன்னியில பிரச்சனை தொடங்கீட்டுது. இப்ப தங்கச்சியவையோட ‘காம்பிலை இருக்கி

ஜீ வந்த

றாவாம். நேத்துத் தான் வவுனியாவில இருந்து யாரோ ஒரு ஆள் ஃபோன் பண்ணிச் சொன்னார்.”

“வெளிய வரேல்லாதா?”

“அறுபது வயசுக்கு மேல உள்ளவையை விடுகினம். தங்கச்சியவைய விடாயினம். அதான் அவவும் வராம இருக்கிறா”

“அப்ப கல்யாணத்துக்கு”

“தெரியேல்லை... சீதனம் ஒண்டும் கேட்கேல்லை. கல்யாணச் செலவை மட்டும் எங்கள் பங்குச் சொன்னவை. தாலிக்கொடியும் நாங்கள் தான் செய்யோணும்... என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்லை... அம்மா, தங்கச்சியவையை நினைச்சா இரவில நித்திரையும் வருகுதில்லை.”

அழும் சுகிர்தாவை வேதனையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“நேத்து தான் அம்மா ஆக்கள் உயிரோட இருக்கிறதே தெரிஞ்சது. அதுக்குப் பிறகு தான் உங்களப் பாரக்க வந்தன்.”

நிறையப் பெண் சகோதரர்களுடன் பிறந்தவள் இந்த அப்பம்மா. சிறுவயதில் வறுமை, காதல் திருமணம் கணவர் ஆசிரியர், பண்டிதர். அவருக்கு ஒரு சிறிய தோட்டம். மெல்லிய சங்கிலியில் தாலியைக் கோர்த்துப் போட்டிருந்தாள். சிறிமாவோ அரசாங்கத்தின் புண்ணியத்தில் எழுபதுகளில் மினகாய்ச் செய்கையில் பணம் புரள, பதினைந்து பவுணில் தாலிக்கொடி, நாலு பிள்ளைகளின் பின் அப்பம்மாவிற்குக் கிட்டியது. மருமகள் ‘லொக்காரில் வைக்கச் சொன்னபோதும் ஏனோ சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை.

தங்கையின் நினைவு வந்தது. பிறந்ததிலிருந்து வறுமை. பெயர்தான் யோகமலர். அவளுக்கு மூன்று பெண் பிள்ளைகள். இளையவள் பிறந்ததும் கணவரின் மரணம். தோட்டம், ஆடு, மாடு இவைகளில் காலம் கழிகிறது.

“அழாத... அழாத.”

யோசனையுடன் சுகிர்தாவின் சித்தப்பாவைப் பார்த்தாள். கையாலாகாத்தனம் தெரிந்தது.

“சுகிர்தா! டீ போடப் போறன். உள்ளுக்கு வா.”

உள்ளே,

“சித்தப்பா உதவி செய்ய மாட்டாரா பிள்ளா?”

“பாவம் அவர். ஒரு அறை வீடு மூண்டு பிள்ளைகள். அதுக்குள்ள தான் நானும். அதுக்கே வாடகை குடுக்கேல்லாம கஷ்டப்படுறார்.”

அப்பம்மா ‘சூட்கேசை’த் திறந்தாள். தாலிக்கொடியை கையில் எடுக்கும் போதெல்லாம் இனிய நினைவுகளின் ஏக்கம் தாக்கத் தொடங்கும்

“இந்தா... இதை ‘பாக்கிலை வை’ தாலிக்கொடியை நீட்டினாள்.

“ஐயோ வேணாம்... பெரியம்மா... வேணாம்.”

“பிடி நீ நல்லா இருந்தா தான் உன்னுடைய சகோதரம், அம்மா எல்லாம் நல்லா இருப்பினம்.”

“உங்கட பிள்ளைகள் ஏதும் சொல்லுவினம்... கேட்டிட்டுத் தாங்கோ”
 “தேவையில்லை... அவைக்குச் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் செய்தாச்சு”
 கையிலிருந்த இரண்டு சோடிக் காப்புகளையும் உருவி நீட்டினாள்.

“இதையும் வை. எனக்கு கழுத்திலே இருக்கிற சங்கிலி காணும்.”

“பெரியம்மா இத நான் ஒருக்காலும் மறவன்.”

அழுதபடி சுகிர்தா வாங்கிக் கொண்டாள்.

அப்பம்மா ‘ஊடான் வெளியே வந்து போது சுகிர்தா, சித்தப்பாவிற்கு நகைகளைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

“பெரிய உபகாரம் அம்மா” தன்னையுமறியாமல் அந்த மனிதர் கை கூப்பியபடி எழுந்து நின்றார்.

அவர்கள் விடை பெற்ற போது,

“சுகிர்தா! நான் அக்காவிற்குக் காணியை வித்து வெளிநாட்டில் கட்டி வைச்சன். அவள் அங்க ஒரு தம்பியைக் கூப்பிட்டாள். பிறகு மற்றவன் போனான். மயூரன் படிச்சான் எங்கட இந்த நிலைக்கு அவன் தான் காரணம்.

சுகிர்தா ஏன் இதைப் பெரியம்மா சொல்கிறாள் என்று புரியாமல் பார்த்தாள்.

“அம்மா பாவம். சின்னை இருந்து கஷ்டம். உங்களுக்காக தன்னை உருக்கினவ. எனக்கு எப்பிடி என்ற மகனோ அப்பிடித் தான் நீ அவவுக்கு.... நீ தான் மருந்து மறவாத்.”

“அது என்ற கடமை பெரியம்மா” அழுதபடி விடைபெற்றாள்.

கதவை மூடிவிட்டு ஓடிச் சென்று ‘பல்கனியில் நின்று அப்பம்மா பார்த்தாள். மலர்ந்த முகத்துடன் சுகிர்தாவும், கையை நீட்டி ஆட்டி உற்சாகமாகக் கதைத்தபடி செல்லும் சித்தப்பாவும் கலங்கிய கண்களில் மங்கலாகத் தெரிந்தனர்.

ஒரு மாதம் பிரச்சினையில்லாமல் கழிந்தது. ஒரு நாள் மகன் மயூரன் தயங்கியவாறு மனைவி பின் தொடர் வந்தான்.

“அம்மா! டீவி திரும்பவும் பழுதாய் போச்சு. எல் சிடி டீவி வாங்கச் சொல்லிப் பிள்ளைகள் கேட்குது. அதென்பா ஸ்கிரீனும் பெரிசு தியேட்டர்ல பார்க்கிற மாதிரி இருக்கும்.”

“.....”

“அம்மா, உங்கட தாலிக் கொடியை வச்சுப் பாதுகாக்கிறதும் கஷ்டம் தானே. தந்தீங்களைண்டா வாங்கலாம். பழைய ‘லோன்’ முடியேலை. ‘ஓபிஸ்’ ‘லோன்’ தராங்கள்.”

“நான் சுகிர்தாக்குக் குடுத்திட்டன்.”

“சுகிர்தாக்கா ஏன்?”

“தாயும் இல்லை. கல்யாணச் செலவுக்கு காசில்லாமல் அழுதாள். முப்பத்து நாலு வயசாச்சு. கீழ முப்பத்து ரெண்டுலையும், இருபத்தொட்டிலையும் ரெண்டு தங்கச்சி”

மருமகள் சட்டென்று அப்பம்மாவின் கையைப் பார்த்தாள்.

“மாமீ..! காப்பு எங்க?”

“குடுத்திட்டன்”

“அவள்... கள்ளி கல்யாண வீட்டிலே கதைக்கேக்க கூட இதப் பற்றி ஒண்டும் சொல்லேலை.”

“கல்யாண வீட்டிலே என்னெண்டு இதப் பற்றிக் கதைக்கிற... அவள் வேண்டாம் பிள்ளைகள் ஏதும் சொல்லுவினம் எண்டு தான் சொன்னவள்.”

“மாமி உங்களுக்கும் பேரப் பிள்ளைகள் இருக்கு. மறந்திட்டீங்களா?”

அத்தோடு மகனும், மருமகளும் முகம் கொடுத்துப் பேசுவதில்லை. மயூரனின் வீடு, கார் வாங்குவதற்கு அவன் உதவியதை சுலபமாய் அவன் மறந்து போனான். எனக்கொரு மகள், உங்கட அக்கா, இருந்தபடியால் தான் நாங்கள் நல்லா இருக்கிறம். அது மாதிரி சித்தி குடும்பமும் இருக்கட்டும். மனம் நினைத்தது. வெளியே சொன்னால் அதற்கும் ஒரு கொடும் பதில் வரும் “அப்பம்மா! இன்னும் கதை யோசிச்சு முடியேல்லையா?”

நினைவுகளிலிருந்து மீண்டு கதை சொல்லத் தொடங்கினாள்.

“பாண்டவர் யார்?”

“அ... தர்மன், வீமன், அர்ச்சுனன்... வரதன்...”

“ஃபூல் வரதன் இல்லை நகுலன், சகாதேவன்.”

“சரி இவையெல்லாம் காட்டிற்குப் போனவை தானே?”

“ஓ தேர்ட்டின் இயர்ஸ் வனவாசம்... மற்றது என்ன வன் இயர்?”

“அஞ்ஞானவாசம். தங்கட உருவத்தை மாற்றி யாரெண்டு தெரியாம தலைமறைவா இருக்கோணும். அப்பிடிக்க காட்டில இருக்கேக்க ஒரு பிராமணரின்ர அரணிக்கட்டை மானின்ர கொம்பில மாட்டீடுது. மான் அதோட ஓட்டீடுது.”

“என்ன அப்பம்மா அது?”

“அரணிக்கட்டை. நெருப்பு மூட்டப் பாவிச்சவை அந்த நாளேல்லை, பிராமணர் பாண்டவரிட்ட வந்து அந்த அரணிக்கட்டைய எப்படியாவது கொண்டு வரச் சொன்னார்.”

“மாணைப் பிடிச்சினமா அப்பம்மா?”

“பொறு. தர்மர் சகாதேவனை மாணைத் தேட அனுப்பினார். அவன் கனநேரமா வரேல்லை. நகுலனை அனுப்பினார். அவனும் வரேல்லை. இப்படியே அர்ச்சுனன், பீமன் எல்லாரும் போய்ச்சினம். வரேல்லை. தர்மனுக்குக் கவலை வந்தீட்டுது.”

“அப்பம்மா அவையெல்லாம் எங்க?”

“சொல்றன். தர்மர் தானே தேடிப் போனார். ஒரு குளத் தங்கரையில நாலு பேரும் செத்துக் கிடந்தினம். தர்மன் அழுதார். தேடித் திரிந்ததில சரியான தாகம். தண்ணி குடிக்க குளத்தில இறங்கினார். ‘நில்’ என்று அசீரி கேட்டுது”

“எனக்குத் தெரியும் அசீரி என்டா குரல் கேட்கும். ஆள் தெரியாது.”

“நான் கேட்கிற எல்லாக் கேள்விக்கும் சரியான பதில் சொல்லி விட்டுத் தண்ணி குடி.. உன் தம்பிகள் என்னை மதிக்காமல் குடித்து இறந்து விட்டார்கள் என்று அசீரி சொன்னது. தர்மன் சரி என்றான், சரியான பதில் சொன்னான்.”

“பிறகு தண்ணி குடிக்க விட்டுதா?”

“தர்மா நீ நல்லவன். புத்திசாலி எல்லாக் கேள்விக்கும் சரியான பதில் சொன்னாய். உனக்குப் பிடித்த தம்பியைச் சொல், உயிரோடு தருகிறேன் என்று சொல்லிச்சு.”

“வீமன் தான் வீரன்.”

“இல்ல அர்ச்சுனன் தான் கெட்டிக்காரன்.”

தர்மன் யோசித்தான் நகுலனை எழுப்பித் தா என்று கேட்டான்.

“வ்வைய?”

“அப்பிடித் தான் அசீரியும் கேட்டுது. துரியோதனனை போரில் வெல்லுறதென்றால் உனக்கு வீமன் அல்லது அர்ச்சுனன் தானே தேவை. ஏன் நகுலனைக் கேட்கிறாய் என்றது. தர்மன் சொன்னான். என் தாய் குந்திதேவிக்கு மூத்த மகன் நான் உயிரோடு இருப்பது போல், என் சிறிய தாய் மாதிக்கு அவரின் மூத்த மகன் நகுலன் உயிரோடு இருக்கட்டும் என்று.”

அப்பம்மாவின் குரல் தழுதழுத்தது.

“தர்மதேவதை, அவன் முன் வந்தான். தர்மா! உன் தயாள குணத்தால் என்னை வென்றாய். உன் தம்பிகள் அனைவரையும் உயிரோடு பெற்றுக் கொள் என்றான்.”

“கதை முடிஞ்சுதா அப்பம்மா.”

“ஓம் முடிஞ்சுது.”

“நீங்க என்டல ஒரு வேர்டிங் சொல்லுவீங்க. இதுக்கு இல்லையா?”

“இருக்கு. உன்னைப் போல் பிறரையும் நேசி.”

“அப்பம்மா அழறீங்களா? ஆர் யு கிரைங்?”

“இல்லை.”

“கண்ணில தண்ணி வருது.”

“விரல் குத்தீட்டுது.”

“இல்லை. ஐ நோ. விரல் குத்தினால் ஒரு கண்ணில தான் தண்ணி வரும். சுகிர்தா மாபிக்கு பிக் செய்ன், பாங்கில்ஸ் குடுத்ததுக்கு அப்பா பேசினார் அது தானே?”

‘.....’

“அப்பம்மா! நீங்க அப்பாவுக்கு ‘உன்னைப் போல் பிறரையும் நேசி என்று கதை சொல்லேய்யா? டோன்ட் வொரி. நான் வளர்ந்து உங்களுக்கு நிறைய பிக் செய்ன்ஸ், பாங்கில்ஸ் வாங்கித் தாறன்.”

“நேரமாச்சு. போய்ப் படுங்கோ” வாசலில் மயூரன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

இவன் எப்ப இங்க வந்தவன்? பிள்ளைகள் படுக்கப் போனார்கள்.

“அம்மா! நாளைக்கு நான் வேலையால வரேக்க ரெடியா இருங்கோ. அபிலாஷ், அபிநயா சின்னலை போட்ட காப்பு. மோதிரம் எல்லாம் சுமமா தானே இருக்கு வெறுங்கையா இருக்க வேண்டாம். காப்பு வாங்கிக் கொண்டு அப்பியே சுகிர்தாவையும் பார்த்தீட்டு வருவம். பாவம் அவளுக்கு வேறு யார் இருக்கினம். அவள் எப்ப கனடா போறாள்?...”□□□

எழுத்து : சில அவதானிப்புகள்

வித்யாசாகர்

அண்மைக் காலங்களில் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஏற்பட்டுள்ள சில விவகாரங்கள் குறித்து, சில கருத்துகளைப் பகிர்ந்து கொள்வது இத்தலைப்புத் தெரிவுக்கான நோக்கமாகும். சான்றாதாரங்களுடன் எழுதப் புகுமிடத்து, 'தனிப்பட்ட எழுத்துகள்' மீதான தாக்குதலை அர்த்தப்படுத்தப்படலாமென்ற முன்னெச்சரிக்கையினாலும் கட்டுரையின் விரிவஞ்சியும், பொதுவான கருத்துகளை இக்கட்டுரை முன் வைக்கின்றது.

இன்று ஈழத்திலிருந்து வெளிவரும் தமிழ் இலக்கிய சஞ்சிகைகளின் எண்ணிக்கை முப்பதை அண்மிக் கின்ற போதிலும், ஒழுங்கான கால இடைவெளிகளில் தொடர்ச்சியாக வெளிவரும் சஞ்சிகைகள் ஒரு சிலவே. இச்சஞ்சிகைகளே இலக்கிய சர்ச்சைகளுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுப்பவையாகவும் உள்ளன. இச்சஞ்சிகைகளில் தமது படைப்புகளும் கட்டுரைகளும் வெளிவந்துவிட வேண்டும் என்ற அவாவில் இன்றைய இளந்தலைமுறைப் படைப்பாளிகள் பெரிதும் பிரயத்தனம் மேற்கொள்வதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. புதிய படைப்பாளிகளின் எழுத்துக்கள் பிரசுரமானபின், அவை தொடர்பாக எழுதப்படும் கடிதங்கள் அதே சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும்போது, இக்கடிதங்களை சொந்தப் பெயர்களுடன் தான் எழுதினார்களா என்ற ஒரு சந்தேகம் எழுந்து, இன்று அது ஒரு சர்ச்சைக்குரிய விவகாரமாக மாறிவருகின்றது. இளந்தலைமுறையினரான புதியவர்களின் எழுத்தாக்கங்கள் பாராட்டப்பட வேண்டும். அதேவேளை, அந்த எழுத்தாக்கங்கள் குறித்த ஆரோக்கியமான விமர்சனங்களும் முன் வைக்கப்படவேண்டும். பாராட்டத்தக்க அம்சங்களைக் குறித்துச் சொல்லப்படும் புகழுரைகளை விட, பலவீனமான அம்சங்கள் குறித்த கருத்துகளிலேயே புதிய எழுத்தாளர்கள் அதிக அக்கறை கொள்ள வேண்டும்.

இளம் படைப்பாளிகளுக்கும் இளந்தலைமுறையினரின் எழுத்துகளுக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டியது இன்று எம்முன் உள்ள ஜீவநதி

கடமைப் பொறுப்புகளில் ஒன்றாகும். அந்தப் பொறுப்பை உணர்ந்து இன்றைய சஞ்சிகைகள் அவ்வாறான படைப்புகளுக்கும் எழுத்துகளுக்கும் இடமளித்து வருவதையும் காண்கின்றோம். அதேவேளை, சஞ்சிகைகளில் இந்த எழுத்தாக்கங்களின் பிரசுரிப்பைத் தொடர்ந்து இடம்பெற்றுவரும் சில விவகாரங்கள் அவற்றைப் பிரசுரித்த சஞ்சிகைகளுக்கு பல அசௌகரியங்களை ஏற்படுத்தி விடுகின்றன. அநுபவம் மிக்க எழுத்தாளர்கள் பலர் இவ்விவகாரங்களைப் பெரிதுபடுத்தாமல் விடுவதுமுண்டு. ஆனால் புதிய படைப்பாளிகளின் எழுத்தாக்கங்களின் பிரசுரிப்பைத் தொடர்ந்து இன்று இடம்பெற்றுவரும் சில விவகாரங்களை அடைசியப்படுத்திவிட்டு சரியான வழி காட்டல்களை நாம் வழங்கத் தவறி விடுவோமானால், இந்த இளந்தலைமுறைப் படைப்பாளிகளுக்கும் இளம் விமர்சகர்களுக்கும் தவறியழைத்தவராவோம்.

எந்த ஒரு இளம் படைப்பாளிக்குமே தனது ஆரம்ப கால எழுத்துக்களை அச்சில் பார்ப்பது மகிழ்ச்சியைத் தான் தரும். இந்த ஆரம்ப காலப் படைப்புகள் சில வாசகர்களிடத்து வரவேற்பைப் பெற்றுப் பாராட்டப்படுகின்றபோது, புகழேணியின் உச்சிக்குச் சென்று அவர்கள் புளகாங்கிதம் அடையவும் கூடும். அதேவேளை, இந்தப் பாராட்டுக்களினாலும் புளகாங்கிதமடைதலினாலும் இளந்தலைமுறைப் படைப்பாளிகள் தமது எழுத்துக்களின் பலவீனங்களை உணரமுடியாமல், ஒரே நடத்தில் சென்று வீழ்ச்சியடைந்து விடவும் கூடும். எனவே, எதிர்காலவியல் நோக்கில், இளந்தலைமுறைப் படைப்பாளிகளின் எழுத்துக் களைத் தட்டிக் கொடுப்பதோடு மாத்திரம் நின்று விடாமல், அந்த எழுத்துக்களின் பலங்களையும் பலவீனங்களையும் உணர்த்தி, அவ்வாறான பலவீனங்களுக்கான காரணிகளைத் தெளிவுபடுத்தி, அவர்களை வளப்படுத்தி அவர்களுக்கு ஆதாரமளிக்க வேண்டியதும் மூத்த படைப்பாளிகளின் பொறுப்புக்களாகும்.

எழுத்தாக்கம் என்பது ஒரு முடிவுப்பொருள் (product) மாத்திரமன்று, அது ஒரு செயன்முறையும் (process) ஆகும். எழுத்தாக்கச் செயன்முறையிலே

இடம்பெறுகின்ற படிநிலைகள் (steps) முக்கியத்துவம் பெறுவன. ஒன்றை எழுதவேண்டும் என்ற அருட்டுணர்வோடு (inspiration) ஆரம்பிக்கும் எழுத்தாக்கச் செயல்முறை, குறித்த முடிவுப்பொருளை அல்லது எழுத்தாக்கத்தை நிறைவுசெய்து பிரசுரிப்பதோடு மாத்திரம் முற்றுப்பெறுவதில்லை. அந்த ஆக்கம் குறித்த பல்வேறு தரப்பினரது கருத்துகளையும் உள்வாங்கி, தன்னுள்ளேயே தெரிப்புச் சிந்தனையை (Reflective Thinking) மேற்கொண்டு தன்னைச் சுயவிமர்சனம் செய்து, எதிர்கால எழுத்தாக்கத்தில் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டிய முக்கிய அம்சங்களைக் குறித்துக் கொள்வதும் எழுத்தாக்கச் செயல்முறையினுள் அடங்கும் ஒரு படிநிலையே. தன்னைத் தானே சுயவிமர்சனம் செய்யும் வழக்கத்தை எந்த ஒரு படைப்பாளி மேற்கொள்கின்றானோ அவனே தன் எழுத்துக்களில் உச்சத்தை எய்தும் வாய்ப்பு பெற்றவனாகிறான்.

மூத்த எழுத்தாளர்களிற் சிலர் பொறுப்பற்ற வகையில் தங்கள் எழுத்துகளைக் குறை கூறி, தம்மை நசுக்கி வருகிறார்கள் என்ற ஆதங்கம் இன்று புதிய எழுத்தாளர்களிடத்து உண்டு. புதிய எழுத்தாளர்களின் எழுத்தாக்கங்களில் உள்ள குறை பாடுகளைக் குறிப்பாக எடுத்துரைக்காமல், ஒட்டு மொத்தத்தில் 'தூக்கி எறியும்' போக்கு தவிர்க்கப் பட வேண்டியது தான். ஆனால், அப்படைப்புகள் குறித்துக் கூறப்பட்ட புகழரைக் கருத்துகளை மாத்திரம்

கருத்திலெடுத்து, தமது எழுத்தாக்கங்கள் மிகவும் உன்னதமானவை எனப் புதிய எழுத்தாளர்கள் கர்வம் கொள்வதும் ஆரோக்கியமானதன்று.

இந்த வேளையில், இலக்கியகாரரிடையே 'சிண்டு முடியும்' நடவடிக்கைகளில் சிலர் ஈடுபடவும் செய்கின்றனர். இவர்கள் குறித்து இளந்தலைமுறைப் படைப்பாளிகளும் மூத்த எழுத்தாளர்களும் கூட அவதானமாக இருக்க வேண்டும். காலாதி காலமாக, குரு சிஷ்ய உறவுநிலை வழியே தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியம் கையளிக்கப்பட்டு வந்து மரபொன்று எமக்குண்டு. இப்பாரம்பரியத்தின் அடியாக எமது இலக்கியம் செழுமை பெற்றது. குருவினிடத்து சிஷ்யனுக்குள்ள விசுவாசத்தைப் போன்றே, தனது சிஷ்யன் மீதான குருவின் அருள் நோக்கும் வாஞ்சையும் அவனை உய்வித்தது. இன்று அரிதாகிப் போய் விட்டவை இவை எனினும், சமூகச் சிற்பிகள் என்ற வகையிலே இளந்தலைமுறைப் படைப்பாளிகளும் மூத்த எழுத்தாளர்களும் புரிந்துணர்வுடன் செயற்படவேண்டிய பொறுப்பு அவர்களுக்குண்டு.

யாகாவராயினும் நா காக்க காவாக்கால்
சோகாப்பார் சொல்லிமுக்குப் பட்டு

என்று வள்ளுவர் கூறியதை வாய்ச்சொல்லுக்கு மாத்திரமன்று, எழுத்துக்கும் தான். ஆரோக்கியமான வாதங்களும் சர்ச்சைகளும் இடம்பெறக் கூடிய வகையில் வழிகாட்டும் பொறுப்பு மூத்த எழுத்தாளர்களுக்கும் உண்டு. □□□

மீளும் நினைவுகள்

முற்றத்து முருங்கை மரமும்
முன்றாம் பனையடி வெட்டடையும்
சுற்றத்து உறவுகளும்
சுகமான நினைவுகளும்
மீளும் நினைவுகளாய்
என் இதயத்தை அலங்கரிக்க
பால்ய பருவத்தின்
பகட்டான குறும்புகளை
எண்ணிப் பார்க்கின்றது நெஞ்சம்
ஆலடி நீழலும்
கிணற்றடிக் குறும்புகளும்
பெலி வைரவர் வேள்வியும்
பொங்கல் மடையும்
'வச்சியம்மாவின்' புளிய மரமும்
வேதப்பள்ளி மாங்காயும்
சுவைத்த காலம் தான் எங்கே?
சிவராத்திரி தினங்களும்
'றப்பான்ட்' தாக்குதல்களும்
ஜீவநதி

வெ. துஷ்யந்தன்

மீன்சாரம் நிறுத்தப்பட்டு
பார்க்கமுடியாத
"ஒளியும் ஒலியுமுக்காய்"
விம்மி விம்மி அழுததையும்
கடலைக்கு முண்டியடித்து
காத்திரமாய் பொய்கள் கூறி
கடலுக்கு சென்று நீராடி
அப்பாவின் வீரத் தழும்புகள்
பெற்றதையும்
எதை எதைத் தான் மறப்பது
முடியாது முடியாது
எத்தனை ஜென்மம் சென்றாலும்
மீளும் நினைவுகளாய்
நெஞ்சத்தை அலங்கரித்து
மகிழ்வுறச் செய்யும்
என் பால்ய பருவ நினைவுகளை
மறக்க இயலாது
எக்கணமும்...

தீட்சண்யா

இப்போதெல்லாம் ஆரதிக்கு மிகவும் அமைதியாகத்தான் பொழுதுகள் கரைந்து கொண்டிருக்கின்றன. காலையில் பஸ் ஏறி பல்கலைக்கழகம் சென்றால் மாலையில் வீடு திரும்பித் தொடர்ந்து ஒருவித அசதியை அனுபவித்த அவளுக்கு இந்தக் குறிப்பிட்ட கால அமைதி மிகவும் தேவையான ஒன்றாய் இருந்ததுடன் பிடித்தமானதும் கூட. சிற்சில தருணங்களில் அந்த நட்புகளின் நினைவுகளைக் காற்றில் தவழ்ந்து வந்து இனம் புரியாத பரவசத்தை ஏற்படுத்தவும் தவறு வதில்லை. முன்பெல்லாம் நட்பிற்காய் எவராவது அழுதால் அதை இவள் பெரிதாய் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. ஆனால் படிப்பு முடிந்து கொண்ட போது அத்தனை சிநேகிதர்களது துடிப்புகளையும், கண்ணீரையும் கண்ட அவளாலும் திடீரென வெளிக்கிளம்பிய கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை. இதையிட்டு அந்தக் கடைசிநாளில் அவளே விழந்துதான் போனாள். தான் அழுகின்றேனா? விழுகளைத் தொட்ட போது துளிர்ந்த கண்ணீரை கைக்குட்டையால் அழுத்தினாள். இதுவரையில் ஒரே நட்பு வட்டத்துள் ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்த வாழ்வை மறந்து இனி மேல் தனித்தனியாய் வாழ்க்கையை எதிர் கொள்ளும் துணிச்சல். இத்தனை பேருக்கும் வந்திடாமா எனப் புதினமாய்ப் ஜீவநதி

பார்த்தாள். அது வொன்றும் அவளுக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் ஒவ்வொருவரும் ஏதோவோர் சிந்தனைவயப்பட்டவர்களாய் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தவாறு அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களது முகத்தில் ஏதோவோர் ஏக்கம் கனதியாய் குடிக்கொண்டிருப்பது போல் ஆரதிக்குத் தோன்றியது.

அன்று வந்திருந்த தன் நெருக்கமான சிநேகிதிகளின் வரிசையில் நந்தனாவைத் தேடினாள். எங்கும் அவளைக் காணவில்லை. இது இவளே எதிர்பார்த்த ஒரு விடயம்தான். வரமாட்டாள் என அன்றே அறிந்து தான் ஆரதி இந்த நாளை மிஸ் பண்ணாத என திரும்பத் திரும்பச் சொல்லியிருந்தாள். ஆனாலும் அவளால் என்ன செய்ய இயலும், படித்துக் கொண்டிருந்த போதே தன் வாழ்க்கையை அவசரப்பட்டு முடிவெடுத்து இன்னொருவனுக்கு உரித்தானவள் நந்தனா. தானும் தன் குடும்பமும், தம் பிரச்சினைகளும் என்று வாழப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்ட அவளுக்கு இதுவெல்லாம் பெரிய விடயமாகத் தெரியாது தான். அவளுக்கு வருவதற்கு விருப்பம் இருந்தாலும் கூட அது சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாம் என இவள் எண்ணியிருந்தாள்.

ஆரதிக்கும் அவளுக்குமிடையில் அதிகளவில் நட்பு வேரூன்றாத போதிலும் ஓரளவுக்காவது அவளின் அமைதியான சபாவம் இவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. ஆரம்பத்தில் படிப்பு தொடர்பான விடயங்களை மட்டுமே அவளுடன் அசைம் ஆரதிக்கு நாளடைவில் அவளின் மனநிலையும் மெதுவாய்ப் புலப்படலாயிற்று. அதுதவிர அவளின் மனதில் நிரந்தரமான ஓர் ஏக்கம் குடிக்கொண்டிருப்பதையும் கண்டு கொண்டாள். இதையெல்லாம் கண்டு கொண்ட இவளால் தானும் தன் படிப்பும் என தனியான ஓர் சுயநலப்போக்குடன் இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. மாறாக ஓர் இரக்கம் அவள் மீது இவளை அறியாமலே ஏற்படலாயிற்று. எப்போதோ அவளின் குழந்தையின் பெயரை விசாரிக்க அவள் அதனது பெயரையும் துடுக்குத்தனங்களையும் ஒன்று விடாமல் சொல்லும் போது அவளின் முகத்தில் புதுவித மலர்ச்சி தோன்றுவதை ஆரதி கண்டிருக்கிறாள். பின்னொரு நாள் இப்படித்தான் நந்தனா இரண்டு மூன்று நாட்கள் வகுப்புக்கு வராததால் இவள் சாதாரண வேலைகளாயிருக்கும் என எண்ணி ஒன்றுமே அவளிடம் கேட்காமல் இருக்கும் போதே அவள் இவளிடம் "பிள்ளைக்கு காய்ச்சல் அதான் வரலை..." என்று விழிகள் கலங்கக் கூறினாள். ஆரதிக்கு என்ன கூறுவதென்றே தெரியவில்லை.

திடீரென்று அசையாமக் கிடந்தா. வீட்டை நானும் அவரும் மட்டும் தான். கிட்ட ஹொஸ்பிட்டலும் இல்லை... கன நேரத்துக்குப் பிறகுதான் ஒரு டொக்ரரிட்டை கொண்டுவந்தோம். ஏதோ இப்ப நல்லாயிருக்கிறா. ஆனா அவளை விட்டிட்டு வர என்னாலை முடியாம இருக்கடி. நான் நேற்றெல்லாம் பயத்திலை அழுது கொண்டேன் இருந்தனான். உதெல்லாம் உனக்கு இப்ப விளங்காதடி.

என்றவாறு அழத் தொடங்கி விட்டாள். அதற்கு மேல் ஆரதியால் அவள் அழுவதை பார்த்துக் கொண்டிருக்க இயலவில்லை.

“நந்து எல்லாரும் உன்னைத்தான் பாக்கினம், கண்ணைத் துடையடி”

ஆரதி அவளுக்கு மட்டும் கேட்கக் கூடியதாய்க் கிசுகிசுத்தாள். இப்படிப் படிப்பும் வாழ்க்கையும் என அந்தரத்தில் அல்லலுறு பவளைக் கண்டு இவளால் இரக்கப்படத்தான் முடிந்ததே தவிர வேறெதும் செய்ய இயல்வதில்லை.

ஆனால் நந்தனா தானும் தன் கஷ்டங்களும் என்றிருந்தாலும் இடையிடையே ஆரதியை சீண்டுவதை வழக்கப்படுத்திக் கொண்டாள். இவளின் விளையாட்டுத்தனமான சில போக்குகளை சில பொழுதுகளில் கடிந்து கொள்வாள். இப்படித்தான் அன்றொரு நாள்.

“கம்பல் முடிய கொஞ்ச காலத் தூலை நீ மாறியிருப்பாய், உன்ரை குணத்தையும் மாத்தியிருப்பாய் அப்ப உன்னைப் பாக்கோணும் என்ன...?”

அவள் சொல்ல ஆரதிக்கு சிரிப்பாயிருந்தது. கூடவே அந்த வசனம் இவளின் சிந்தனையைத் தூண்டுவதாகவும் அமைந்து கொண்டது.

“சரி ஒரு நாள் உனக்கு சொல்லுறன். எந்த வயசிலை, எந்த இடத்துக்கு வாரதெண்டு. அங்கை நானும் வாரன், நீயும் வா...”

இவள் தலை சரித்துக் கேட்ட முறையைப் பார்த்து நந்தனா படாரெனச் சிரித்து விட்டாள்.

பிறகொருநாள் இப்படித்தான் கதை யோடு கதைப்பாக நந்தனா ஆரதியிடம்

“காதல் இதெல்லாம் பொய்யடி. உண்மையா ஒன்றுமே இல்லையடி. ‘வெடிங்’ முடிஞ்சாப் பிறகு விரும்புறது தான் உண்மையான காதல். இதை உனக்கு ஒரு அட்வைலாகச் சொல்லுறன்”

என்றவுடன் ஆரதி புதினமாய் நிமிர்ந்தாள். இவளா இப்படிச் சொல்கிறாள் என்று வியப்பாயிருந்தது. ஒரு காலத்தில் அவன்தான் உலகம் என்று ஒரேயடியாய் தனது வீட்டாரை எதிர்த்து மணந்தவளா இப்படிச் சொல்கிறாள். காலம் இப்படியெல்லாம் ஒரு மனித மனத்தை மாற்றிடுமா? இவள் சிந்தனை வயப்பட்டடி இருக்க எங்கோ தொலைவில் கேட்ட இடைக்காலப்

பாடலை ஆரதி ரசிப்பதை உணர்ந்து ஒரு காலத்தில் தன்னை பைத்தியமாக்கிய பாடல் என்று கூறியதுடன்.

“நீயாவது உதுகளிலை அகப்படாதே”

என்று அட்வைலும் கூறினாள். அதற்குப் பிறகு அந்தப் பாடலைக் கேட்டாலே இவளுக்குத் திகையிருந்தது. இது மட்டுமன்றி பிறகும்.

“எல்லாருக்கும் அவரவற்றை இயல்புக்கு ஏற்றமாதிரி வாழ்க்கை வந்தா நல்லை. நீயாவது உன்ரை இயல்புக்கு ஏற்றவரா வரவேணும் என்று நினை”

என அடிக்கடி கூறிக் கொண்டிருந்தாள். இதுவரை எந்தவொரு சிநேகிதியுடனும் நகைச்சுவையுடனும் விளையாட்டுத்தனத்துடனும் பழகிய ஆரதிக்கு இவளின் நட்பு வாழ்க்கையின் இன்பதுன்பங்களையப் பக்கம் பக்கமாய் எடுத்தியம்புவது போன்றிருந்தது.

அன்றும் இப்படி ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு வந்தவள் திடீரென அழுத்தொடங்கவே ஆரதி பதறிப் போனாள்.

“யின்னை என்னடி? சாப்பாட்டு பிளேற்றை யாரேன் எறிவினமோ? ஒருக்கா ஏதோ கேட்டீட்டன் அதுக்குப் போய்... சீ”

அவள் சலித்துக் கொண்டு சொல்ல ஆரதிக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

“இப்படியெல்லாம் பயங்கரமானதாடி வாழ்க்கை”

இவளின் பயமறிந்து அவள் வெறுப்புடன் சிரித்தாள்.

“எல்லாரும் அப்படியில்லை. நான் குடுத்து வைச்சது இவ்வளவுதான். அதை விடு படிப்பு முடிஞ்சதெண்டா எனக்குப் பெரிய நிம்மதி வீட்டை நின்று பிள்ளையையும் வடிவாப் பாக்கலாம்.”

அன்று சொன்னவள் தான். அதன் பிறகு ஒரு விதுமாய் படிப்பு முடிந்து விட்டது. இப்போது நந்தனா ஓரளவாவது நிம்மதியாய் இருப்பாள் என்றுதான் ஆரதிக்குத் தோன்றியது. ஆனால் எந்தளவிற்கு நிம்மதியாயிருப்பாள் என இவளுக்குத் தெரியாது. அவளும் ஏதாவது வேலைகளுக்கு எப்போதாவது போடப் போவதாய்த்தான் முன்பு கூறியிருந்தாள். ஆனால் இனி வரும் காலங்களில் இவள் வேலை ஒன்றைத் தனதாக்கினாலும் கூட அதே இடத்திற்கு அவளும் வருவாள் என்பது உறுதியற்ற விடயம். இவளுக்கும் இனி நந்தனாவைப் போல ஒரு நண்பி சந்திப்பாள் என்று நம்பிக்கையும் இல்லை. எது எப்படியோ ஆரதிக்கு இப்போதெல்லாம், இடையேயாவது நந்தனாவின் வார்த்தைகள் ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதுடன் எதிர்காலம் பற்றிய பயத்தையும் தூண்டிக் கொண்டிருக்க கின்றன. ஏனென்றால் இவளும் ஒரு பெண். எப்போதாவது இவளுக்கும் அவளைப்போல பிரச்சினைகள் வந்தால் எவரிடம் சொல்லி அழுவது? எப்படி அவற்றிலிருந்து மீள் இயலும். □□□

உள ஆற்றுப்படுத்தும் இலக்கியவாதியுமான அருள் திரு கிராசேந்திரம் ஸ்ரீலிள் அவர்களின் நோக்கம்

சந்திப்பு : க. பரண்தரன்

அருள் திரு கிராசேந்திரம் ஸ்ரீலிள் வீவந்தியில் கிரசிகர், விவாச்சகர் மாத்திரமல்ல, தரவான ஆக்கங்களையும் அளித்து வருபவர். எழுத்துவழி சமூகத்தை மேம்படுத்தல் என்ற கொள்கையில் அடிப்படையில் இலக்கிய எடுப்பாடு கொண்டவர். யாழ்ப்பகலைக் கழகத்தில் உளவியல்துறையில் வருகை விபிவுரையாளராகக் கடனையாற்றுகின்றார். உளஆற்றுப்படுத்தலும் (உளவளத் துணை) வழிகாட்டலும் அளும் துறையில் குறுவிஞ்ஞானமாளிப் பட்டத்தை பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டில் பெற்றுக்கொண்டவர். அத்தோடு கிறையியலில் கலையாளிப் பட்டம் (உரோயாபுரி) பெற்றுக் கொண்டவர். சிறந்த உளஆற்றுப்படுத்தல் பயிற்றுநராகவும், உளஆற்றுப்படுத்தலுநராகவும், விபிவுரையாளராகவும், ஆயுத வளர்ச்சிக் கருத்தரங்குகள் நடத்துநராகவும் விளங்குகின்றார். கொழும்புத்துறை புனித பிரான்சிஸ் சேவரியார் உயர்நிலைக் குழுமம், உளஆற்றுப்படுத்தல் நிலையமாகிய அகவொவி மற்றும் பல உள - சமூக நிறுவனங்களில் முக்கிய வளவாளராகவும் விளங்குகின்றார்.

1. உங்கள் வாழ்வுக்கு அர்த்தம் கொடுக்கும் பணிகள் என்று எவற்றைக் கருதுகின்றீர்கள்?

ஆன்மீகம், உளவியல், உளஆற்றுப்படுத்தல், சமூக மாற்றத்துக்கான இலக்கியம் வழி நல்சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்குப் பங்களிப்புச் செய்வதும், அத்தகைய உருவாக்கத்திற்கான சிந்தனை விதைகளை பயன்தரக்கூடிய பொருத்தமான மனிதர்களிடையே விதைத்துச் செல்வதுமே கடவுள் தந்த தனித்துவமான பணி என்று கருதுகின்றேன்.

2. உங்கள் பல்வேறுபட்ட பணிகளை நெறிப்படுத்தும் அடிப்படைச் சிந்தனைகள் எவை என்று கருதுகின்றீர்கள்?

“இருளைப் பழிப்பதைவிட ஒளியை ஏற்றுவதே மேலானது”

“இயேசு சென்ற இடமெல்லாம் நன்மை செய்துகொண்டே சென்றார்” என்ற பைபிளினுள்ள இரு வாக்கியங்களே. மற்றது இறையருளின் துணையோடு சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முடியும், நீண்டகாலத்தின் பின்னராவது நிச்சயம் தீர்வு வரும் என்ற நம்பிக்கை.

3. உங்கள் ஆக்கங்கள் இடம்பெற்ற வெளியீடுகள் பற்றி?

சஞ்சிகைகளை நோக்கின், மெய்யியல் நோக்கு, இறையியல் கோவைகள், நான், ஜீவந்தி என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. பிரசுரம் நின்றுபோன புதிய உலகம் சஞ்சிகையில் கட்டுரை, மொழி பெயர்ப்பு செய்துள்ளேன். வெளிநாட்டுச் சஞ்சிகையெனில் சென்னை குருமடத்தில் வெளிவந்த கடவுளின் பிரதிநிதி எனும் சஞ்சிகை மாத்திரமே. உள்ளநாட்டுப் பத்திரிகைகளைப் பார்க்கும்போது கத்தோலிக்க பத்திரிகைகளான பாதுகாவலன், மன்னா, ஏனைய பத்திரிகைகளான வலம்புரி, உதயன். புத்தகமென நோக்கின் யாழ்ப்பகலவியல் வெளியீட்டு நிலையம் வெளியிடும், கல்வியாளனில் புத்தாக்கத்திறன் பற்றிய கட்டுரை வரைந்திருந்தேன். இதனை வலம்புரி ஆசிரியர் மீள்பிரசுரம் செய்திருந்தார். வெளிநாட்டுப் பத்திரிகையெனில் கனடாவில் வெளியான தாயகம் பத்திரிகையில் என் கவிதைகள் சில வெளியானது. ஆங்கில ஆக்கங்களெனில் The Catholic Messenger ல் கட்டுரையும், யாழ்ப்ப. குருக்களின் சிற்றேடான Fraternity யில் கவிதை, கட்டுரை ஜீவந்தி

என்பன எழுதியுள்ளேன். இவை மட்டும் தான் நினைவில் நிற்பவை. இவை அனைத்திலும் வெளியானவற்றை கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகள், மொழிபெயர்ப்புகளென வகைப்படுத்தலாம்.

4. இலக்கிய ஆக்குநர்கள் கொண்டிருக்க வேண்டிய முக்கிய ஆளுமைப் பண்புகளென எவற்றைக் கருதுகின்றீர்கள்?

முதலாவது மக்கள் பட்டும் துன்பத்தை தன் துன்பமாக இதயத்தில் உணரும் ஒத்துணர்வு ஆற்றல் மிகமிக அடிப்படையானது. அடுத்து இன்றைய சமுதாயத்துக்கும் எதிர்கால சமுதாயத்துக்கும் புரியவேண்டிய கடமை எனக்கு உண்டு என்பதை உணர்ந்து சமூக மேம்படுத்தலுக்கான சிந்தனை விதைகளை பரவலாக விதைக்கும் ஆவல் வேண்டும். சுயநலத்தை வென்று பொதுநலத்தில் வளரத் தொடர்ச்சியான சுயஆய்வில் ஈடுபடவேண்டும். ஆக்கம்பற்றிய விமர்சனங்களை சுற்றல் அனுபவமாகக் கொண்டு வேண்டிய மாற்றங்களைச் செய்யும் திறந்த மனப்பாங்குடன் விளங்க வேண்டும். சகஎழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களைப் பாராட்டி மகிழும் மனப்பாங்கு மேன்மையானது. எந்த அரசியல் குழுவுக்கோ, நிறுவனங்களுக்கோ, அன்றேல் மெய்யியல், இறையியல் சிந்தனைகளுக்கோ... தம்மை விற்றுவிடாது தமது தனித்துவம், சுயாதீனம், நடுநிலைமை என்பனவற்றின் அடிப்படையில் இயங்கும் தனித்துவப்போக்கு அவசியம். வாசகரின் நலன், நல்லை மதிப்பீடுகள், சமூகமேம்பாடு போன்றவற்றை தம் கருத்திலெடுத்துச் செயற்படும் பக்குவம் வேண்டும்.

5. நீங்கள் உளவியலாளர் என்ற முறையில் ஆக்கத்திறன் பற்றி இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கு பயனுள்ள கருத்துகள் சில சுறுவீர்களா?

உங்கள் ஆக்கத்தின் கருத்துகள் சிலவற்றை அல்லைது அவற்றின் சில சொற்றொடர்களையாவது முதலில் எழுத்தில் வடித்து விடுங்கள். இதனால் அது தொடர்பான சிந்தனைகள் மனதில் ஊற்றெடுத்துப் பெருகி ஓட ஆரம்பித்துவிடும். மேலதிக தேடலில் ஈடுபடுங்கள். உங்களுக்குள்ளே மறைந்திருந்து இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் அடிமனத்திலுள்ள புத்தாக்கத்திறன் கொண்ட பகுதியானது தான் உள்வாங்கிய கருத்துகளை ஒன்றிணைத்துப் புதுக்கருத்துகளைக் கருக்கட்டத் தொடங்கும். உரிய நேரத்தில் பிரசவ உந்தல் எழும். அக்கணங்களைத் தப்பி ஓட விட்டுவிடாது உடனடியாக ஆக்கங்களைப் படையுங்கள். உங்களோடு ஒரு நோட்டுப் புத்தகத்தையும் பேனாவையும் போகுமிடங்களுக்கும் கொண்டு செல்வது நல்லது. அவ்வாறே அவற்றைப் படுக்கையருகில் வைத்துவிட்டு நித்திரையாவது நல்லது. உறக்கம் கலைந்து திடீரென ஆக்கப் பிரசவம் நிகழ்வதுண்டு. அத்தோடு உங்கள் தனித்துவமான படைப்பாற்றல் பாணியை அறிய முயல வேண்டும். சிற்பி போல தாம் படைக்கப்போவதை மனத்திலேயே இறுதி வடிவம் அமைத்துவிட்டு அதற்கு எழுத்துருக் கொடுப்பது சிலரின் பாணி. அழகிய மணிமாலை செய்பவர்கள் போன்று தன்னிடமுள்ள அழகிய மணிகளை பரப்பி வைத்துவிட்டுத் தனக்குப் பிடித்த முறையில் அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி அமைப்பது இன்னொரு பாணி.

6. இலக்கியவாதிகள் என்னென்ன வடிவங்களில் ஆக்கத்திறனை வெளிப்படுத்தலாமென்று கருதுகின்றீர்கள்?

புத்தாக்கத்திறனை ஆக்கத்தின் உள்ளடக்கத்தில், வடிவமைப்பில், மொழிநடையில், சொற்களைப் பயன்படுத்தும் யுக்திகளில், புதிய சொல்லாக்க முயற்சிகளில், பாத்திரத்தொழிவுகளில், பாத்திரங்களை ஒழுங்குபடுத்தும் முறையில், குறியீடுகளில், ஆக்கத்தோடு இணைக்கப்படும் ஓவியம், படங்கள் என்ப பல முறைகளில் வெளிப்படுத்த முடியும். அந்தமுள்ள தலைப்பினூடாகக்கூட ஆழமான செய்திகளைச் சொல்ல முடியும் என்ற பாடத்தை எனக்குக் கற்றுத் தந்தவர் என் சொந்தத் தம்பி கோபால் குருசேவ் (தாயகம் ஆசிரியர்). அத்தோடு சமூக, தனிமனித பிரச்சினைகளுக்கான காரணிகள், தீர்வுகள் என்பவற்றைப் புதுக்கண்ணோட்டத்தில் முன்வைத்தல் ஊடாகவும் வெளிப்படுத்தலாம்.

7. உங்கள் கட்டுரை வடிவமானது மரபுரீதியானதாக அன்றி புதிய முறையை அறிமுகம் செய்வதாகக் தோன்றுகின்றது. அது பற்றி?

கருத்துகளை பொருத்தமாக வகைப்படுத்தி, பின்னர் ஒழுங்குபடுத்தி, அவற்றுக்குத் தொகுதித் தலைப்புகள், உபதலைப்புகள், உப உப தலைப்புகள் என்பன இட்டு எழுதுவது புரிதலையும் மீளநினைவு படுத்தலையும் எளிதாக்கும் என்பது உளவியல் உண்மை. அத்தகைய புதிய முறையை அறிமுகம் செய்வதும் புத்தாக்க முயற்சிகளே.

9. நீங்கள் புதிய சொல்லாக்க முயற்சிகளை மேற்கொள்வதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. அதற்கான தேவையை விளக்குவீர்களா?

நீண்ட காலம் பழக்கப்பட்டுப்போன சொற்கள் புதிய செயல்களுக்கு ஊக்கம் கொடுப்பதாக அமைவதில்லை. மேலும் சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் தமக்கே உரித்தான உணர்வுகள், மனப்பாடங்கள், மனப்பாங்குகள், செயலாக்கங்களை உருவாக்கும் ஆற்றல் கொண்டவை. அவை ஆளுமையை உருவாக்கவோ அன்றோல் அழிக்கவோ வல்லவை. பழைய சில சொற்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் உணர்வுகளைப் புண்படுத்தக்கூடியவை. ஊனமுற்றோர், குருடன், செவிடன், மலடி, சொத்தி, அங்கவீனர், அநாதை, வளர்ப்பிணி, அகதி, பைத்தியம், மனநோயாளி, நோயாளி, வலதுகுறைந்தவர்... போன்றவற்றை பிரயோகிக்கும்போது அவர்களை மாத்திரமல்ல அவரோடு நெருக்கமானவர்களையும் புண்படுத்துகின்றது. இன்னும் சில சொற்கள் உண்மை யதார்த்தத்தை திரித்துக்காட்டி தீய விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் தன்மை கொண்டவை. பகிடி வதை என்பது சொல்லளவில் பகிடி வதையா? அல்லது நடைமுறையில் கொடுர வதையா?, கொடுர வரவேற்பு, வதைத்து வரவேற்றல், வதைவடிவ வரவேற்பு போன்ற சொற்களை அத்தகைய வரவேற்றலுக்குப் பயன்படுத்தும்போது விளைவுகள் எப்படி இருக்கும்?. தேவையற்ற கற்பம் என்ற சொல் உயிரை அழித்துவிடுவதில் எந்தத் தவறில்லை என்ற அர்த்தத்தை நாகூக்காக உணர்த்தி உயிரின் மாண்பை மதிக்காத மனப்பாங்கை உருவாக்கி விடுகின்றது. சில சொற்கள் நம் சமூகத்துக்குப் பொருந்தாதவை. உ-ம், தலித்தியல். புதிய சொற்கள் பல மனப்பாங்கில் நல்ல மாற்றங்களை உருவாக்க வல்லன. உ-ம், மாற்றுத்திறன் கொண்டோர், உடல்நலம் குன்றியோர், உளநலம் குன்றியோர், யுத்தத்திலிருந்து மீண்டோர். எனவே நல்லுணர்வுகளை, யதார்த்தநிலையை, ஒரு விடயத்தில் கருத்திலெடுக்காத புதிய அம்சத்தை வெளிக்கொணர் வல்ல சொற்களை உருவாக்குவது நல்லது என்று கருதுகின்றேன்.

9. உங்கள் புதிய சொல்லாக்கத்தின் அடிப்படைகள் எவையென்று நம் வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வீர்களா?

நல்ல மனப்பாங்கு, உணர்வுகளை ஏற்படுத்தக் கூடியதாக இருத்தல், ஒரு விடயத்தின் பல அம்சங்களை உள்ளடக்கியிருத்தல், சொற்சுருக்கம், புரிதல் எளிமை என்பனவே நெறிப்படுத்துகின்றன. புதிய சொல்லை அறிமுகம் செய்யும்போது அதனை முதலில் வாசகருக்கு விளக்கிய பின்னரே தொடர்ந்து பயன்படுத்துவது பொருத்தமானது. சில ஆக்கங்கள் பல்கலைக்கழக மாணவ மாணவிகளாலேயே புரியமுடியாத சொல்லாக்கங்களைக் கொண்டிருக்கும்போது யாருக்காக அவற்றைப் படைக்கின்றார்கள்?. புத்திகீழித்துவம் ஆழமான கருத்திலும், அதை விளங்கிக்கொள்ளக்கூடிய தன்மையிலும் விளங்கவேண்டுமென்றே சாதாரண மக்களுக்குப் புரியாத, சிக்கலான, அந்நியமான சொற்களை அறிமுகம் செய்வதில்லை. மொழிநடையானது வாசகர் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும் விதமாக அமையுமாறு பார்த்துக்கொள்வது முக்கியமானது. மொழிபெயர்ப்புச் சொல்லாக்கங்களை நோக்கின் கருத்தின் அடிப்படையில் மொழி பெயர்ப்பு தேவையற்ற பயன்பாடு கொண்டது. நேரடி மொழிபெயர்ப்பைத் தவிர்ப்பது நல்லது. தற்போது விவாபார நோக்கில் ஒரு துறைசார்ந்தோர் தம்மோடு தொடர்பற்ற இன்னொரு துறைசார்ந்த விடயங்களை மொழிபெயர்த்துப் புத்தகமாக வெளியிடல் இத்தகைய தவறு நிகழ்வதற்கான காரணிகளில் ஒன்றாகத் தோன்றுகின்றது.

10. கீவந்தியின் இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு உங்கள் பரிந்துரைகள் எவை?

மனதில் தோன்றும் பயனுள்ள கருத்துகள், குறியீடுகள் (symbols) என்பனவற்றைத் தவறாது எழுதி, தலையிட்டு கோவைப்படுத்தும் பழக்கத்தை மேற்கொள்ளுங்கள். வாய்ப்பிருந்தால் கம்பியூட்டரில் எழுத்துப் பலகையை (key board) பார்க்காமலே தொடுகை முறைவழி (touch system) தமிழில் 'ரைப்பண்ணப் பயிலுங்கள். இது திருத்தங்களை இலகுவாக மேற்கொள்ள உதவும். உங்கள் ஆக்கத்தின் வழியாக என்ன மையச் செய்தியைக் கொடுக்க விரும்புகின்றீர்களோ அதனை ஒரு வசனத்தில் எழுதிவிட்டு அதன் பின்னரே ஆக்கத்தை ஆரம்பியுங்கள். வாசகர்களது மனப்பாங்குகள், சிந்தனைகள், நம்பிக்கைகள், நடத்தைகள், உறவாடல் கோலங்கள், வாழ்க்கை முறையில், என்னென்ன மாற்றங்களை உருவாக்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றீர்கள் என்பதுபற்றித் தெளிவாக இருங்கள். வாசகரின் நேரத்திற்கு மதிப்பளித்து இயலுமான அளவுக்கு சொற்சுருக்கம் பேணுங்கள். எழுத்தாக்கம் என்பது சிலை செதுக்குவது

போன்றது. அவசியமற்றவற்றை பொருத்தமாகக் கழித்துவிடும்போதே சிலை எழில் பெறும். செதுக்கிக் கழித்தவை புதிய ஆக்கங்களுக்கு உந்து சக்தியாக அமையும் என்பதால் வீசிவிடாது பாதுகாத்துத் திரும்ப வாசியுங்கள். சமூகரீதியான அல்லது தனிப்பட்ட உறவு, அல்லது வாழ்வுக் காரணிகளால் துன்பத்துக்கு உள்ளாகும்போது, தன் வேதனைகள் பெறுமதிமிக்க முத்தாக்கிச் சமுதாயத்துக்கு அளிக்கும் முத்துச் சிப்பியாகுங்கள். வாழ்க்கைச் சமைகள் அமுத்தும்போது தன்னைத்தானே உயர்மதிப்பான வைரக்கற்களாக்கி உலகுக்களிக்கும் கரி(காபன்)போன்று விளங்குங்கள். வன்மம், குரோதம் போன்றவற்றை அவை பிரசவிப்பதில்லை.

11. உளஆற்றுப்படுத்தார் என்ற வகையில் நமது சமூகத்தின் உளநலனை மேம்படுத்த இலக்கியவாதிகளின் பங்களிப்புப்பற்றிய உங்கள் கண்ணோட்டம் என்ன?

தம் இழப்பு அனுபவத்தைச் சிறப்பாகக் கையாண்டு வெற்றிகரமாகத் தம் வாழ்வைத் தொடர்பவர்களில் காணப்படும் கண்ணோட்டம், சிந்தனை முறை, இழப்புகளைக் கையாளும் முறைகளை வெளிப்படுத்தும் ஆக்கங்களை வழங்கி நொந்த நம் மக்களுக்கு சேவை செய்யுங்கள். மேலும் முதிர்ச்சியான முறையில் உறவாடுவது, நேர்மையோடும் அர்ப்பணிப்போடும் காதலிப்பது, பிரச்சினைகளை வளர்ச்சி தரும் முறையில் கையாள்வது பற்றிய ஆக்கங்கள் மூலம் பங்களிப்புச் செய்யுங்கள். சொந்தப் பிரச்சினைகளுக்கு தற்கொலையை நாடாது முதிர்ச்சியான முறையில் கையாள்வோர் பற்றியும், மதுப்பழக்கத்தைக் கைவிட்டோர் பயன்படுத்திய முறைகளையும் அவர்களது மாற்றத்துக்கு பங்களிப்புச் செய்தோர் பற்றியுமான ஆக்கங்கள்மூலம் நம் சமூகஉளநலனுக்குப் பங்களிப்புச் செய்யுங்கள். அவ்வாறே உள்ளடக்கப்பட்ட ஆத்திரங்களை ஆக்கபூர்வமாகக் கையாளும் முறைகளை விளக்குதல்பற்றிய ஆக்கங்கள் அவசியமானவை. பல உளவியல், சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கு, குழப்பம் நிறைந்த குடும்பம் முக்கிய காரணியாக அமைகின்றது. எனவே தம்மிடையே நல்லுறவைப் பேணியவண்ணம், அன்போடும் அக்கறையோடும் பொறுப்புணர்வோடும் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் நல்ல குடும்பங்கள் பற்றிய ஆக்கங்கள் தற்போதைய தேவை.

12. தமிழ்ச் சமுதாய அபிவிருத்திக்கு இலக்கியவாதிகளிடமிருந்து எத்தகைய பங்களிப்பை எதிர்பார்க்கின்றீர்கள்?

சமூகநலனுக்குப் பங்களிப்புச் செய்யத் தூண்டும் புதிய கண்ணோட்டம் நிறைந்த ஆக்கங்களைப் படைப்புகள். சமூகத்தைப் பாதிக்கும் பிரச்சினைகளின் தீர்வுக்கான நடைமுறைச் சாத்தியமான புதிய அணுகுமுறைகளை அறிமுகம் செய்யுங்கள். சமுதாயத்துக்கு நல்ல பங்களிப்புச் செய்கிறவர்களைப் பாத்திரங்களாகப் படைப்புகள். நல்ல அரசியல் தலைவர்களை உருவாக்குவதற்கான ஆக்கங்களை உருவாக்குங்கள். பொதுநல மனப்பாங்கோடும், அறிவோடும், பொறுப்புணர்ச்சியோடும், அரசியல் பங்களிப்பு செய்யும் வண்ணம் மக்களை நெறிப்படுத்துங்கள். முக்கிய பதவிகளில் உள்ளவர்கள், சிங்கள அரசியல்வாதிகளைக் குறைகூறுவதைவிடுத்து, தமிழ் சமுதாயத்தை அபிவிருத்தி செய்வது தம் கையில்தான் உள்ளதென உணர்ந்து செயற்பட உக்குவியுங்கள். அரசு, மற்றும் தனியார் நிறுவனங்களில் பொதுமக்களுக்கு அர்ப்பணிப்போடும், தியாக சிந்தையோடும், கனிவோடும், சிறந்த சேவையாற்றுவேரைப் பற்றிய ஆக்கங்கள் படைக்க முயலுங்கள். அரசு பணியாளர்கள் தாம் பெறும் சம்பளம் ஏழை மக்கள் வழங்கும் வரிப்பணத்திலிருந்தும் வழங்கப்படுகின்றது என்பதை உணர்ந்து அவர்களை மனிதர்களாக மதித்துச் சேவையாற்றத் தூண்டும் ஆக்கங்கள் படைப்புகள்.

13. கல்வித்துறையின் மேம்பாட்டுக்கு இலக்கியவாதிகள் எவ்வாறு பங்களிப்புச் செய்யமுடியும் என்று நினைக்கின்றீர்கள்?

சமூகத்தின் மேம்பாடு கல்விமான்கள், அவர்களால் உருவாக்கப்படும் மாணவர்களிலேயே தங்கியுள்ளது. எனவே, கல்விமான்களை சமூகநலச் சிந்தனையுடன் செயற்பட உருவாக்க ஆக்கங்களை உருவாக்குங்கள். சிறந்த பண்பும் தியாக மனப்பான்மையும் கொண்ட கல்விமான்களை அடையாளம் கண்டு பாத்திரங்களாகப் படைப்புகள். அறிவு, பண்பு, ஒழுக்கம், ஆன்மீகம், சமூகத்துக்கு நல்லை செய்யும் மனப்பாங்குகொண்ட மாணவர்களை உருவாக்கவல்ல ஆக்கங்களைக் கொடுங்கள். பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் மக்களின் வரிப்பணத்திலேயே கல்வி கற்கின்றனர் என்பதை உணரச் செய்து சமூகப்பொறுப்போடு கல்வியில் ஈடுபட ஆக்கங்களால் தூண்டுங்கள். சுயதொழில் முயற்சிகள் பற்றியும் சிந்திக்கத் தூண்டுங்கள்.

ஜீவநதி

14. சஞ்சிகை ஆசிரியர்களுக்கு நீங்கள் முன்வைக்கும் பரிந்துரைகள் எவை?

புதிய எழுத்தாளர்களுக்கு வாய்ப்புக் கொடுக்கும்போது அல்லது நிராகரிக்கும்போது தரத்தை உயர்த்துவதற்கான பரிந்துரைகளையும் வழங்குங்கள். இலக்கியப் பயண ஆக்கங்கள் வரலாற்று ஆவணப்படுத்தலாக அமைகின்றமை சிறப்பான அம்சமெனினும், ஏனைய எழுத்தாளர்களை நெறிப்படுத்துவதாகவும், வாசகர்களுக்கும் பயன்படுவதாகவும் அமையுமாறு பரிந்துரையுங்கள். இவை அவர்களது ஆக்க உருவாக்கம், பயன்படுத்தும் நுட்பங்கள், தனித்துவமான பாணி, ஆக்கத்துக்கான துறையை அடையாளம் கண்ட விதம் என்பனவற்றை மையப்படுத்தியதாக அமைவது சிறப்பானதாகும். நல்ல சமூகமாற்றத்துக்கு வித்திடக்கூடிய கருத்துகளை முன்னிலைப்படுத்தும் கட்டுரை, சிறுகதை, கவிதைப் போட்டிகள் நடத்துவதுபற்றிச் சிந்திக்கலாம். அதற்கான பரிசீலனை சமூகநலப் பிரியர்களிடமிருந்து பெற்று வழங்கலாம்.

கீவநதியின் அண்மைக்கால வாசகன் என்ற வகையில் சில கருத்துகளை உங்களுக்கும் கூற விரும்புகின்றேன். நீங்கள் நல்ல சமூகமாற்றத்தை மையப்படுத்திச் செயற்படுகின்றீர்கள் என்பது உங்கள் தரமான ஆக்கத் தெரிவில் வெளிப்படுகின்றது. என் இதயபூர்வமான பாராட்டுகளைத் தெரிவிக்க விரும்புகின்றேன். பெண்கள் சமத்துவம், சாதிய சமத்துவம், ஏழைகளின் அவலம், நல்ல மனிதர்கள்பற்றிய ஆக்கங்கள், நாடுகடந்த தமிழர்களின் வாழ்வியல் கோலங்கள், இலக்கிய ஆக்குநர்கள் அறிமுகம், இலக்கியப்பயணம், உளவியல், மெய்யியல், இலக்கிய வளர்ச்சி நோக்கு, போன்ற அம்சங்களை அவதானிக்கின்றேன். ஆன்மீக ரீதியான ஆக்கங்களையும் உக்குவிக்கலாம். மேலும் உங்கள் அர்த்தம் நிறைந்த அட்டைப்படங்கள், உட்படங்கள் என்னை மிகவும் கவர்ந்துள்ளன. அத்தோடு உங்கள் நேர்காணல் யுத்திகள் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. என் கருத்துகளையும் மதித்து நேர்காணல் மேற்கொண்டதற்கு கீவநதிக்கு என் நன்றிகள். இலக்கியம் வழியான உங்கள் சமூகநலப் பணி தொடர என் வாழ்த்துகள் !

சொந்தக் குடி..

ஆகாயத்தில் வீடு அழகழகாய்க்
கட்டிவைத்தேன்.
யாரெவரும் கண்டால்
அதிசயிக்கும் படி...வடிவம்.
எந்தனது எண்ணத்தைக் குழைத்தடித்த
சுவர்வரணம்.
எந்தனது கற்பனையின்
ஏல்லைசொல்லும் உள்ளமைப்பு.
காற்றோட்டமான கதவு ஜன்னல்
சுற்றிவரப்
பூந்தோட்டம் எல்லாம்
புதுவிதமாய் ஒழுங்கமைத்தேன்!
தினமும் மனதால்...
கூட்டி மெழுகியதால்
யினுங்குமது தங்கமாய்
வெய்யில் படும்போது!
கனவுகளில் வருவதுபோல்
கலக்கிற்று என்குடு!
இவ்வீட்டில் வசிக்க
எண்ணுகையிற் தான்...
மண்ணில்
ஒழுக்கும் குடிசையதும் இன்றிப்
பரதேசி

நிலையில் இழியுமென்
யதார்த்தம் நெருடற்று!
வெயிலுக்கும் மழைக்கும் விலங்குக்கும்
சுயநலஞ்சேர்
அயலுக்கும் எனைத்தான் காத்து
என்றிம்மதியை
அடைகாக்க எனக்கென்று சொந்தமாய்...
அகம்வேண்டும்.
அற்ப மனிதரென
நானறிந்த பலர்... நல்ல
வாய்ப்பைப் பிடித்து
வசதியாய் உறைகின்றார்.
வாடகை செலுத்தி நேற்றுவரை
வாழ்ந்துவிட்டேன்...
எனக்கென்று வீடு
குறைந்தபட்சம் ஒருகுடிசை
அவசியம் என
இன்று தெளிவுபெற்றேன்.
ஆனாலும்
கற்பனையில் மட்டும்
வீடுகட்டி வாழ்ந்தவன் நான்...
சொந்தக் குடிசையொன்றை
என்றுகட்டிக் குடிபூர்வேன்...

த.ஜெயாசிவன்

எனது இலக்கியத் தடம்

5

5. ஞானசேகரன்

எனது 'முற்பாக்கு' படைப்புகளின் மூலஸ்தானம்

நான் எழுதிய முதலாவது நாவல் 'புதிய சுவடுகள்'. இந்நாவல் சாதிப்பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டது. எங்களது கிராமத்தில் இடம்பெற்ற ஓர் உண்மைச் சம்பவத்தை நாவலாக்கியிருந்தேன். அந்நாவலில் எங்களது கிராமத்தில் இடம்பெறும் சிறு தெய்வ வழிபாட்டு முறைகளின் சில கூறுகள் விவரணமாகியுள்ளன. எங்கள் கிராமத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் எத்தகைய வழிபாட்டு முறைகளைக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது இந்நாவலில் உட்போவாகியுள்ளது.

செவ்வாய், வெள்ளிக் கிழமைகளில் மாலை ஏழு மணியாகிவிட்டால் எங்கள் கிராமத்தில் சில வித்தியாசமான ஓசைகள் எழும்பும். இவை எங்கள் கிராமத்து ஒடுக்கப்பட்ட மக்களால் தங்களது வழிபாட்டின்போது எழுப்பப்படும் ஓசைகள். இந்த ஓசைகள் எனது இளம்பராயத்தில் எனக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. சில வேளைகளில் பயப்பிராந்தியை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. சிலவேளைகளில் மனதில் குறுகுறுப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. சில சந்தர்ப்பங்களில் விடுப்புப் பார்க்கும் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. ஆனால் ஓர் அந்தணச் சிறுவனுக்கு இவற்றையெல்லாம் நேரில் சென்று பார்ப்பதற்கு சமூகத்தின் அனுமதியில்லை. எனது சிறுவயது நண்பர்கள் இவற்றையெல்லாம் நேரில் சென்று பார்ப்பார்கள். எனக்குக் கதைகதையாகச் சொல்வார்கள். நான் ஆர்வமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பேன். ஆனாலும் நான் கேட்ட அந்த விசித்திர ஓசைகள் நீண்ட காலத்தின் பின்பும், நான் புதிய சுவடுகள் நாவலை எழுதும் போதும் எனது காதுகளில் ஒலித்தவண்ணம் இருந்தன.

எங்கள் வீட்டின் பின்னாலும், சிறிது தூரத்தில் கிரண்டுதேட்டக்காணிகள் தள்ளி ஒரு பைரவர் கோயில் இருக்கிறது. ஓரையால் வேயப்பட்ட சிறு குழந்தை அந்தக்

கோயில். தூர நின்று பார்க்கும்போது சிறிதும் பெரிசுமான மூன்று அல்லது நான்கு திரிசூலங்கள் நிலத்திலே ஊன்றப்பட்டிருப்பது தெரியும். சிலநாட்களில் சூலத்தின் நுனியில் எலுமிச்சம்பழம் குத்தப்பட்டிருக்கும். தண்டுப் பகுதியில் சிகப்பு நிறத்தில் பட்டுத்துணி கட்டப்பட்டிருக்கும்.

இந்தக் கோயில் பூசாரியின் பெயர் தவசி. கரிய உருவம். வச்சிரம் பாய்ந்த மேனி கொடுக்குக் கட்டு. இடுப்பில் வரிந்துகட்டிய சால்வைத்துண்டு. நெற்றி நிறைந்த திருநீற்றுப்புச்சு. பூசை நேரங்களில் தவசி இவ்வாறுதான் தோற்றமளிப்பானாம். பூசைநேரம் வந்துவிட்டால், தவசியின் உறவினர்கள் ஆண்களும் பெண்களும்மாக கோயிலில் கூடுவார்கள். ஒருவன் மத்தளம் வாசிப்பான். வேறொருவன் சேமக்கலை ஒலிப்பான். மற்றவன் மணி அடிப்பான். இன்னொரு வன் சங்கு ஊதுவான்.

தவசி உருக்கொண்டு ஆடுவான். இவனுள் பைரவர் புகுந்துவிட்டதாக மற்றவர்கள் கூறிக் கொள்வார்கள். ஒருவித வெறிபுடன் அங்குமிங்கும் ஓடுவான். பக்கத்தில் நிற்கும் பூவரசு மரத்தில் ஏறுவான். "கூ...கூ..." எனப் பலத்த சத்தமாகக் கூவுவான். இளநீர்க் குரும்பைகளை தனது தலையில் அடித்து உடைப்பான். கற்புரத்தை உள்ளங்கையில் கொழுத்தி தீயம் காட்டுவான்.

இந்தக் காட்சிகளைப் பார்த்து கிரசிப்பதற்கு எங்களுந் வாசிக்காலையில் இருந்து சில இளவட்டங்கள் செல்வார்கள். இவர்கள் தவசியிடம் இளநீர்க் குரும்பைகளுக்குப் பதிலாக தேங்காயைக் கொடுப்பார்களாம். தவசி உருக்கொண்ட நிலையில் தேங்காயைத் தலையில் அடித்துவிட்டு "ஆ... உஃ..." என அறைத்துடிப்பானாம். இந்தக் கோயிலில் வருடத்தில் சில நாட்களில் ஆடு, கோழி பலியிடப்படுவதுமுண்டு. கிடாய் வெட்டிய பின் அதன் கிரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடிப்பானாம் இந்தப் பூசாரி.

எங்கள் ஊரிலுள்ள அன்னமார் கோயிலிலும் இத்தகைய வழிபாட்டு முறைகள்தான் உண்டு. இங்கு வருடா வருடம் பெரிய அளவில் வேள்வி நடைபெறும்.

இந்த வழிபாட்டு முறைகள் எவ்வாறு எனது இலக்கியத் தடத்தில் பதிவாகியுள்ளன என்பதை இனிப்பார்ப்போம்.

அன்னமார் கோயில் பூசாரி கோவிந்தன். அவனது மகன் மாணிக்கனும், உயர்சாதி வேளாளப் பெண்ணான பார்வதியும் ஒருவரை ஒருவர் மனதார விரும்புகின்றனர். கோயில் வேள்வியன்று பார்வதியைக் கூட்டிக்கொண்டு ஒழிவிடுகிறான் மாணிக்கன். இதனை அறிந்த ஊர்ச்சண்டையன் துரைசிங்கம் முதலாளி, வேள்வி நடக்கும் இடத்திற்கு ஆவேசமாக வருகிறார்.

"பூசைக்குரிய நேரம் வந்ததும் பொங்கிய வர்கள் பிரசாதத்தைத் தெய்வத்தின் முன்னால் படைத்தார்கள். பூசாரி மந்திர உச்சாடனத்தான் பூசையை ஆரம்பித்தார். பறைமேளத்தின் ஒலி பலமாக அதிர்ந்தது. குட்டியன் சேமக்கலத்தை எடுத்து அடிக்கத் தொடங்கினான். 'அன்னமாருக்கு அரோகரா, அன்னமாருக்கு அரோகரா' என அங்கு நின்றவர்கள் பக்தியுடன் தலைமேல் கரம் குவித்து வணங்கினார்கள்.

பறை மேளத்தின் லயமும், சேமக்கலத்தின் நாதமும், மந்திர உச்சாடனமும், அரோகராச்சத்தமும் கோவிந்தனது உள்ளத்தில் பக்தியுணர்வை ஏற்படுத்தின. அவனது உடல் அவனை அறியாமலே ஆட்டங்கண்டது. சிறிது நேரத்தில் அவன் உருக் கொண்டு ஆடத் தொடங்கினான். அவனது கரிய பருத்த தேகத்தில் ஆங்காங்கே விபுதிக் குறிகள் படடையாகத் தீட்டப்பட்டிருந்தன. அவனது நெற்றியில் பெரிய சந்தனப் பொட்டும் அதன் நடுவில் குங்குமமும் இடப்பட்டிருந்தன. வேட்டியை மடித்துக் கொடுக்குக் கட்டி அரையிலே ஒரு சிவப்புத் துண்டையும் வரிந்து கட்டியிருந்தான். அவனது கண்கள் சிவந்திருந்தன. குடுமி அவிழ்ந்து கேசங்கள் கலைந்திருந்தன. பறைமேளம் அடிய வர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு அவனது தாளத்திற்கு ஏற்ப தாளத்தை மாற்றி மேளத்தை ஓங்கி ஓங்கி அடித்தார்கள். இப்போது அங்கு நின்ற சிலருக்கும் உரு ஏற்பட்டு அவர்களும் கோவிந்தனோடு ஆடத் தொடங்கினார்கள். கோவிந்தன், கையிலிருந்த சங்கை எடுத்து இடையிடையே வாயில் வைத்து ஊதி ஒலியெழுப்பியபடி துள்ளித் துள்ளி உருவாடிக் கொண்டிருந்தான்.

...கோவிந்தனது உரு உச்ச நிலையை அடைந்திருந்தது. பூசை முடிந்ததும் பலி எடுக்கும் கத்தியைப் பூசாரி அவனது கையில் கொடுத்தார். ஒருகையில் கத்தியுடனும் மறுகையில் சங்குடனும் அவன் ஆடிக் கொண்டிருந்த விதம் பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாக இருந்தது.

... "செல்லப்பற்றை மேளை இராத்திரித் தொடக்கம் காணெல்லை. மாணிக்கனையும் காணெல்லை. அதுதான் சந்தேகமாய் இருக்கு" எனத் துரைசிங்கம் முதலாளி பலத்த குரலில் கூறினார்.

...பறைமேளத்தின் சத்தம் இப்போது ஓய்ந்திருந்தது. கோவிந்தன் மட்டும் உரு ஆடியபடி சங்கைப் பலமாக ஊதிக் கொண்டிருந்தான். போர்க்களத்திலே வெற்றி கண்டவர்கள் சங்கநாதம் ஒலிப்பதுபோல கோவிந்தன் மீண்டும் மீண்டும் சங்கொலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

"பூம்... பூம்... என அவன் எழுப்பிய ஒலி விண்ணில் அதிர்ந்தது." (28)

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் உயர்சாதிப் பெண்ணைக் கூட்டிக் கொண்டு ஒழிவான் என்பது நடந்துமுடிந்த உண்மைச் சம்பவம். அதனுடன் எவ்வாறு அன்னமார் கோவிலில் வேள்வியையும் இணைத்து, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வழிபாட்டு முறைகள், சடங்குகள் சம்பிரதாயங்களையும் புத்தி, மண்வாசனை கமழ எனது இலக்கியத் தடத்தில் பதிவு செய்துள்ளேன் என்பதையே இங்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளேன்.

எனது இளம் வயது மனப் பதிவுகள் பிற்பட்ட காலத்தில் எவ்வாறெல்லாம் எனது இலக்கியத் தடத்தில் சித்திரமாகியுள்ளன என்பதற்கு இதுவும் சான்றாகின்றது.

அன்னமார் என்ற தெய்வம் ஒடுக்கப்படும் ஒரு சாதிப்பிரிவினர் வழிபடும் தெய்வமாகக் கருதப்படுகிறது. இவர்கள் இந்த அன்னமார் வழிபாட்டுடன் மட்டும் இருந்துவிடுவதில்லை. எங்களுர் ஆயக்கடவை பிள்ளையார் கோயிலில் வருடாவருடம் பத்துநாட்கள் வெகுவீமரிசையாக திருவிழா நடைபெறும். இவர் களுக்கென ஏழாம் திருவிழா ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருவிழாக்காரரிடையே யாருடைய திருவிழா விமரிசையானது என்பதில் பெரும்போட்டி நிலவும். விமரிசையான திருவிழா எனக்கணிக்கப்படும் திருவிழாக்களில் ஒடுக்கப்பட்டோரின் ஏழாம் திருவிழாவும் ஒன்றாக அமையும். இப்போதெல்லாம் கோவில் திருவிழாக்களில் 'சின்னமேளம்' நடைபெறுவதில்லை. சின்னமேளம் என்பது ஆடல் அழகிகளின் சதுர்க்கச்சேரியாகும். அந்தக்காலத்தில் உடுவில் ஐயக்கோன் செற, புத்தூர் மார்க்கண்டு செற என்பன பிரசித்தி பெற்ற சின்னமேளங்களாக இருந்தன. ஒரு திருவிழாவில் இடம்பெறும் வெவ்வேறு சின்னமேள ஆட்டங்களிடையேயும் எது திறமானது என்ற போட்டி நிலவும். சின்னமேளம் பார்க்க அயற் கிராமங்களிலிருந்தும் 'பக்தர்கள்' வருவார்கள். கோயில் மண்டபம் கொள்ளாது சனநெரிசல் நிரம்பி வழியும். ஒருமுறை சின்னமேளம் பார்க்க வந்த குப்பிழான் கிராமத்தவர்களுக்கும் எங்களுர்வர்களுக்கும் பெரும் சண்டை மூண்டு அடிதடியில் முடிந்தது என்பதனைவிட

வருகிறது. குப்பிழானிலிருந்து வந்தவர்கள் கோயிலை நோக்கிக் கல்லெறியத் தொடங்கினர். பொலிஸ் வந்த பின்னர்தான் நிலைமை கட்டுப்பாட்டுக்கு வந்து திருவிழா தொடர்ந்து நடைபெற்றது.

திருவிழாவின் போது வீதியெல்லாம் தோரணங்கள், குகைகளோடு தெருவோரம் வரிசை வரிசையாகக் கட்டப்பட்ட வாழை மரங்கள், மின்சார ஒளி விளக்குகள், நெடிய பெரும் சப்பறங்கள், வானமொங்கும் பூச்சொரியும் வாணவேடிக்கைகள், ஒலிபெருக்கியில் தியாகராஜபாகவதர், பி. யு. சின்னப்பா, ரி. ஆர். மகாலிங்கம், ஆர். ராஜகுமாரி ஆகியோரின் சினிமாப்படங்கள்... இத்தியாதி.. இத்தியாதி..

ஒடுக்கப்பட்டோரது திருவிழாவில் தாளக் காவடி இன்னுமொரு விசேட அம்சம். தெருவின் முக்கிய இடங்களில், சந்திகளில், கோயில் வீதிகளில் தாளக்காவடி இடப்பெறும். ஒருவர் செடிப் பிடிக்க ஆட்க்காரர் அவரைச் சுற்றி தோளில் காவடியைச் சுமந்து தாளத்துக்கு ஏற்ப சுழன்று சுழன்று ஆடுவர். பார்ப்பவர் பரவசங் கொள்வர். இப்படியாக கூட்டங் கூட்டமாக ஆங்காங்கே தாளக்காவடி ஆட்டம் இடப்பெறும். தாளக்காவடி ஆட்டக்காரர்களை ஆறுமாதத்துக்கு முன்னரே ஆட்டம் பழக்கத் தொடங்கி விடுவார் ஐயங்கன் என்ற அண்ணாவியார்.

இந்த அண்ணாவியாரும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்தான். இவரது குடும்பம் பெரியது. மார்க்கண்டன், பசுபதி, அரியகுட்டி, அருளன், குண்டுமணி, நாகன், கந்தன் என வரிசையாகப் பதினொரு பிள்ளைகளைக் கொண்ட ஒரு கலைக் குடும்பம். மாலை ஏழு மணியாகி விட்டால் இவரது வீட்டில் கூத்தும் கும்மாளமும் தான். அங்கு எழும் இசை முழக்கம் கிராமத்தை ஆக்கிரமிக்கும். ஒருவர் மத்தளம் அடிப்பார், இன்னொருவர் கிளாரினெட் வாசிப்பார், வேறொருவர் மிருதங்கம் வாசிப்பார், மற்றொருவர் புல்லாங்குழல் இசைப்பார். இப்படியாக ஒவ்வொருவரும் ஏதாவதொரு வாத்தியக்கருவியைக் கையிலெடுத்துக் கொள்வார்கள். எல்லோரும் ஐயங்கனின் பிள்ளைகள் தான்.

இதே வேளையில் அங்கு ஒருபகுதியில் கள்ளு வியாபாரமும் அமோகமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும். வேறொரு புறத்தில் தாளக்காவடி பழக்குவதில் முனைந்திருப்பார் அண்ணாவியார் ஐயங்கன். அவருக்கு வெறி ஏறிவிட்டால் "ஊ...ஊ..." எனப் பலமாகக் கூக்குரலிடுவார். ஒருமைல் தூரத்திற்காவது அவரது 'ஊ' சத்தம் கேட்கும். இப்படியாக எழுது கிராமத்தின் ஒருபகுதி மாலை வேளைகளில் கலைப்பாக்கிவிடும்.

அண்ணாவியார் ஐயங்கன் கூத்துகளுடன் பழக்குவார். இவர் பழக்கும் கூத்துக்களில் இவரது பிள்ளைகள் அல்லது உறவினர்களே நடிக்கராக இருப்பர். அனேகமாக இவர்களது வழிபாட்டு இடங்களிலேயே இக்கூத்துக்கள் இடப்பெறும்.

ஜீவநதி

இத்தனை பிள்ளைகள் இருந்தபோதும் வயதான காலத்திலும் கள்ளிறக்குவதற்காக மரமேறு வதை ஐயங்கன் கைவிட்டு விடுவதில்லை.

நான் சிறுவயதில் எனது மாமா சிவானந்தக் குருக்களிடம் வேதம் பயின்றதை முதலாவது அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தேன் அல்லவா! நாங்கள் வேதம் பயின்ற திண்ணைப் பாடசாலையில் அடுத்த வளவின் வடமேற்கு மூலையில் ஓர் ஒற்றைப்பனை இருந்தது. அதிலே மாலைவேளைகளில் கள்ளிறக்குவார் ஐயங்கன். வயோதிபம் காரணமாக பனையின் முக்கால்வாசி மரமேறும் போது களைத்துவிடுவார். பனையைக் கட்டிப்பிடித்தபடி காலில் தளநாருடன் சிறிதுநேரம் இளைப்பாறுவார். திண்ணைப் பாடசாலையின் முன்றலில் வரிசையாக இருந்து வேதம் பயிலும் சிறுவர்களாகிய எங்களது கவனம் கலைந்து விடும். இடுப்பில் கட்டிய இயனம், ஏறுபெட்டி ஆகிய வற்றுடன் முக்கால் பனையில் தரித்திருந்து இளைப்பாறிக் கொண்டிருக்கும் ஐயங்கன் எப்போது மேலே போகப் போகிறார் என இடையிடையே மேல்நோக்கி எங்கள் கண்கள் திரும்பும். மாமாவுக்கு நிலைமை புரிந்துவிடும்.

"என்ன, ஐயங்கன் பனையில் இருக்கிறானா?" என விசாரிப்பார்.

எங்களது மௌனம் அவருக்குப் பதிலாகும்.

"சரி சரி, இனி உங்களுக்குப் படிப்பு மண்டைக்குள் ஏறாது. நாளைக்குப் படிக்கலாம்" எனக்கூறி எங்களது அன்றைய வேதபாராயணத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பார் மாமா. இதனை நான் இங்கு ஏன் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் ஐயங்கனின் செயற்பாடுகள் தினமும் ஓர் ஒழுங்கு முறையில் குறித்த நேரத்தில்தான் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்...

நான் "எங்கோ ஒரு பிசகு" என்றொரு சிறுகதை எழுதியிருக்கிறேன். சாதியம் என்பது ஒரு பொய்மை மயக்கம் என்ற கருத்தினை அக்கதை விளக்குகிறது. அந்தக்கதையின் சில பகுதிகள் கள்ளுக்கொட்டில் ஒன்றில் இடம்பெறுகின்றன. அக் கதையை நான் எழுதும் போது ஐயங்கனின் கள்ளுக்கொட்டிலை மனதில் இருத்தித்தான் எழுதினேன். இந்தக்கதையை நான் மல்லிகை இதழுக்கு அனுப்பியிருந்தேன். ஆனால் இந்தக்கதை மல்லிகையால் பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. இதமட்டுமல்ல, எனது எந்தக்கதையுமே மல்லிகையில் பிரசுரமாகவில்லை. அதற்கான காரணம் இன்றுவரை எனக்குத் தெரியவில்லை.

இருப்பினும் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா எனது சிறுகதைகளை மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வெளிக் கொணரத் தானாகவே முன்வந்தார். கதைகளைத் தொகுத்துத் தரும்படி என்னிடம் கூறினார். 1998ல் எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியான 'அல்சேஷனும் ஒரு புனைக்குட்டியும்' மல்லிகைப்பந்தல்

இதழ் 20

வெளியீடாக வெளிவந்தது. இத்தொகுதியில் மல்லிகையில் பிரசுரத்திற்கு நிராகரிக்கப் பட்ட மூன்று கதைகள் அடங்கியிருக்கின்றன என்பது ஒரு முரண்தகை!

அன்று திரு. டொமினிக் ஜீவா எனது சிறுகதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டமையால்தான் இன்று அத் தொகுதி சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழகத்தில் கலைமாணிப் பட்டப்படிப்புக்கு பாடநூலாகியுள்ளது. அவ்வகையில் நான் திரு. டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்குப் பெரிதும் கடப்பாடுடையேன். நான் அறிந்த வகையில் மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடுகளில் எனது சிறுகதைத் தொகுதி மட்டுமே பல்கலைக்கழக மொன்றில் பாடநூலாகும் தகுதி பெற்றுள்ளது என்பதும் எனக்குப் பெருமை தரும் விடயமாகும்.

நான் எழுதிய சிறுகதைகளில் 'உள்ளும் புறமும்', 'கட்டுறத்த பசுவும் ஒரு கன்றுக்குட்டியும்', 'காலதரிசனம்', 'பனி', 'இதிலென்ன தவறு?' ஆகிய கதைகள் சாதியத்திற்கு எதிரானவை. அதே போன்று புதியசுவடுகள் நாவலும் சாதியத்திற்கு எதிரானது தான். இளவயதில் நான் அவதானித்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளும் ஒரு காலகட்டத்தில் அவர்கள் வாழ்ந்த சூழலும் சடங்கு சம்பிரதாயங்களும் தான் இவற்றையெல்லாம் நான் படைப்பதற்கு காரணமாய் அமைந்தன. இவையெல்லாம் ஏதோ ஒரு வகையில் எனது உள்ளுணர்வைத் தூண்டி எழுதவைத் திருக்கின்றன.

சாதியத்திற்கு எதிரான கதைகளை பஞ்சமர் அல்லாதோர் எழுதுவதை ஒரு சாரார் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. சாதியம் பற்றி எழுதுவதற்கும் சாதித் தகைமை வேண்டும் என இவர்கள் கருதுகிறார்கள். ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் தான் சாதியம்பற்றிப் பேசலாம், எழுதலாம் என்பதுகூட ஒருவகையான தீண்டாமை தான். இப்படிக்கூறக்கொள்பவர்கள் எதனை எதிர்பார்க்கிறார்கள்? தாம் படைக்கும் இலக்கியங்களுக்கு, சாதி ரீதியான அங்கீகாரத்தையா? சாதி ரீதியான அங்கீகாரமென்றால் அது அவர்களாகவே வலிந்து பெற்றுக் கொள்ளும் சலுகையல்லவா! இத்தகைய சலுகைகளுக்காக சாதியம் பற்றியே பேசத்தியும் எழுத்தாளர்களைப் பார்த்து மற்றவர் களுக்குச் சலிப்புத்தான் ஏற்படுகிறது என்பதுகூட இவர்களுக்குப் புரியாததுதான் பெரும் சோகம்.

அறுபது, எழுபதுகளில் சாதியம் தொடர்பான இலக்கியங்களை பஞ்சமர் இலக்கியங்கள் என்றார்கள். டானியலும் இப்படித்தான் தனது இலக்கியத்திற்குப் பெயரிட்டார்... இப்போது இவற்றை தலித் இலக்கியம் என்கிறார்கள். தலித் இலக்கியம் 1990களிலேயே துமிழுக்கு வந்தது. டானியல் தனது நாவலுக்கு 'பஞ்சமர்' என்று பெயரிட்டாரே தவிர 'தலித்துகள்' என்று பெயரிடவில்லை.

இத்தகு பஞ்சமர் இலக்கியங்களையும் முற்போக்கு இலக்கியங்கள் என்றார்கள்.

நான் எனது சாதியத்திற்கு எதிரான கதைகளை பஞ்சமர் இலக்கியம் என்று எண்ணிக் கொண்டு எழுதியவன் அல்லன். நான் மொழிவழி வாழ்வை உற்று நோக்குகிறேன் எழுத்துகள் மூலம் வாழும் சமூகத்தைச் சித்திரிக்கிறேன். இது எனது இலக்கியச் செயற்பாடு. இச் செயற்பாட்டின் நோக்கம் மானுடநேயமும் சமூக மேம்பாடும் தான்.

எழுத்தாளனுக்கு கோட்பாடுகள், தத்துவங்கள், இனங்கள் எதுவும் அவனது படைப்புக்கத் திற்குத் தடையாக இருக்கக் கூடாது என்ற எண்ண முடையவன் நான். இலக்கியம் என்பது உணர்வோடு சம்பந்தப்பட்டது. அதனை அறிவோடு சம்பந்தப் படுத்தினால் தீர்மானங்களும் முடிவுகளுமே மிஞ்சும். அந்த முடிவுகளையும் தீர்மானங்களையும் தாண்டி அவனால் செல்ல முடியாத ஒரு நிலை ஏற்பட்டுவிடும்.

'டானியலின் படைப்புகள்' என்ற மகுடத்தில் டானியலின் ஆறு நாவல்கள் அடங்கிய தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது. அத்தொகுப்புக்கு முன்னுரை எழுதிய பொ. வேல்சாமி, பின்வருமாறு எழுதிச் செல்கிறார்.

"சாதியின் எதார்த்தத் தன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவல்களாக சொக்கை ஆழியானின் பிரளயம் (1975), சொக்கனின் சீதா, தி. குானசேகரனின் புதிய சுவடுகள் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். சாதியின் பிடியிலிருந்து விடுபடுவதற்கு கலப்புத் திருமணம், மனமாற்றம், கல்விகற்று மாற்றுத் தொழில் புரிதல் போன்றவற்றை இந்நாவல்கள் தீர்வுகளாக முன்வைத்தன. ஆனால் இந்தத் தீர்வுகளை எப்படி நடைமுறைப்படுத்துவது என்பதைப்பற்றிக் குறிப்பிடாமையால் இவை கற்பனாவாதத் தன்மை யுடைய எழுத்துக்களாக மாறிப்போயின." (29)

இது, பொ. வேல்சாமியின் மார்க்சிய விமர்சனப் பார்வை.

கலர்க் கண்ணாடியைப்போட்டுக் கொண்டு பார்த்தால் என் படைப்புகள் கற்பனாவாதத் தன்மையுடைய எழுத்துக்களாகத்தான் தெரியும். அதற்காக நானும் கலர்க் கண்ணாடி அணிந்து கொண்டு எழுத முடியுமா!

எனது புதிய சுவடுகள் நாவல் நூலாக்கம் பெறவேண்டுமானால் அந்தநாவலின் முடிவை மாற்றித் தரவேண்டுமென வீரகேசரி பிரசுரத்தினரால் எனக்கு நிபந்தனையிடப்பட்டது.

'கோட்பாடுகளுக்கமைய கதை பண்ண வேண்டுமென்பதற்காக எனது கிராமத்தின் உயிர் மூச்சை நான் சிதைத்துவிட விரும்பவில்லை' எனக்கூறி அவர்களுடைய கோரிக்கைக்கு இணங்க மறுத்து விட்டேன். அவர்கள் நான் கூறிய விளக்கத்தைப் பெருந்தன்மையுடன் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். எவ்வித மாற்றங்களும்பின்றி அந்நாவலை வெளியீடு செய்தார்கள்.

எனக்கு முதலில் தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றுத் தந்தது அவர்கள் வெளியிட்ட இந்தப் புதிய சுவடுகள் நாவல்தான்.

முன் தீர்மானங்களின் முடிவில் விருப்பு வெறுப்புகளின் அடிப்படையில் படைக்கப்படுவது இலக்கியமாகாது. சமூகத்தில் நிகழ்பவற்றைக் கூர்ந்து அவதானித்து நேர்மையான முறையில் பக்கச் சார்பற்ற நிலையில் பதிவு செய்வதுதான் உண்மையான

கலைப்படைப்பாக அமையும் என்பதில் நான் திடமாகவுள்ளேன்.

(கிளி அடுத்த கிதழில்)

உசாத்துணை:

(28) புதிய சுவடுகள். வீரகேசரி பிரசுரம்(1977) பக்:98

(29) டானியல் படைப்புகள் - டானியல் வசந்தன் -
பொ.வேல்சாமி. பக்: 911

எங்கள் சமூகம்

1

எங்கள் சமூகத்தின்
எத்தனங்கள் அனந்தம்!
தனக்கொரு நீயாயம்
பிறர்க்கொன்றென
வகுப்பதில் வல்லமை
வாய்ந்ததெம் சமூகம்...

நீதி பிறழாது நீயிர்ந்தே நடப்பதாய்
பீற்றிக்கொள்ளும் நிலை மாறும்!
அடுத்தவன் கதையை
அக்கறையாய்ச் செலிமடுக்கும்
ஆயினுமவனுக்கு
அள்ளிவைப்பதில் தீவிரம் காட்டும்...

அதனாற்றானோ
ஆன்றோர் பகர்ந்தார் -
'நம்ப நட நம்பி' நடவாதே!

நம்பிக் கெட்டோரைக்
கேட்டால் தெரியும் -
நம்பகத் தன்மையின்
அளவுகோல் பற்றி...

எங்கள் சமூகம்
எப்போ திருந்தும்...?

2

எங்கள் சமூகம் எதையும்
தனிக் கோணத்தில் அலகும்...
மதத்தால் - இனத்தால் - வகுப்பால்
மதங்கொள்ள வைக்கும்
பிரதேச ரீதியிலும்
பிரிவினை வகுக்கும்...

உறவுகள் பிரிந்து
மீண்டும் சேருமேல்
இல்லாதன பொல்லாதன
சொல்லி
வத்தி வைத்தேனும்
பிரிக்கவே பார்க்கும்...
'உள் இரண்டுபட்டால்
கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டம்'
என்பதை நினைபா உறவுகள்
மீளவும் பிரியும்...

சொந்தச் சோதரரையே
சொத்துப்பத்துக்காய்
அடிபட வைக்கும்...

இதுவும் எங்கள்
சமூகத்தினியல்பே!

கண .மகேஸ்வரன்

தேவியிய்யு

மு. அநாதரர்சகன்

ஆசீர்வாதம்பர் கோயில் முதல் மணிக்கே விழித்துக் கொண்டார் இசக்கியல் வாத்தியார்.

தினமும் முன்பின்னாக இந்த நேரத்தில் தானாகவே எழுந்து விடுவது அவர் வழக்கம். அண்மைக்காலமாக இது அவரிடம் ஒட்டிக்கொண்ட பழக்கமாகி விட்டது. அந்த நேரத்தில் எழுந்து சாதிக்கவேண்டிய வேலை எதுவுமில்லை என்பது அவருக்குத் தெரியும். இந்த முதியவயது அதற்கெல்லாம் இடம் கொடாது. ஆனாலும் இந்த வழக்கத்தை அவர் விடுவதாக இல்லை.

வீட்டில் மகன் குடும்பத்துடன் அவரது கடைசிக்காலம் கழிந்து கொண்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு தொந்தரவாக இருக்கக் கூடா தென்ற மன ஒதுக்கம் அவரை வீட்டின் ஒருபக்கத்தில் முடங்க வைத்து விட்டது.

மனைவியும் கர்த்தருக்குள் நித்திரையாகி இரண்டு வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. அதன்பின் இசக்கியல் வாத்தியார் தனித்துப் போய் காலத்தை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கின்றார். அதிகாலை வேளை...

சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள எல்லாக் கோவில்களின் மணிகளும் ஒலித்து ஓய்ந்து விட்டன. ஆனால் அவரது வீட்டின் சுவர்மணிக் கூட்டிலிருந்து மட்டும் மணி ஒலிக்கவில்லை. முன்னரெல்லாம். கோயில் மணிகளுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஒலியெழுப்பும் அந்த மணிக்கூடு மௌனித்துவிட்டது.

அதன் ரீங்காரமான ஒலியைக் கேட்காது விட்டது கடந்த இருவாரங்களாக பெரும் இழப்பு போல, அவர் மனதை நெருடிக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த சுவர்மணிக்கூட்டின் டிக்... டிக்... ஒலியில் கரைந்துபோன அவரின் வாழ்வின் ஈரமான நினைவுகள் தந்த இதமான சுகம். அதில் ஆழ அமிழ்ந்து நெட்டுருகிப் போகும் பரவச நிலையில் அவர் இருந்தார்.

ஜீவநதி

இப்போது எல்லாமே அர்த்தமிழந்து நிர்க்கதியாகிப்போன மனநிலை வாத்தியாரை வாட்டுகிறது.

அந்தச் சுவர்மணிக்கூட்டின் ஒலி நின்றுபோன திலிருந்து தனது அன்றாட வாழ்வுக்கு தடங்கல் ஏற்பட்டு விட்டது போன்ற உணர்வு அவரை ஆட்கொண்டிருந்தது. அது நெஞ்சில் ஒருவித எரிச்சலையும் கொடுத்தது. அந்த மன அவசத்திலிருந்து மீளமுடியாது போகவே படுக்கையை விட்டு எழுந்தார்.

மனதை ஆக்கிரமித்திருந்த சோகம் அவரைச் சோர்வடைய வைத்தது.

தலைமாட்டில் கட்டிலுக்கடியில் வீசப்பட்டுக்கிடக்கும் அந்த சுவர் மணிக்கூட்டைப் பார்த்தார். யாரதும் கவனிப்புக்கு உட்படாது போட்டது போட்டபடி கிடக்கிறது.

மினுமினுப்பாக இருந்த அது நிறம் மங்கிப்போய் சொறிவிழுந்து தூசிபடிந்துபோய் இருக்கிறது.

மீயக்கமற்றுக்கிடக்கும் அதன் பென்டெல் மட்டும் பளபளப்பாக, அந்த மங்கலான பொழுதினும் அவருக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

எழுந்து போய், அதனைத் தூக்கினார். உள்ளே கழன்றுபோயிருந்த பாகங்கள் கலகலத்தன. பக்குவமாகத் தடவிப்பார்த்தார். பெற்ற குழந்தையை வாஞ்சையுடன் தடவுவதுபோல தடவிக் கொண்டிருந்தார்.

நினைவுத்தடம் அந்தச் சம்பவத்தை இழுத்து வந்தது. அது நடந்து ஒருவாரம் கூட ஆகவில்லை. அன்று பகல்பொழுதில் கட்டிலில் அயர்ந்திருந்தபோது பளர் என்ற ஒலி கேட்டுத் திடுக்கிட்டார். பேரப்பிள்ளைகள் கோலுக்குள் கிரிக்கெட் விளையாடிக் கொண்டிருந்த ஆரவாரம் கேட்டது. ஏறியப்பட்ட பந்து சுவரில் மோதித் தெறித்து மணிக்கூட்டில் பட்டுத்திரும்பியதில் மணிக்கூடு கீழே விழுந்துவிட்டது. பதகளித்துப்போய் எழுமுயன்று கட்டிலால் விழுந்து விட்டார்.

பிருஷ்டத்தில் பலமான அடி, அதைக்கூட பொருட்படுத்தாமல் கலவரத்துடன் பார்த்தார்.

கீழே சுவர்மணிக்கூடு விழுந்து கிடந்தது. நாற்பத்தாறு வருடம் பழமையான மணிக்கூடு. அதன் கண்ணாடி நாலுபக்கமும் துகள்களாகச் சிதறிக்கிடந்தது.

பேரப்பிள்ளைகளைக் கடிந்துகொள்ள மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. அன்பு பாராட்டும் அருமைப் பேரக்குழந்தைகள். அவர்கள் எது செய்தாலும்

அர்த்தபிருக்குமென நம்பும் மனம் அவருக்கு. அந்தப் பழமையான சுவர் மணிக்கூட்டுக்கு இப்படியாகிவிட்டதே என்ற ஆதங்கம் தான் அவர் நெஞ்சை வருத்தியது.

அந்த மணிக்கூட்டின் ஒலியின் இசைவுடனேதான் தனது கடந்தகால வாழ்க்கையே ஓடியது என்பது இசக்கியல் வாத்தியாரின் நம்பிக்கை. அதை மறப்பது எளிதான காரியமல்ல. அவருடனான அதன் பந்தம் அப்படி வலுவானது.

அறுபதுகளின் காலப்பகுதியில் ஆசிரியர் வேலை கிடைத்தது. மறு வருடமே லூர்த்துமேரியைக் கைப்பிடித்தது. முதல் கிறிஸ்துமஸ் பண்டிகையன்று மனைவியுடன் படம் பார்த்தது. படம் முடிந்து, இருவருமாக பெரியகடைவீதியில் கடைகடையாக ஏறியிறங்கியது எல்லாமே ஞாபகத்திற்கு வந்தது. பெற்றோல் செற்றுச் சந்தியில் வடக்குத் தெற்காக விரியும் கஸ்தூரியார் நோட்டில் இடது புறமுள்ள நான்காவது மணிக்கூட்டுக் கடை என்பது அவருக்கு மனப்பதிவாகி யிருந்தது.

கடையில் விதவிதமான தினுசு களிலும் அழகழகான சுவர் மணிக்கூடுகள்.

சதுரவடிவில், நீள்சதுரவடிவில், வட்ட வடிவில், இன்னும் பல்கோணிகள் வடிவில்.. என எங்கு திரும்பினாலும் மணிக்கூடுகள். ஒவ்வொரு நேரங்களையும் காட்டியபடி சுவர்களில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

மனைவியின் விருப்பத்தொரிவுப்படி பிடித்துப் போனதை வாங்கினார். அன்று மனைவிக் கேற்பட்ட மகிழ்ச்சி கண்டு பூரித்துப்போனார். அதனைப் பவித்திரமாகக் கொண்டுவந்து வீட்டில் சேர்த்தார். வந்ததும் முதல் வேலையாக ஹோலுக்குள் சுவரில் மாட்டிவிட்டார்.

கடைக்காரன் சொன்னதுபோல பென்லேத்தை மாட்டி, சாவியால் முறுக்கி நேரத்தைச் சரி செய்தார். பென்லேத்தை ஆட்டிவிட்டு கீழே இறங்கினார்.

டிக்... டிக்.. டிக்... ஒலி வீட்டினை நிறைத்தது. அந்த ஒலியில் அவரும் மனைவியும் பரவசப் பட்டுப்போய் நின்றனர்.

சுவர் மணிக்கூட்டுக்கு எதிரே சாய்மனைக்கதிரையில் கால்களை நீட்டிப் படுத்திருந்தார். லூர்த்துமேரி பக்கத்தில் ஜீவநதி

தரையில் உட்கார்ந்து பூரித்துப்போய் அதன் அழகில் வயித்திருந்தாள்.

தலைக்குக் கீழே கைகளை அணையாக வைத்த படி பாதி மூடிய விழிகளுடன் மனைவியை நோட்டம் விட்டார்.

“லூர்த்து, எப்படி மணிக்கூடு...?”

“நல்லாத்தான் இருக்கப்பா...” வாயூறியபடி கூறினார்.

“மணிக்கூடு, மணிக்கூடு என்று அடம் பிடிச்சியே சரி இனியென்ன... அதுவும் வாங்கியாச்சு. இனி எல்லா வேலைகளும் நேரப்படிதான் நடக்கும் போலை...”

இசக்கியல் வாத்தியார் பொடி வைத்துப்பேசினார். “உங்களுக்கு எப்பவும் பகிடிதான். போங்கோ” என்று செல்மமாகக் கூறிவிட்டு எழுந்து குசுனிக்குள் சென்றார்.

இது நடந்து எத்தனையோ ஆண்டுகள் கடந்து விட்டாலும் மனதில் நிலைத்திருந்த அந்தச் சம்பவம் மின்னெனை வந்து போனது

பெருமூச்செறிந்தார் இசக்கியல் வாத்தியார்.

ஊந்து தசாப்தங்களைக் கண்ட அந்தச் சுவர் மணிக்கூடு இதுவரை எவ்வித பிரச்சினையையும் இசக்கியல் வாத்தியாருக்குக் கொடுத்ததில்லை. ஏதோ ஓரிருதடவை சேவிஸ் பண்ணுவதற்காக மட்டுமே கடைக்கு போய் வந்த ஞாபகம் வாத்தியாருக்கு.

தனது சம்பளத்தில் சேமித்து முதன்முதலில் வாங்கிய பயனுள்ள பொருள் அது ஒன்றுதான் என்பது அவரது தீர்க்கமான முடிவு. இப்போது அது யாருக்கும் பயனற்றுப்போய் வீசப்பட்டுக் கிடக்கிறதே என்பது அவரது ஆதங்கம்.

அவரது தவிப்பை வீட்டில் யாரும் கண்டு கொள்வதாக இல்லை. உண்மையில் இந்த மணிக்கூடு குடும்பத்தில் எல்லோருக்கும் உதவி யிருக்கிறது. தினமும் பல கடவைகள் அதில் நேரம் பார்த்து தங்களது நாளாந்தக்

கடமைகளை ஆற்றி வந்திருக்கிறார்கள். தங்களது வேலைகளின் போது, வெளியே புறப்படும்போது, வேலை முடிந்து வீடு வந்து சேரும்போது என தன்னிச்சையாக எத்தனை முறை நேரம் பார்ப்பார்கள்.

இப்போது அது தன் இயக்கத்தை நிறுத்தி விட்டது பற்றி யாருக்கும் கவலையில்லை.

நேற்றும் கூட, அதை கல்வியங்க காட்டில் பேர்பெற்ற கடையில் காட்டினார். இனிமேல் இதனைத் துடைக்க முடியாதென்று திருத்துபவன் சொன்னது. அவரது காதில் உவப்பற்ற வார்த்தையாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

மனம் எதிலும் ஓட்டாது திக்பிரமை பிடித்தவர் போலானார்.

நேற்றைய தினம் கடையில் நடந்தது நெஞ்சில் வந்து கனத்தது.

“தம்பி, இதை ஒருக்கா திருத்தித் தாமோனை. எப்படியாவது துடைக்க வேண்டும் ராசா...” கேட்டார். அவன் அதைக்கழற்றிப் பார்க்கும்வரை பொறுமையாக நம்பிக்கையுடன் இருந்தார்.

“வாத்தியார் இதின்ரை வீலுகள் எல்லாம் உடைஞ்சு போச்சு.”

“-----”

“ஏன் தம்பி, அதுகளைப் புதிசா வாங்கிப் போடலாதே...” - சிறிய யோசனையின் பின் கேட்டார். இது வாத்தியார் பண்டைக் காலத்துச் சாமான்... இதுக்கெல்லாம் பாடசுகள் இப்ப வாறேல்லை”

ஏளனப் பார்வையுடன் வார்த்தைகளை உமிழ்ந்தான். “அப்ப தம்பி என்ன செய்யலாம்...”

“இதை ஏறிஞ்சுபோட்டு புதிசா ஒண்டை வாங்குங்கோ” என யோசனையொன்றைக் கூறிய திருப்தியில் தன் வேலையில் மூழ்கிப்போனான்.

அவனது பேச்சில் நம்பிக்கையற்ற வராக அவனை வெறித்துப்பார்த்துவிட்டு பக்குவமாக மணிக்கூட்டைத் தூக்கிக்கொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்தார்.

அன்றைய தினமும் இசக்கியல் வாத்தியாருக்கு நம்மதியற்றே கழிந்தது.

மறுநாளும்...

அந்தப் பழைய சுவர் மணிக்கூடு பற்றிய நினைவுகள் அவரை ஆக்கிரமித்திருந்தன. மனம் எதிலும் நிலைகொள்ளாமல் தவித்தபடியிருந்தது.

ஒருவேளை பெரிய கடையில் இதனைத்திருத்தக் கூடிய திறமைசாலிகள் இல்லாமலா போவார்கள்

பஸ்ராண்டின் ராஜா தியேட்டரிருந்த இடத்துக்கு வலதுபக்க ஓடையில் நிறைந்து கிடக்கும் மணிக்கூடு திருத்தும் கடைகள் அவர்கண் முன் வந்து நின்றன.

எப்படியும் அதனைத்திருத்தி துடைக்கவேண்டும் என்ற ஆதங்கம் மேலிட புதிய வலுவுடன் படுக்கையை விட்டு எழுந்தார்.

தான் பக்குவமாக வைத்த மணிக்கூட்டைத் தேடினார். சுற்றுமுற்றும் கண்களைக் கூர்மைப் படுத்திப்பார்த்தார். வைத்த இடத்தில் அதுதென்படவில்லை.

பதகளித்துப்போய் வெளியே வந்தார். குசினிக்கு வெளியே சடைத்திருந்த கறிவேப்பிலை மரத்தில் இலைகளை உருவிக்கொண்டிருந்த மகளை அழைத்தார்.

“றூபி... றூபி... பிள்ளை நேற்று மேசையிலை வைச்ச மணிக்கூட்டைக் காணெல்லை எங்கை பிள்ளை அது...”

“அவர் அதைப் பள்ளிக்கூட்டத்துக்கு கொண்டு போட்டார் அப்பா...” விட்டேத்தியாகப்பதில் வந்தது.

“ஏன்... ஏன்.. ஓடாத மணிக்கூட்டைக் கொண்டு போனவர். நான் அதைப்பெரியகடைக்குக் கொண்டுபோய் திருத்தலாமெண்டிருந்தன்”

தவித்துப்போன வாத்தியாரிடமிருந்து வார்த்தைகள் வெளிவந்தது.

“பள்ளிக்கூட்டத்திலை பிள்ளையாளுக்கு நேரம் கணிக்கிறது பற்றிப் படிப்பிக்கப் போறாராம். அதுதான் கொண்டுபோனவர்...”

“பிறகு மருமேன் கொண்டுவருவார்தானை”

“இல்லையப்பா... அது இனிமேல் பள்ளிக்குடத்திலை தானாம் கிடக்கும்.”

அவதானமாகக் கூறிவிட்டு கறிவேப்பிலையும் கையுமாக குசினிக்குள் போனான்.

இதைக்கேட்ட இசக்கியல் வாத்தியார் விக்கித்துப்போய் விட்டுக்குள் திரும்பி நடந்தார்.

அங்கே மேசையில் கழற்றி வீசப்பட்ட சுவர் மணிக்கூட்டின் சிறுபாகங்கள் பரவிக்கிடந்தன. அதைக் கண்டதும் அவர் கண்கள் பனித்தன.

நெஞ்சின் ஆழத்திலிருந்து நெடுமூச்சொன்று வெளிவந்தது. தீராத வெப்பிசாரத்தில் அது விம்மலாக வெடித்தது. □□□

மழை

ந.சத்தியபாலன்

அத்தியாயம் 1

வான் மேகம் கனிந்து சூலுறும்
வெம்மை நெடு மூச்சாய்க் கிளம்பும் காற்று நீன்று
மழை கூரஞ் சுவறிக் கிளர்வுறும் நிலம் ஓர் நூள்...

நடுப்பகல் வேளை. வெயில் வெகு உக்கிரமாய் இருந்தது.

அபூர்வமாய் வீசிய காற்றிலும் அனலடித்தது. பெருந்தெருவிலிருந்து கிளை பிரிந்து நீண்டு சென்ற அந்தத் தெருவில் சென்றவர்கள் எல்லோருமே வெயிலுக்கு முகம் சுளித்து, தத்தமது இலக்குகளை வேகமாய்ச் சென்றடைந்து விடவேண்டும் என்ற முனைப்போடு சைக்கிள்களிலோ, கால் நடையாகவோ நகர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பெருந் தெருவிலிருந்து அந்தக் கிளைத் தெருவுக்கு இறங்கிய 'அன்னம் மாமி' என ஊரில் அறியப்பட்ட அன்னடைச்சுமி தனது வெள்ளைச் சேலையின் முந்தானையை முக்காடாய்த் தலையிலிட்ட படி தனது ரப்பர் செருப்புகள் சப்திக்க விரைந்து நடந்து கொண்டிருந்தாள். மெலிந்து கறுத்த தேகம், உயர்ந்த தோற்றம், பளிச்சென்று நீறு துலங்குகிற பரந்த நெற்றி, அந்த வயதிலும் தீட்சண்யம் குறையாத பெரிய விழிகள். நிமிர்ந்து நடந்த அவள் தோற்றத்தில் யாரையும் சற்றுத் திகைக்க வைக்கும் கம்பீரமிருந்தது. தெருவின் திருப்பத்தில் அமைந்திருந்த வீட்டின் தெரு வாயிலில் தரித்து நின்ற அவள் சில விநாடிகள் தன்னை ஆசவாசப்படுத்திக் கொள்கிறாள்.

"ஓ... ஆ... என்ன வெய்யிலப்பா..." என அவள் வாய் முணுமுணுக்கிறது.

நெற்றியிலிட்ட நீறு கலையா வண்ணம் முகத்தை அழுந்தத்துடைத்துக் கொள்கிறாள்.

அந்த வீட்டின் தெருவாயிற் கதவு பூட்டப்பட்டிருக்கிறது அதன் தகரத்தில் ஓசையெழுத்தட்டிய படியே,

"பிள்ளோய்... நாயகீ..." என அழைக்கிறாள்.

அந்த வீட்டின் உள்வாயிலோடு படுத்திருந்த பெரிய நாயொன்று, உரத்துக் குரைத்தபடி வாசலுக்கு வருகிறது.

ஜீவநதி

"ரங்கா... நில்லு..." என நாயை அதட்டியபடி வீட்டிலிருந்து இறங்கி அதைப் பின் தொடர்கிறாள் நாயகி என அழைக்கப்பட்ட ராஜநாயகி

"நாயைப் பிடிச்சுக் கட்டிப் போட்டுப் படலையைத்திற. அது இக்கணம் பாஞ்சு கடிச்சுப் போடும் மனிசா" வெளியே நின்ற படியே சொல்கிறாள் அன்னம்.

"பொறுங்கோ மாமி கொஞ்சம்... என்று சொன்னபடி ரங்கா என்கிற அந்த நாயைப் பிடித்து அதைக் கட்டுமிடத்துக்கு கொண்டு போகிறாள் அவள். கதவின் கொழுக்கிகளை நீக்கி அதனை அகலத்திறக்கிறாள்.

"அச்சா வெய்யிலடி பெட்ட, கொழுத்தி எரிக்குது..."

என்றபடி உள்ளே வருகிறாள் அன்னம் மாமி.

உள் விநாந்தையில் நுழைந்த அன்னம் மாமி அங்கிருந்த பின்னல் கதிரையொன்றின் "குஷன்" களை வேறொன்றில் எடுத்துவைத்து விட்டு அதில் அமர்கிறாள்..." உந்த வெக்கையில குஷன் செற்றியில எப்பிடி இருக்கிறது மனிசர்!" என அவள்வாய் முணுமுணுக்கிறது.

ராஜநாயகி அந்த விநாந்தையின் ஜன்னல் கதிரையொன்றில் சுருக்கத்தை நீக்கி அதனை நேர்த்தியாக்கியபடி நிற்கிறாள்.

அவளது பின்புறத்தையே மெளனமாய் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்த அன்னம்.

"அருமந்த பெட்டை... இப்ப பாத்தாலும் சின்னப் பெட்டையள் மாதிரித்தான் கோலம்... முப்பத் தெட்டு வயசெண்டு ஒருவரும் நம்ப மாட்டினம்..."

என மனசுள் எண்ணிக் கொள்கிறாள்.

திரைச்சீலையினை நேர்த்தி செய்து விட்டுத் திரும்பிய ராஜநாயகி மௌனமாய்த்தானும் ஒரு கதிரையில் அமர்கிறாள்.

“மச்சாள் மத்தியானத்துக்கு ஏதேன் சாப்பிட்டாவே...?”

அன்னத்தின் கேள்வி ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்த நாயகியை இந்த உலகுக்குக் கொண்டு வருகிறது.

“ஓமோம் சோறு வேணாமெண்டா... கோதுமைக் குறுணலில கஞ்சி வச்சக் குடுத்தனான்.”

“ஓம் அதுக்குப் பிடிச்சதா எதையெண்டாலும் செய்து குடுத்தால் அரை வயிறுக் கெண்டாலும் சாப்பிடும் பாவம்.” என்றபடி நெடு மூச்செறிந்தான் அன்னம்.

தன் எதிரே மௌனமாய் அமர்ந்திருக்கும் ராஜநாயகியை தீர்க்கமாக, அளந்து கொள்வது போல பார்க்கிறாள் அன்னம். இளமை மாறாத தோற்றம். சற்றே செம்மை கலந்த ளுமிச்சம் பழுநிறம். முகத்தில் மட்டும் துயரத்தில் இறுகிப் போனது போன்ற ஒரு சோகம். கலகலப்பாக அவள் பேசி வருடங்கள் கடந்து போய் விட்டன.

“தே த த ண் ணி போட்டுத்தரட்டே மாமி..?”

அமைதியாக வினவுகிறாள் ராஜநாயகி.

“வேண்டாம் பிள்ளை. இண்டைக்கு மினுக்கிக் கழுவிச் சாப்பிட பதினொரு மணியாச்சுது. தயா போட்டுத் தந்த தேத்தண்ணியையும் குடிச்சப் போட்டுத் தான் வாறன்.”

ஒரு நாளைக்கு ஒரு தடவையென்றாலும் வீட்டுக்கு வருவதற்குத் தவறாத அன்னம் மாமி, வழக்கம் போல வளவளவென்று பேசாமல் மௌனமாய்த் தன்னைப் பார்வையால் அளந்து கொண்டு இருப்பதை அவள் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

ஏதும் கலியாணப் பேச்சுக்களை ஆரம்பிக்க உத்தேசிக்கிறாளா என்பதும் புரியவில்லை. ஏற்கனவே நாளைக்குத் தடவைகள் அவள் ஏதாவது சம்பந்தம் பற்றிப் பேசத் தொடங்குவதும், பதிலுக்கு இவள் முறித்தாற் போல ஏதாவது சொல்லி, கலியாணப் பேச்சை மட்டும் எடுக்க வேண்டாம். என்று முடிவாய்ச் சொல்லிவிடுவதும் நடந்திருக்கின்றன.

ஜீவநதி

அதையெல்லாம் யோசித்துத்தான் மாமி, பேச்சைத் தொடங்கத் தயங்குகிறாளா என்றும் தெரியவில்லை.

.... “நேற்று இரவு புடவைக்கு கடைக் கனகராசா வீட்டில நடந்த விஷயம் பற்றி மகேஸ் ஏதும் சொன்னவளே...” என்று பேச்சை ஆரம்பிக்கிறாள் அன்னம்மாமி.

“இல்லை மாமி, மகேஸ் இன்னும் சந்தையால வரேல்லை...” ஏன் என்ன நடந்தது அங்க...?

“ராத்திரியெல்லே அவையளிட்டக் கள்ளர் புந்து எல்லாத்தையும் அள்ளிக் கொண்டு போட்டாங்களாம். திறப்புக் கேட்டு அடிச்சதில கனகராசாவுக்கும் மகனுக்கும் சரியான காயமாம்.”

கனகராசா பிரதான வீதியிலிருந்து கிளைபிரியும் அடுத்த தெருவில் குடியிருக்கின்ற ஒரு பிரபல புடவை வியாபாரி. ஊரின் பெரிய பணக்காரர்களில் ஒருவர்.

மனசில் சிறிது பதட்டம் பரவியவளாய்,

“ஏன் அயல் அட்டம் ஒண்டும் உதவிக்கு வரேல்லையாமே?”

“இல்லையில்லை. அவங்கள் சத்தப்படாமல் ராவு

வேளைக்கே வந்து வளவுக் குள்ளையும் வீட்டுக் குள்ளையும் புகுந்து ஒளிச்சிருந்து போட்டு நடுச் சாமம் போலதான் வாளுகள் கத்தியளைக் காட்டி எல்லாரையும் கட்டிப் போட்டுக் கொள்ளையடிச்சிருக்கிறாங்கள். எல்லாம் முடிஞ்சு போனாப் பிறகுதான் அதுகள் கத்திக் குளறியிருக்குதுகள்.

இப்ப அதிலே போட்டு தான் வாறன் பொம்பிளையள் குளறி அழுதுகள் ஒரு தோட்டுச் சுரையைக் கூட விடாமல் வளிச்சுத் துடைச்சுக் கொண்டு போட்டாங்களாம்.

“இவ்வளவுக்கும், கனகராசாவின் ரகடையில வேலை செய்யிற ஆக்களும் ரெண்டுபேர் இருந்தவையளாம் வீட்டில. அவர்களையும் அடிச்சுக் கட்டிப் போட்டாங்களாம். நாலஞ்சு ஆம்பிளையள் இருந்தும் கூட ஒண்டையும் தடுக்கேமைப் போட்டுது பார் பிள்ள” என்றவள், சிறிது தாமதித்து

அதுதான் எனக்கு உங்கள நினைக்கப் பயமாக் கிட்டுது நாயகி. நீயும் மகேசும் தான் தனிய

இருக்கிறியள் ஏலாத உங்கட அம்மாவையும் வச்சுக் கொண்டு, கைபுதவிக்குக் கூட ஆம்பிளையெண்டு ஆருமில்லை. உங்கட நாய் மட்டும் காணுமே பாதுகாப்புக்கு?

முதன் முதலாக நாயகியின் மனதில் ஒரு இனம்புரியாத திகில் பரவுகிறது. மாமியின் கேள்வியிலிருக்கிற நியாயம் புரிகிறது.

உதவிக்கு யாரையாவது ஒழுங்கு செய்து தருவது பற்றி அன்னம் மாமி முன்னர் கேட்ட போதெல்லாம் தேவையில்லையென்று மறுத்திருக்கிறாள் அவள். இந்தப் பெரிய வீட்டில் தனியத் தானே இருக்கிறியள் நல்ல ஆக்களாப் பாத்து அரைவாசி வீட்ட வாடகைக்குக் குடுத்தால் என்ன என்று அவள் கேட்ட போதும் ராஜநாயகி சம்மதிக்கவில்லை "ஆரும் தெரியாத ஆக்கள நடு வீட்டில் குடியிருத்திப் போட்டுப் பிறகு சோலிப்பட வேணும் என்று அதையும் மறுத்து விட்டாள்.

"நான் போன மாதம் கேட்ட அந்தக் குடும்பம் இப்பவும் வீடு தேடிக் கொண்டுதான் இருக்குது கரைச்சல் இல்லாத சனம். புரிசனும் பெஞ்சாதியும் மட்டும் தான் ஆறு மாசத்துக்கு முந்தித் தான் கலியாணம் கட்டினதுகள். எங்கட மூத்த

தம்பியின்ர சினேகிதப் பெடியன். நல்ல இடத்து ஆக்கள் வங்கியில வேலை பாக்கிறான் பெடியன்."

மாமி இவளது எண்ண ஒட்டத்தைப் புரிந்தவளாக மீண்டும் நினைவு படுத்துவது போல சொல்கிறாள்.

மாமி கேட்பது போல 'அனெக்ஸ்' ஆக ஒரு குடும்பத்தை வீட்டில் இருத்துவது பரவாயில்லையென்றுபட்டது ராஜநாயகிக்கு.

"வீடு குடுக்கிற தெண்டாலும் பிரிச்ச அடைச்சத்தானே குடுக்கவேணும்..."

"நீ குடும்பாயெண்டால் சொல்லு பிள்ளை மிச்ச வேலையை நான் கவனிச்சுக் கொள்கிறன்."

"அப்படியெண்டால் சரியெண்டு சொல்லுங்களன் மாமி. ஒழுங்குகள் செய்து முடிக்க ரெண்டொரு கிழமையெண்டாலும் தேவையெல்லே"

"ஓமோம் அதெல்லாம் கதைச்சு ஒழுங்கு செய்யலாம்..." நீ சம்மதிச்சதே பெரிய காரியம் அதுகள் பாவம் அந்தரிச்சத்திரியதுகள்.

நானொருக்கால் மச்சாணையும் பார்த்துப் போட்டு உடனபோய் அதுகளிட்டச் சொல்லிற ஒழுங்கைப் பாக்கிறன்." என்றபடி மாமி ராஜநாயகியின் தாய் படுத்திருக்கும் அறைக்குள் செல்கிறாள்.

- மழை தொடரும்...

கூழ் (கவிதையல்)

பிணங்களைப் பிணங்கள்
புணரும்
புலரிப் பொழுது.

கூளிப் பேய்களே
கூடிக் கூழ் காய்ச்சுவோம்
கொழுப்பும் நிணமும்
இட்டு

தலை, கால், கை, வயிறு
ஆண் உறுப்பு, பெண் உறுப்பு
அளவான துண்டாக
அரிந்து

பல்லுக்குப் பதமாய்

கூளிப் பேய்களே
கூடிக் கூழ் காய்ச்சுவோம்

நினைவுத் தூரிகை

பூக்களிடம் கேட்கிறேன்
என் தூரிகைக்கு நிறங்களை,

வெளிகளின் மீதெல்லாம்,
நான்,
கிறுக்கல்களைச் செய்தாக வேண்டும்.

பஞ்ச பூதங்களும்,
என் விரல்களாற் பாயட்டும்.

இரவு பகலின் நிறங்களிலெல்லாம்
நான் தொலைந்து
போகக் கடவேன்

எல்லாப் பொழுதுகளிலும்
அசைந்த படியிருக்கிறது
என் நினைவுத் தூரிகை...

இ.ஜீவகாருணியன்

யோகி

வயலான் குருவி : ஈழத்து நாவல் உலகிற்கு புதியதொரு வரவு

கலாநிதி செ.யோகராசா

ஏறத்தாள இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் தொடக்கம் ஈழத்து நாவல் சென்றெறி கிழக்கில் அம்பாறை மாவட்ட எழுத்தாளர்களிடமிருந்து அதிக உட்பூச்சுத்தினைப் பெற்று வளர்ந்து வருகின்றது என்று கூறத் தோன்றுகின்றது. பின் நவீனத்துவப் பாணியிலான இரண்டொரு நாவல்களின் முகிழ்ப்பு ஒரு புறத்திலும் யதார்த்தப் பாங்கிலான நாவலின் முகிழ்ப்பு இன்னொரு புறத்திலுமாக இது வெளிப்பட்டு வருகின்றது. பிற்கூறப்பட்ட வளர்ச்சிக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாக இவ்வேளை 'நச்சு வளையம்' (என்.நரேனுதீன்.2004) 'வாக்கு மூலம்' (அப்துல் ரஸாக்.2002) 'நட்டுமை' (கீரன், ஆர்.எம்.நெளஸாத்.2007) என்பனவே நினைவிற்கு வருகின்றன. இவ்வரிசையில் அன்ஸ்.எம்.பாயிஸ் அண்மையில் எழுதிய 'வயலான் குருவியும் இப்போது இணைந்து கொள்கிறது!

வயலான் குருவி வரவின் சிறப்பம்சங்களு னொன்று அரசியல் நாவல் என்று நோக்குகின்ற போது அது பெறுகின்ற முக்கியத்துவம் ஏலவே நச்சு வளையம் விரிந்த தளத்தில் ஈழத்தின் தேசிய இனங்களின் பிரச்சினைகள் பற்றி முதன்முதலாக பேசியிருப்பினும் சிங்களப் பேரின வாதம் முஸ்லீம் சமூகத்தை நசுக்குவது பற்றிப் பேசுவதற்கு அந்நாவலில் கொடுக்கப்பட்ட அழுத்தம் போதாது. மாறாக, இந்நாவல் அதனை உரத்தப்பேச முற்படுகின்றது; இன்றைய அம்பாறை மாவட்ட முஸ்லீம் மக்களின் பொன்னன் குடிப் (கீதவாயிப்) பிரச்சினை பற்றி அதன் ஆரம்பம் தொடக்கம் அண்மைக்காலம் வரை கவனம் செலுத்துகின்றது! இவ்விதத்தில் அதாவது சிங்களப் பேரினவாதத்தால் முஸ்லீம் மக்கள் நசுக்கப்படுவது பற்றி ஆழமாகப் பேசும் முதல் நாவல் என்ற பெருமை வயலான் குருவிக்குள்ளது!

70களிலிருந்து ஈழத்தில் பிரதேச நாவல்கள் பெருமளவு வந்து கொண்டிருக்கின்றன. எழுபதுகளில் ஈழத்தின் புதிய பல பிரதேசங்களும் எண்பதுகளின் தொடக்கம் தென்னிடைக்கையும் தொண்ணூறுகள் தொடக்கம் வன்னியும் அண்மையிலிருந்து மன்னாரும் இவ்விதத்தில் எமது கவனிப்பைக் கோரியுள்ளன. இவ்வாறே அம்பாறைப் பிரதேசமும் - அது எழுபதுகளில் ஆரம்பித்தாலும் இப்போது ஈழத்து நாவல்களில் முனைப் படையத் தொடங்கியுள்ளது. (உ.யம்- முற்குறிப்பிட்ட நாவல்களோடு வெள்ளாவிடும்) இவ்விதத்தில், பொன்னன் ஜீவநதி

குடிப் பிரதேச மக்களது ஏறத்தாள ஐம்பதாண்டு கால வாழ்க்கையைப் பொதுவாகக் கோடுகளாகவும் தேவையான இடங்களில் கோலங்களாகவும் வரைந்து செல்கின்றது. அவ்வப்போது அளவோடும் அழகோடும் இந்நாவலில் வெளிப்படும் மண் வாசனை ஈழத்து வாசகர்களுக்கு புதியது!

நீண்ட கால வரலாற்றினைக் கூற முற்படும் எழுத்தாளர்களுள் சிலரே அவற்றைத் தலைமுறை வேறுபாடுகளுடன் கூற முற்படுவர். அவ்வாறு கூற முற்படுவது கடினமான காரியமாகும். இவ்விதத்தில் கில்லையாற்றங்கரை (இராஜேஷ்வரி பாசைப்பிர மணியம்), ஒரு கிராமத்துக் கனவு (ஷம்ஸ்) ஆகியவற்றின் வெற்றியே இவ் வேளை நினைவிற்கு வருகின்றன. இப்போது வயலான் குருவியும் இரு தலைமுறைகளை முதன்மைப்படுத்தி எழுதியிருப்பது கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது. தலைமுறை வேறுபாடுகள் மிக நுணுக்கமாக வெளிப்படுத்தப் படுகின்றன.

அரசியல் சார்பு, பிரதேச மணம், தலை முறை வேறுபாடு ஆகியவற்றினூடே அழகான - ரோமானிசப் பாங்கு அற்ற யதார்த்தம் பரவிபுள்ள காதலின் கதை யொன்றும் நாவலின் இன்னொரு அடிச்சுவடாக அமைந்து இந்நாவலை வாசகர் ஆர்வத்துடன் படிக்கத் தூண்டுகின்றது.

தக்குவா - இளையதம்பி காக்கா ஆகிய பாத்திரங்கள் மட்டுமன்றி பொதுவாக அனைத்து பாத்திரங்களிலுமே உயிர்த் துடிப்புடன் - இரத்தமும் தசையும் பெற்று நடமாடுவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆசிரியரின் சிறப்பே அதற்கு காரணமாகின்றது எனலாம்.

யதார்த்த நாவலொன்றில் யதார்த்த உருவாக்கம் மென்பது மேற்குறித்தவாறு பாத்திர உருவாக்கத்தில் மட்டுமன்றி குறிப்பிட்ட மக்களது நம்பிக்கைகள், பேச்சு மொழிப் பிரயோகங்களைக் கையாள்கின்ற முறைமையிலும் தங்கியுள்ளது. என்பது நாமறிந்ததே. இவ்விதத்தில் "புதுசா வயசிக்கு வந்த புள்ள மஹரி பட்ட நேரம் வெளியில் அதுவும் கெனத்தடியில் நிண்டா பேய் பார்வையாகும்" என்ற சொல்லப்படுவதும் ஆக்காட்டி கத்தினால் தீங்கு விளையும் காகம் கத்தினால் வீட்டுக்கு யாரும் வரப் போகிறார்கள் என்ற நம்பிக்கைகளும் இந்நாவலில் இடம்பெறுவதும் வீச்சான அன்றாடப் பேச்சு மொழியோடு ஈழியளவு

சூரியன் முதலான மொழிப் பிரயோகங்கள் ஆங்காங்கு இடம்பெறுவதும் மனம் கொள்ளத்தக்கனவாகும்.

அப்துல் ரனாக் முதலான அண்மைக்கால இளந்தலைமுறை எழுத்தாளர் சிலரிடமே கவித்துவம் பரங்கான மொழி நடையோடு எழுதும் ஆற்றல் கைகூடியது. இந்நூலாசிரியரிடமும் அவ்வாற்றல் நிரம்பவும் உண்டு. அத்தகைய நடைச் சிறப்பு, சூழல், நிகழ்ச்சி விபரிப்புகளில் திறம்பட வெளிப்படுகின்றது. அதனால் அவ்விபரிப்புகள் பலவும் அழகான சித்திரங்களாக - நல்ல சினிமாவில் வரும் சிறந்த "சொடஸ்"களாக அமைந்து விடுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக பின்வரும் நாவலின் ஆரம்பம் அமைகின்றது :

"மெல்லிய தென்றலின் பாடலுக்குத் தலையசைக்கும் முருங்கை மர இலைகளினூடாக பெண்ணாமி நிலவு ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது. வெண் மேகங்கள் புகையாய் கலைந்து கூட்டம் கூட்டமாய் நிலைவைக் கட்டுத்து செல்லும் எழில் காண மனம் பூரித்துப் போகும்.

ஆனால் குடிசை முற்றத்தில் போடப்பட்டிருந்த சாக்குக் கட்டிலில் மலர்நாந்து வானத்தை பார்த்துக் கிடந்த இளையதம்பி காக்காவுக்கு நிலவு பற்றியெரிந்து புகை பரவிக்கொண்டிருப்பதாய் தான் தோன்றியது.

குடிசைக்கு அருகில் நின்ற பனை மரத்தில் சில்லாறொன்று ஒலமிட்டக் கொண்டிருந்தது. தூரத்தில் நரிகள் கூட்டத்தின் கூக்குரல்கள், கோணப் புளிய மரத்தில் ஆந்தையொன்றின் பரிதாப அலறல், கிழங்கு இறங்கிய மயறு மரங்களின் உறுமிக் கொண்டே கிளையும் பன்றிகளின் சத்தம் - இவை எதுவுமே அவர் காதுகளில் அடைவதில்லை.

எங்கோ ஒரு தூரத்துப் பாலை வெளியில் கொதிக்கும் வெயிலில் மலர்காக் படுக்க வைத்து நெஞ்சில் பாறாங்கல்லை ஏற்றி வைத்து யாரோ துன்புறுத்துவதாய் உணர்ந்து கிடக்கும் இளையதம்பி காக்காவின் அந்த மன வேதனைக்குரிய அந்த யாரோ யாரென்பது தான் யாருக்கும் தெரிய வில்லை..."

நாவலின் ஆரம்பம் போல் முடிவும் கனகச்சிதமான விதத்தில் அமைகின்றது :

"இளையதம்பி காக்காவின் வேளாண்மை வயல் கதிர் எறிந்து பால் பருவமாய்க் கிடந்தது. வழமைபோல் ஒரு பேரிரைச்சுவடின் வயலான குருவிக் கூட்டமொன்று அவரின் விறைத்துக் கிடந்த உடம்புக்கு மேலாக எச்சமிட்டுப் பறந்தது; எப்படியும் நம்மை விரட்டுவதற்கு இளையதம்பி காக்கா வருவார் என்ற நம்பிக்கையில்"

பழமையும் புதுமையுமான உவமைகள் ஆங்காங்கே அநாயாசமாக வெளிப்படுகின்றன. உ+ம் :

தேயிலை கொடுத்த ஓணான்போல காலம் வேகமாய்ச் சுத்தியிருந்தது. நேற்று கடையில் வாங்கிய

சவர்க்காரமாய் காலம் படுவேகமாய் கரைந்து கொண்டிருந்த போது இளையவன் - தக்குவாவிற்கு இடையிலான அன்பு நாட்டின் விலைவாசியாய் கடும் வேகமாக உயர்ந்து கொண்டிருந்தது."

ஈழத்தில் வேறு சில நாவல்கள் சிறந்த குறியீட்டுப்பாங்கான தலைப்புகளில் வெளி வந்திருப்பது போன்று (உ+ம் : நிலக்கிளி, காட்டாறு, நச்சு வளையம்) அந்நாவலின் தலைப்பு அமைந்திருப்பது பற்றியும் அதன் பொருத்தப்பாடு பற்றியும் அதிகம் விவரிக்க வேண்டிய தில்லை ! மேற்குறிப்பிட்ட பகுதியில் வரும் வயலான குருவியும் ஒரு விதத்தில் குறியீடாகவுள்ளது.

ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட விடயங்களுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து அனைத்தையும் ஒன்றாய் பின்னி வைத்துள்ள இந்நாவல் அவை ஒவ்வொன்றையும் பற்றி விரிவாக விளக்கியிருக்கலாமே என்று வாசகர் சிலர் கருதக் கூடும். விளைவாக 'தலைமுறைகள்' (நீல பத்மநாதன்) போன்ற நாவலொன்று ஈழத்தில் வெளி வந்திருக்குமென்று அத்தகையோர் நினைப்பினும் தவறில்லை. ஆயினும் பிரக்கையோடு, அளவாக பல விடயங்கள் பற்றி பேசுவது கூட ஒரு எழுத்தாளனின் ஆளுமையைக் காட்டுமென்றே கருத வேண்டும். நன்கு பிரசித்தமான 'எங்கள் தாத்தா விற்கு ஒரு யானை இருந்தது' (வைக்கம் முகம்மது பஷீர்) நாவல் பற்றி அறிந்துள்ள தீவிர வாசகர்களுக்கு இது பற்றி அதிகம் கூறத்தேவையில்லை. புகலிட நாவலான (கே.எஸ்.சுரையின்) சுயம்வரமும், சமகால அரசியல், வடமராட்சிப் பிரதேச கிராமிய மனம், புகலிட (டென்மார்க்) தமிழரது வாழ்வு ஆகியவற்றை அளவாக வெளிப்படுத்தியிருப்பதும் இவ்வேளை நினைவிற்கு வருகின்றது !

இந்நாவல் பற்றிய குறைபாடாக மொழி நடை சார்ந்த வழுவொன்று பற்றிக் குறிப்பிடலாம். வசன அமைப்பு உருவாக்கத்தில் இலக்கண வழுவொன்று ஆங்காங்கே தலை நீட்டுகிறது. உ+ம் : "கேள்வி நக்கலாய் இருந்ததைப் புரிந்து கொண்டவர் எழுந்து உட்கார்ந்த கொண்டு, அதெல்லாம் ரண்டுமில்லை, இண்டைக்கு கரக்கடையில நடந்த சும்மாயேச்சன்." (என்றார்)

"கரக்கடையில் என்ன நடந்தது?..."

மேலுள்ள பகுதியில் 'என்றார்' என்பது நாவலாசிரியரால் இடப்படவில்லை. (இக்கட்டுரையாளரால் இடப்பட்டிருக்கிறது.) அவ்வாறு வாக்கியம் முடிய வேண்டுமென்பதை பலரும் அறிவதில்லை. இத்தகைய வழுவின்மையான தலைமுறையினர் பலராலும், எழுத்தாளர், பட்டதாரி மாணவர், ஆசிரியர் உட்பட கையாளப்படுகிற தெனினும் அது காரணமாக அவ்வழுவை தொடரப்பட வேண்டும் என்பதில்லை. அது ஒரு புறமாக இவ் எழுத்தாளரது எதிர்காலம் நிச்சயமாகப் பிரகாசமானது, ஒரு தடவை பரிசீலும், பாராட்டும் பெற்றவுடன் அஞ்ஞாதவாசம் மேற்கொள்கின்ற ஈழத்து எழுத்தாளர் தடத்தில் இவ் எழுத்தாளர் செல்வாது விடும் வரை. □□

இ

ன்னும். கொழும்புக்கு வந்து குடியேறி, ஒருபுகம் போலாகி விட்ட இவ்வளவு காலம் கழிந்த பிறகும், மேல்தட்டு சுக போகவாசிகளின் நிழல் கூடத் தீண்டியறியாத ஒரு புறம்போக்குக் கருந்தீட்டுச் சங்கதியாய், அபிராமியின் மனதில், பாறி பற்றிய அந்த நினைவு, ஒரு மறைபொருள் சோக காவியமாய், அவளுள் புதைந்து இருள் மண்டிக்கிடந்தது. இந்த இருள் கணத்த நெடுந் தொலைவுப் பாதையினூடே, இன்னும் சாகாமல், ஒரு சிரஞ்சீவி உயிர்க்காவியமாய் அவள் எப்பவோ வாழ்ந்து முடிந்த கிராமத்துத் தடங்களுக்குப் பாறியின் அந்த நிழல் செறிந்த இருப்புக்கூட வெறும் பொய்யல்ல. அவள் உயிராக இருந்த தென்னவோ உண்மை தான். அவளது அவ்வுயிரின், அபிரிதமான களைகட்டக்கூடிய உணர்வுகளுக்கெல்லாம், தீனி தருகின்ற ஒரு சிரஞ்சீவி மருந்தாய், அவள் வாழ்வு என்றைக்குமே இருந்த தில்லை. இது அவளின் தவறல்ல. வாழ்வின் ஒளி புலனாக கதை. எங்கோ ஒரு கடைக கோடியில், தாழ்குலத்தார் உலாவித்திரியும், சேரிவிட்டு மண்ணோடு இனம் பிரியாமல் ஒட்டிப்பிறந்த, மிகப்பெரிய பாரதூரமான வாழ்க்கை சாபத்திற்கு அவளா பிறப்பு?

பிறக்கும் போதே, அவள் பாறியாகத்தான் பிறந்தாளோ. இல்லை. ஒருவேளை அது, அவள் பெயர் பார்வதியாகக்கூட இருந்திருக்கலாம். பின்னர் குட்டை குழம்பி நிழல் வெறித்த அவளது வாழ்க்கை அனுபவங்களுக்கு ஏற்ப, அதுவும் இடறுண்டு திரிந்து போயிருக்கலாமென்பதே, அபிராமியின் நம்பிக்கை. அவளைப் பொறுத்தவரை, அவள் எதையும் எளிதில் மறப்பவளல்ல. காலக் கொடுமையால், கொழும்பிலே வந்து வாழ நேர்ந்தாலும் எப்போதும் அவள் நினைப்பெல்லாம் வேர் கழன்று போகாத சொந்த மணமீதுதான்.

அவள் உயிர் இருக்கும்வரை, மனதில் ஆழ வேருன்றியிருக்கிற, ஒரு புனித நினைவாக அதுவும் இருக்கும். யந்திர கதியாக மாறிப்போன வாழ்க்கை, நிழல் சஞ்சாரம் ஒரு புறம். அதனோடு ஒட்டாமல், வேர் கழன்று, பிரிந்து தனிமையாயும் புறம்போக்காகவும், விலகி நிற்கிற ஒரு தனி ஒளிப்பிழம்புத் துருவநிலை போல ஜீவநதி

அந்த முகம்

ஆனந்தி

அவளுடைய மனம். அந்த ஒளிக் கேற்றவாரே, அவளது சிந்தனை விபூகமும், இந்த விபூகச் சுழற்சியின் மாறுபடாத ஓர் உயிர்க் கோலம் போலவே பாறியின் முகமும் அவள் கண்களுக்குப் பிடிபடும்.

பாறியின் முகதரிசனம் கண்டு, எவ்வளவு நாளாகிறது. அவள் உயிரோடு இருக்கிறாளோ இல்லையோ? கேவலம், அவள் ஓர் அன்றாடம் காய்ச்சி. ஊரிலே, பெரும் வேளாளர்வீடுகளுக்கெல்லாம், மா இடித்துத் தருகிற, கூலித் தொழிலாளி அவள். அதற்கேற்ப நிறையப் பிள்ளைகள் பெற்றுப் போட்டானும், கொஞ்சமும் கட்டுக் குலையாத, மேனியமூகு அவளுடையது. தங்கள் வீட்டிற்கு மா இடிக்கவரும் போதெல்லாம் அபிராமி, கொஞ்சமும் தயங்காமல் அவளோடு மனம் விட்டுப் பழகுவாள், அவளும் அபிராமித்தங்கைச்சி என்று சொன்னால் வாயில் தேன் ஒழுகும். அப்படியொரு நெருக்கம். பேதமறியாத தோழமை யுணர்வு. 'மா' இடித்துத்தருவதோடு வேறு சில்லறை வேலைகளையும் பாறி கச்சிதமாய், செய்து முடிப்பாள்.

கிராமத்தில் அவர்கள் வீட்டைச் சுற்றிப் பென்னம் பெரிய வளவு. வளவு நிறைய மரங்கள் - தென்னை பலா, ஏராளமான மாமரங்கள் எல்லாம் இருந்தன. ஒரே சோலைமாதிரித்தான் அதில் நின்று கொண்டே காற்று வாங்கலாம். மரங்கள் நிறைய இருப்பதால், தினமும் குப்பை சேர்ந்துவிடும். இதைக்கூட்டிப் பெருக்கவே தனி ஆள் தேவை பாறியே அந்த வேலையையும், செய்து முடிப்பாள். அதற்கு வேறாகச் சம்பளம் கொடுப்பார்கள்.

முற்றத்திலே கிழட்டு வேம்பு ஒன்று, நெடுங்காலமாக நிற்கிறது. கீழே சாணம் தெளித்த, செம்மண் முற்றம். பாறி கையால் சாணம் தெளிக்கப்பட்டு அது குளிர்ச்சியாக இருக்கும். பூக்கிற காலத்தில் மஞ்சள் பூமேடையாக இருக்கும். அதைப்பொறுக்கிக் காயவைத்துத் தான் அம்மா வடகம் போடுவாள். பாறி ஒரு நாள் கூட்ட வராவிட்டாலும், நிலம் கொப்புளம் விழுந்து, காய்ந்துவிடும்.

அவர்கள் வீட்டில் பாறி ஒரு நித்திய கதாநாயகி போல. அபிராமி தினமும் முழிப்பது, அவள் முகத்தில் தான்.

ஒருநாள் வராவிட்டாலும் மனம் விண்டு போகும். தேடிக்கொண்டு ஊரெல்லாம் திரிவாள். காற்று முளைத்த கால்கள் அவளுக்கு. பருவம் வந்த பிறகு அதில் கொஞ்சம் தேக்கம். வீட்டுச்சிறை மாதிரி ஒரு வாழ்க்கை. எனினும் மாமி வீட்டிற்கு மட்டும் இஷ்டப்படி போய் வருவாள். பொதுவாகச் சுந்தரமாமியின் ஊரிலே பிரபலம் அப்படியொரு பெரும் புள்ளி. அதிகார வாக்கத்தின் கீழ் போக்கு மாறாத கோபம், தெறித்த சூடான பார்வை, எப்போதும் அவளைக் கரடு முரடான ஆண் நிலையிலேயே வைத்திருக்கும். பாறி போன்ற ஏழைகளென்றாலே அவளுக்கு எப்பவும் இளக்காரம் தான். பாறிக்கும் அவளுக்கு மிடையே நிகழ்ந்தது ஒரு தர்மயுத்தம்.

அபிராமிக்கு நன்றாக நினைவிருந்தது. கொடுந் தழுவல் போல ஒரு காட்சி. ஒரு தினம் முற்றம் கூட்ட வருகிற பாறியைக் காணோம். அவளைத்தேடிக்கொண்டு மாமி வீட்டிற்குப்போனபோது, அடுக்களை வாசலாகே, சீமெந்துத்தரையில், உலக்கையும் கையுமாகப் பாறி நிற்பது தெரிந்தது. அவளின் காலுக்கடியில், வீறிட்டு அழும் குழந்தை சசி. அது ஏன் அழுகிறது? பசியின் பொருட்டா? ஏழைகளின் பசி பொல்லாதது. அபிராமிக்குப் புரியும் அதன் கொடுந்ததை மாணவிகமாக அவள் உணர்ந்திருக்கிறாள். அவள் கீழே முழங்கால் மடித்துக் குந்தியவாறே குழந்தையின் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு, இரக்கத்தோடு கேட்டாள்.

“பசிக்குதே?”

அதைக்கேட்டுக் குழந்தை இன்னும் பலமாக வீறிட்டு அழுகிறது. பாறி தான் பதில் சொன்னாள்.

“ஓம் தங்கைச்சி காலமை ஒன்றும் குடுக்கேலை அதுதான் கத்துது”

பாவம்! என்று அபிராமி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, மாமி வெளிப்பட்டாள். கையில் அரிசி வாளியோடு, மெதுவாகத் தனக்கு வேண்டப்படாத மனிதர் முகம் கண்டாலே, அவளுக்கு ஆகாது. அபிராமியைக் கண்டால் கூடக்கரித்துக் கொட்டுவாள். குழந்தை எம்மாத்திரம்? அதுவும் அழுக்கு மண்டிக் கிடக்கிற குழந்தை. அது கூட நின்றால், மாவும் அழுக்காகி விடுமே என்ற பயம் அவளுக்கு. அந்தப் பயத்தில் வந்தது கோபம். பல்லை நெறித்துக் கண்களால் எரித்தவாறே கேட்டாள்.

“உந்தச் சனியனை ஏன் கூட்டியந்தனி?”

“நான் என்ன செய்யச் சுந்தரம்மா வீட்டிலையும் ஒன்றுமில்லை சாப்பாடு குடுக்கேலை, அது தான் சினுங்கிக்கொண்டு பின்னாலை ஒடிவந்திட்டுது”

பொறு உதின்ரை வாயை அடக்குறன் என்றவள் வாளியை ஆத்திரத்தோடு பாறிக்கு முன்னால் வைத்துவிட்டு அவசரமாக உள்ளே ஓடினாள். என்ன செய்யப்போகிறாள்? குழந்தைக்கு அவள் கையால் அமுதமா? விஷமா? பார்ப்போம் என்ன கொடுக்கப் போகிறாளென்று. போனவள் கையில் ஒரு கருகிய பாண் துண்டோடு திரும்பி வரும் போது அபிராமி மனம் கனக்க அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் குழந்தையின் கையில் அதைக் கொடுத்து விட்டு அதை அங்கிருந்து விரட்டியடிக்கும் நோக்கத்துடன் ஈர இரக்கமின்றிப் பின்னால் நின்று துரத்திக் கொண்டு போனாள். குழந்தையும் ஆசையோடு அதைக் கையில் வாங்கியவாறே நிழல் துரத்துகின்ற வேலி வரைக்கும் வேகமாகப் பயத்தோடு ஓடிப்போனது, அது வேலிதாண்டிப் போய் மறையும் வரை சுந்தரமாமியின் அங்கேயே தரித்து நெடுநேரமாய் நின்றிருந்தாள் கேவலம்! ஒரே ஒரு கருகிய பாண்துண்டு, இரண்டு வயசுக் குழந்தையின் பசிக்கு அது போதுமா? பல்லால் கடித்துச் சப்பவும் வழியின்றி அது என்ன செய்யும்? அதுவுமின்றி அவளைத் துரத்தியடித்துவிட்டு வேறு வந்திருக்கிறாளே! இதையெல்லாம் பார்த்து ஒவ்வொரு கதறியழுவும் வழியின்றிப் பாறி அப்படியே சமைந்து போயிருந்தாள். குழந்தையின் பசிக்கு சுந்தரம்மா இட்ட தீ அது. அத்தீயின் கொடுந் சுபாலைகளுக்குள் சிக்கிப் பாறி கருகி அழிந்து போகும் புழுப்போலானாள். தன்னை மறந்து கண்ணீர் விட்டாள்.

அதைப் பார்த்துக் கதறியழுவும் வழியின்றி அபிராமி பெரிதும் மனம் நொந்து போனாள். பாறியை எப்படித் தேற்றுவது என்று அவளுக்குப் புரியவில்லை. அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீருக்குப் பதிலாக ரத்தமே வடிந்தது. இப்படித்தான் மனிதர்களின் பெரும்பாலானோர்

என்ற உணர்வு தட்டிற்று. ஒரு துண்டு கருகிய பாண் கொடுக்குமளவுக்கு சுந்தரமாமிக் கு அப்படியென்ன குறை? தரையில் நடப்பதற்கு கூடப் பஞ்சணை மெத்தை விரிப்பவளல்லவா அவள். அப்படிப் பட்டவளுக்கு ஏழைகளிடம் ஏன் இந்த மனவக்கிரம்?

இதை நேரிலேயே கேட்டாலென்ன நேர்மையாகப் பதில் சொல்லிவிடவா போகிறாள்? அப்படியென்றால் இப்ப பாறியட்ட மனக்காயத்திற்கு என்ன மருந்து? என்றை அன்புதான் என்று அவள் உள்மனம் சொல்லியது. இதைப்பாறியிடம் தெரிவித்துவிட வேண்டும். எப்படி என்றுதான் புரியவில்லை. அவள் முகத்தை எப்படி நிமிர்ந்து பார்ப்பது? அவளது கண்ணீர் தாரகைகளுக்கு யார் பதில் சொல்வது? அவை இருளில் மினுங்கும் ஒளி நட்சத்திரங்களல்ல, மனதையே எரிக்கும் எரிநட்சத்திரங்கள் தான்.

அபிராமியின் மனம் கங்கை குளிக்கவல்ல, கனன்று தீப்பற்றி எரிய, அவை போதும். திடுமென்று ஏதோ நினைவுக்குவர

மனதை ஆசுவாசப்படுத்தியவாறே, பாறியிடம் மனம் நெகிழ்ந்து போய், அவள் கூறினாள்.

“பொறு பாறி! எல்லாத்துக்கும் ஒரு மருந்திற்கு. இனி நீ இஞ்சை வேலை செய்ய வேண்டாம். எங்கடை வீட்டிலை தான். வேலை குவிஞ்சு கிடக்கே. இஞ்சை வாறதை விட்டிட்டு அங்கை வா, நான் உனக்குச் சோறு போடுறேன்”

“எப்படித் தங்கைச்சி இப்ப நான் வர ஏலுமே. என்னை நம்பி, ஊறப்போட்ட அரிசி இருக்கல்லே”

“நீ உப்பிடிச் சொல்லுறாய் உனக்கிருக்கிற நியாய சிந்தனை கூட மாமிக்கு வரேலையே! என்ன செய்வது இப்படிச் சிந்திக்கத் தெரியாமல் தான் மாமி செய்ததைப் போல மனிதர்கள் செய்கிற பாவங்களும் நல்ல வழியிலை சிந்தித்தால், பாவம் செய்ய மனம் வராது.”

அவள் சொல்வதைக் கிரகித்துக் கேட்டவாறே பாறி ஒரு யோகம் போலத்தான் வந்த வேலையில் அப்படியே மூழ்கிப் போனாள். மனதில் தொங்கிய சிலுவைகூட ஒரு பொருட்டாகப் படவில்லை. குழந்தையும் முகமும் மறந்து விட்டது. அவள் மறந்தாளோ இல்லையோ அபிராமிக்கு இன்னும் மறக்கவில்லை அந்த முகம். □□□

அந்தகார நிலவு

பொய்யே...!
பொய்யாகிப் போனதேனோ...?
கண்ணீரற்றந்த கனவுகள்
காத்திருந்த இரவுகள்
காணமற் போன பகல்கள்
பொய்யாகிப் போனதேனோ...?

பழைய ஞாபகங்களை
வறுத்தெடுத்தேன்
ஈரத்தை மட்டும்...
உலர்ந்த முடியலில்லை
காயங்கள் வடித்த கண்ணீர்...
இன்னும் ஆறவில்லை

விடிந்த புன்னகையால்
மலர்ந்த முகம்
மானம் போர்த்திய நாணம்

மீட்டி நீட்டிப் பார்க்கிறேன்...
சுகத்தை வீட
சோகமே பிரசவிக்கிறது.
உயிருக்குள் ஊறிப்போன
உணர்வுகள்
உணர்வுகளுக்குள் ஊற்றெடுத்த
நினைவுகள்
நீறாகிப் போனதேனோ...?

உறவுகளின் கருவறைகள்
கதறியழும் வேளை
கானலைக் காட்டி
கனவுலகில் மட்டும்
வாழ வழிகாட்டுவதேனோ...!
பொய்யே...!

நீ

பொய்யாகிப் போனதேனோ...?

பேருவளை றபீக் மொஹரிடீன்

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

தங்கச்சி பிள்ளை, நல்ல கீரைப்பிடி இருக்கடா. கடைஞ்செடுத்தால் வெண்ணெய் மாதிரி வரும். குழந்தைக்குக் குடுக்க நல்வது. மகன் இப்ப சோறு சாப்பிடத் தொடங்கியிருப்பார் என்ன?

அப்பு, இண்டைக்கு நல்ல பாவக்காய் வந்திருக்கு. சலரோகத்துக்கு நல்லதெண்டு தேடித்திரியிறனீங்களெல்லே?"

சந்தையில் தனக்கு முன் மரக்கறி வகைகளை வகைப்படுத்தி அழகுற அடுக்கி வைத்திருந்த சாயீஸ்வரி, வியாபாரத்தில் மும்முரமாகவிருந்தாள். அவள் முன்னிருந்த எல்லா மரக்கறிகளுமே புதியவைவாயாகவும் தரமானவையாகவும் இருந்ததுடன் அவள் அவற்றைக் கச்சிதமாகக் காட்சிப்படுத்தியிருந்ததும் பார்ப்போரை மிகவுங் கவர்ந்தது.

அவளுக்கு வயது அறுபதைத் தாண்டியிருக்கும். ஆங்காங்கே வெள்ளிக் கம்பிகள் தலையில் தலைகாட்டியிருந்தன. அவளது நிறம் என்னவோ கருமைதான். முகத்திலே மாறாத சிரிப்பொன்று நிரந்தர வாசஞ்செய்வதால் அந்தக் கருமை மங்கி விடுகிறது. கண்களில் ஒளிரும் அன்பும் அதற்கு மற்றொரு காரணமாயிருக்கலாம். அந்த அன்பு நானிலும் பிரவகித்துக்கொண்டிருக்கும். அணிவது பழைய சேலைகள் தானென்றாலும் தூய்மையானதாகச் சீராக அணிவது அவளது இயல்பு.

"கத்தரிக்காய் வேணுமே?"

கேள்வி அவளை நிமிரவைக்கிறது. கண்கள் ஒரு நோட்டம் விடுகின்றன.

"ஏனப்பு இப்பிடி முத்தவிட்டுக் கொண்டாறீர்? நிறைக்கு நிற்குமெண்டோ? நான் இதிலை வைச்சிருக்கிறதிலை ஏதாவது முத்தல், சூத்தை யெண்டு வாங்கி வைச்சிருந்தனெண்டால் உதுக்கு விலை சொல்லும்"

இதைக் கூறும்போதுகூட எதுவித கடுப்புமில்லாத பதனமான குரல் எப்படி இவளுக்கு வந்து வாய்க்கிறதோ?

இராசாத்தி இங்கை வாரும். ஏன் தங்கச்சி முறைச்சக் கொண்டிருக்கிறீர்? எல்லாரும் பிழைக்க ஜீவந்தி

வந்தனாங்கள். எங்களுக்குள்ளை போட்டி, பொறாமை, கோபதாயம் கூடாதனை.

நான் சனத்தை வளைச்சுப் போறேனெண்டு சொன்னனீராம். மற்றவையிட்டைப் போகவிடாமல் நான் ஆரையும் மறிக்கிறானே? உமக்கு ஐஞ்சாறு வருசம் முந்தியே சந்தைக்கு வந்து வியாபாரஞ்செய்யத் துவங்கினனான். இன்றுவரை ஆருக்கும் போட்டியாய் வியாபாரஞ் செய்ய வேணுமெண்டு நினைச்சதில்லை.

அங்கினை கஷ்டப்பட்டவைக்கு இடைசுகம் கடன் கொடுக்கிறனான்தான். ஆனால் உங்களைவிட விலையைக்குறைச்சுச் சொல்லிப் போட்டிபோட வாறானானே? வாங்க வாற சனத்துக்கு அள்ளியோ கிள்ளியோ கொடுக்கிறானானே?

ஏதோ மந்திரதந்திரஞ் செய்யிறெண்டு சொன்னீராம். அன்பு, நேர்மை இந்த இரண்டுமந்திர தந்திரந்தான் எனக்குத் தெரிஞ்சது.

தம்பி, வாங்கோ உருளைக் கிழக்கு அரைக்கிலோ போடவே அப்பன்? இப்ப மலிவு தானே? உமக்கு விருப்பமெண்டு, கிழங்கு நெருப்பு விலை விற்கேக்கையும் அம்மா அடிக்கடி வாங்கிடுவா"

உருளைக் கிழங்கை, கை தராசில் போட்டுக்கொண்டிருக்கையில் அவ்வழியே வந்த பொன்னுத்துரை மாஸ்ரரைக் கண்கள் கண்டு விடுகின்றன.

"வாங்கோ ஐயா இரண்டு கிழமையாய் ஆளைக் காணைல்லை. விசாரிச்சனான், ஆஸ்பத்திரியிலை இருந்தனீங்களாம். இப்ப வருத்தம் சுகமோ? உடம்புக்கு நல்ல சத்தான சாமான். நல்ல பிஞ்சு வெண்டிக்காய் கிடக்கு. எவ்வளவு போட? அரைக்கிலோ போட்டே? அரைக்கிலோ கூடிப்போ மென்ன? உங்கடை வீட்டுக்கு என்னத்துக்கு அரைக்கிலோ? காக்கிலோ போடுறன். வேறை என்ன வேணுமையா? யொன்னாங்காணி தரவோ? வல்லாரை தரவோ? வியாபாரம் மளமளவென்று நடந்து பொருட்களும் குறைய சந்தையில் சனநெரிசலும் குறைகிறது.

'இங்கை தம்பி குணம், உதிலை முகத்தாரினரை கடையிலை ஐஞ்சு ஊலியும், மற்றது

கூப்புற இனிப்பு அதுதான் ஈஸ்பழம் மாதிரி குச்சியிலை பிடிச்சுக் கூப்புற இனிப்பு... தெரியுந்தானே தம்பிக்கு அதிலை ஆறும் வாங்கிக் கொண்டு வாறீரே ராசா? இந்தாருமப்பு காசு. கெதியா ஓடியா ராசா. நான் போகவேணும்.

இண்டைக்குக் குலநாயகத்தின் ரை அந்தியேட்டியெயல்லை? ஒருக்கால் அங்கை போட்டுத்தான் வீட்டை போகவேணும்.

இராஜேஸ், மிச்சமாய்க் கிடக்கிறதகளை உம்மட்டைத் தரட்டே? வித்துப்போட்டுத் தாகும்.

குணத்தைக் காணைல்லை. குலநாயகம் வீட்டு ஒழுங்கைப் பக்கம் போனால் இந்தச் சின்னன்கள் வந்து 'ஆச்சி' எண்ணுங்கள். 'அம்மம்மா' எண்ணுங்கள். என்னோடை வலு வாரப்பாடு. அதுதான் உவர் நாகராசா அண்ணையின் ரை பேரப்பிள்ளையளைத்தான் சொல்லுறன். அதுகளுக்கு இந்த 'ஜெலி'யெண்டால் நல்ல விருப்பம். அங்கை போறதெண்டால் எப்பவும் 'ஜெலி' கொண்டு போறதாலை கையைப் பாக்குங்கள். குழந்தையளெல்லே?

இவன் பெடியை இன்னும் காணைல்லை. என்றை பேரன்மாருக்கு இந்தச் கூப்புற இனிப்பு ஒவ்வொரு நாளும் கொண்டு போகவேணும்.

வழமையாய் உவன் சுந்தரத்தை விட்டுத்தான் வாங்கிறான். இண்டைக்கு அவனைக் காணைல்லையெண்டு தான் குணத்தை விட்டது. இவனை இன்னாங்காணைல்லை.

அவனைக் காணைல்லையெண்டு கோவிக்காமல் சிரிச்ச முகமாயிருக்கிறனோ? ஏன் கோவிக்கவேணும்? அந்தப் பிள்ளை எனக்கு உதவிசெய்யவெண்டுதானே போனது? இடையிலை என்னென்ன தடங்கலோ? விசயம் விளங்காமல் எரிந்து விழுந்து என்னத்தைக் கண்டம்?

எந்த நேரமும் சிரிச்சபடியிருந்தாலும் எனக்கும் உள்ளுக்குள்ளை எத்தனையோ கவலையளிக்கு. ஆருக்குப் பாருங்கோ கவலையிலை? வீட்டுக்கு வீடு வாசல்படிதான்.

கவலையளை நினைச்ச அழுதுவடிஞ்சு கொண்டிருந்தென்ன பிரயோசனம்? வாழ்க்கையிலை சந்தோஷமுமிருக்குத்தானே. அதுகளை நினைச்சப் பார்த்துச் சந்தோஷமாயிருக்கப் பழகவேணும். தெரிஞ்ச அறிஞ்ச மனிசரைக் கண்டு பழகிறதே ஒரு மகிழ்ச்சிதானே?

அந்தா குணத்தான் வந்திட்டான். பாவம் பிள்ளை அவசரப்பட்டு ஓடி வருகுது. என்றை குஞ்சு நல்ல பிள்ளையடா அப்ப நான் வரட்டே?□□□

குறுப்பா

இல்லையிங்கு பேதமென்பு பொனீனீர்
தேர்தலுக்காய்ப் பொய்யுகன்று 'வினீனீர்'
மல்லக்குத் தாக்குவோர்க்கு
பாம்பரையாய் வாக்குறதி
"எல்லோரும் இந்நாட்டு மனீனீர்"

அம்சத்தில் பேராழகை தஞ்சம்
அவளிடத்தில் சீதலமா பஞ்சம்
வம்சத்தில் தனி சாதி
வந்து வாய்க்கவே கலந்தான்
செம்புலநீர் போலன்பு நெஞ்சம்

ஆதியிலே சாதீவீகப் பாகை
அடுத்தவரும் அயுதப்போர்க் காகை
நாதியற்று முள்ளி வாய்க்கால்
சென்றும் இன்று சொல்வார்
"போதியும் தந்திடுமாம்" பேகை

பரசுராமனீ தாய்தலையைக் கொய்தான்
அகலகையை கௌதமனும் வைதானீ
சிரிமுந்தான் சிந்தையாலே
சிர்பமானால் மெனியாலே
இரண்டும் நோக்கில் கற்பு பொய்தான்.

வனீனியிலே அழியாமய்சீ செத்தார்
செனீவையிலே நொந்ததீக்குவித்தார்
அன்று சிலர் யாழ் மணீனியில்
அறங்கு நிறை காட்சிகளை
வெணீதிரையில் ஜோடியாய் ரசித்தார்

சங்ககாலம் கற்புதற்கு மீனா
'ரியுசனுக்கு' 'பேஷனலாய்ப்' போனா
"கொங்கை மலை ஒதி முல்லை
கணீடொய்தல்" எனீற ஆசானீ
செங்கை உழ நல்லமுகம் ஆனா

இ.ச.முரளிதரன்

“மூடி”

ஊம (mime) ஆற்றுகைக்கான எழுத்துருவாக்கம்
எஸ்.ரி.குமரன்

27.03.2007ல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக கைசாபதி கலையரங்கில் உகை நாடக தின விழாவன்று ஆற்றுகை செய்யப்பட்டது.

(மேடையின் வலது மத்திய பகுதியில் நாற்காலி ஒன்று சாய்ந்த நிலையில் காணப்படுகின்றது.)

மெல்லத் திரை விரிகின்றது.

மேடையின் முன் வலதால் 14 வயது மதிக்கத்தக்க சிறுவன் ஒருவன் பிரவேசிக்கின்றான். மேடையினுள் பிரவேசித்து முன் மேடையின் வலது பகுதிக்குச் செல்கின்றான். செல்லும்போது அவனது காலில் ஏதோ பொருள் ஒன்று தடக்குகின்றது. சுற்றும் முற்றும் பார்க்கின்றான். பார்க்கும்போது காலில் தட்டுப் பட்டது மாங்காய் என்பதைக் காண்கின்றான். முள் வேலிக்கு அருகே அவனது காலில் தட்டுப்பட்ட மாங்காய் இருப்பதை காண்கின்றான்.. அதனை சந்தோஷத் துடன் எடுத்து கடித்து சாப்பிடுகின்றான். அதில் பழுது இருப்பதை உணர்கின்றான். அதனை எறிகின்றான்.

மாங்காயை எறிந்து விட்டு எதேச்சையாக மேலே அண்ணாந்து பார்க்கும்போது மாமரத்தில் நிறைய மாங்காய்கள் உயரத்தில் இருப்பதை காண்கின்றான். அவற்றை பறித்து உண்ண வேண்டும் என்ற ஆவல் அவனுக்கு ஏற்படுகின்றது. ஆவல் மிகுதியால் வளவுக்குள் புகுகின்றான்.

வளவுக்குள் புகுந்தவன் மேடையின் மத்திய பகுதியில் மாமரம் இருப்பதாக கற்பனை பண்ணிக் கொண்டு மாமரத்தை சுற்றிப் பார்க்கின்றான். மாங்காய் இருக்குமிடத்தை மேடையின் பல்வேறு பகுதிகளில் நின்று பார்த்து விட்டு மேடையின் வலது பகுதியில் வந்து நின்று மாங்கொப்பைத் தொங்கிப் பார்க்கின்றான். எட்ட வில்லை. பின் மேடைக்கு சென்று ஓடி வந்து தொங்குகின்றான். மாங்காயை பறிக்க முடியவில்லை.

என்ன செய்வது என்று யோசித்துவிட்டு மேடையின் வலது பகுதிக்கு சென்று வேலியில் உள்ள கதியாலை அடியோடு முறித்துக் கொண்டு வந்து தொங்கித் தட்டுகின்றான். அவனால்

மாங்காயை பறிக்க முடியவில்லை. தடியை எறிந்துவிட்டு கவலையுடன் அங்கும் இங்கும் நடக்கின்றான்.

நடக்கும்போது அங்கே சரிந்த நிலையில் நாற்காலி ஒன்று இருப்பதை காண்கின்றான். நாற்காலியை எடுத்து நிறுத்துகின்றான். அப்போது அவனுக்கு ஒரு யோசனை வருகின்றது. நாற்காலியை வைத்து அதன் மீது ஏறி நின்று மாங்காயை பறித்தால் என்ன என்று யோசித்து விட்டு நாற்காலியை மாங்காய் உள்ள கொப்பின் கீழ் கொண்டு சென்று வைத்து அதன் மீது ஏறிநின்று கையால் எட்டிப் பார்க்கின்றான். முடியவில்லை.

மீண்டும் நாற்காலியை விட்டு இறங்கி முதலில் பயன்படுத்திய தடியை எடுத்து கொண்டு வந்து நாற்காலி மீது ஏறி நின்று தட்டுகின்றான். மாங்காயை பறிக்க முடியவில்லை. திரும்பவும் வெறுப்புடன் தடியை எறிந்துவிட்டு நாற்காலியில் இருந்து இறங்கி கீழே நின்று யோசிக்கின்றான்.

யோசிக்கும் வேளையில் கல்லால் எறிந்தால் விழும் என்ற எண்ணம் தோன்று கின்றது. அதன்படி மேடையின் பின் வலது, இடது, முன்பிடது ஆகியவற்றில் கல்லை தேடுகின்றான். கல்லானது பின்மேடைப் பகுதியில் கிடைக்கின்றது. அதனை எடுத்து மாங்காய்மீது எறிகின்றான். முதலாவது எறிக்கு மாங்காய் விழவில்லை. கவலை ஏமாற்றத்தை வெளிப்படுத்திவிட்டு மீண்டும் கல் எடுத்து எறிகின்றான். அப்போது மாங்காய் விழுகின்றது. சந்தோஷத்துடன் மாங்காய் விழுந்த முன் மேடைப் பகுதி நோக்கி ஓடுகின்றான். மாங்காயை எடுத்து காம்பை தட்டுகின்றான். அதன்பால் அவனது வலது கண்ணில் படுகின்றது. அதனை துடைத்து விட்டு மாங்காயை தனது காற்சட்டையில் துடைத்துவிட்டு நாற்காலியை மரமாக பாவித்து மாங்காயை குத்துகின்றான்.

மாங்காயை குத்தியவன் அதனை நாற்காலி மீது அமர்ந்து ருசித்து சாப்பிடுகின்றான். அப்போது தூரத்தே ஆள் நடமாட்ட சத்தம் கேட்கின்றது. மேடையின் நான்கு பகுதிகளுக்கும்

சுற்றி ஓடிச் சென்று பார்த்து விட்டு பின்பு நாற்காலி மீதும் ஏறி நின்றுப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் குத்திய மாங்காயை நாற்காலி மீதிருந்து சாப்பிடுகின்றான்.

சாப்பிடும் போது அவனது சிந்தனையில் இன்னும் நிறைய மாங்காய் பறிக்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்றான். மீண்டும் கற்களை எடுத்து மாமரம் மீது வீசுகின்றான். மாங்காய்கள் விழுகின்றன. மாங்காய் விழுகின்ற திசைகளை அவதானித்துவிட்டு ஓடிச் சென்று பொறுக்கி தனது காற்சட்டை பொக்கற்று களினும் சேட்டினை மடித்து அதனுள்ளும் போடு கின்றான். அவ்வேளையில்

அவனை பின்புறமாக யாரோ தாக்குவதை அறிகின்றான். நிலை தடுமாறி கீழே விழுந்தவன் எழுந்து பார்க்கும் போது வளவுக்காரர் தான் தன்னைத் தாக்கியது என்பதை அறிகின்றான். வளவுக்காரர் கடுமையாக அவனை தாக்குகின்றார். வளவுக்காரரிடம் இருந்து வெளியேற முயற்சி கின்றான். வளவுக்காரரும் பரிதாபத்துடன் அவனை எச்சரித்துவிட்டு விடுகின்றான். அச்சிறுவன் ஓராத நிலையில் மெதுவான நடைபுடன் மேடையின் பின் வலதால் வெளியேறுகின்றான்.

மெல்லத்திரை மூடுகின்றது.

ஏ.இக்பாலின் இரு குறியீட்டுக் கவிதைகள்

ஒதுக்கம்

பறந்துயர்ந்த பஞ்சு பக்கத்திருந்த
பாலகர்கள் சிலரை அப்படியே ஏற்றிப்
பறந்தது!

பார்த்து நின்ற தாய்மாரும் பாய்ந்து
பஞ்சு மேல் ஏறிப் பாலகர்கள் பக்கம்
பற்றினர்!

வேகம் கூடியதால் ஏற்பட்ட விவேகமும்
வேறோர் மரத்தில் மோதி யாவரையும்
இறக்கியது!

மரத்தின் மேல் சிக்கிய மனிதருக்கு
மரத்திருந்த கருக்குருவி உணவளித்து
உதவியது!

கருக்குருவி குதவுதற்கு காகங்கள்
கடுமுறைப்பில்இறங்கியதால் மனிதமனம்
கலங்கவில்லை!

ஏறியறங்குவதில் ஏற்றத் தாழ்வுகளே
நீறு பூத்த நெருப்பாகி நின்றது தான்
நிலைபேறு!

யாரிதனைக் கவனிக்க எவருயில்லை
ஊரிலுள்ளோர்இதையறிய நியாயமில்லை
ஒதுங்கினரே!

ஒதுக்கத்தில் ஏற்பட்ட ஒட்டுறவற்றந்லை
ஒதுங்கும் மனப்பான்மையினால் உலகுடனே
ஒதுக்கும்!

இருண்மைக்குள்னாகும் இலக்கியம்

இருட்டினில் வாமும் எத்தனம்!
இலட்சியம் காணவில்லை!
மருட்சியின் செயல்களில்
மாறிடும் தன்மைகள்
உருப்படியாகவில்லை!
இருண்மையில் இடரிடும்
இயல்பினா வெழுந்திடும்
இலக்கியம் வாழவில்லை!
அருட்டுணர்வுடைய யாவும்போது
அரங்கேற முடியவில்லை!
கருவினில் வீழ்ச்சி
கலக்குதல் பேரென
நிருவகித்தல் முறையா?
நிறைவுடை வழியிதுவா?
நரித்தனமான போக்குகளின்று
நர்த்தன மாடுவதா?

மொழியினைக் குறுக்குதல் ஒரு வழி
மொழிநடை மெயில் விதிதான்!
மொழியிலே கூறின் மொழி
தெரிந்தோரும்
வழி பிதுங்கிக் கெடுவார்!
வழியினுக்காக்கி இருளிலே அழுக்குதல்
இலக்கிய வழிக் குதவா!
கலக்கிட வெளியிலே ஒளியினில்
உலவுதல் இலக்கிய மாகிவிடும்!
நலமென மனிதனின் வாழ்க்கையைக்
களத்தினுக் காக்கிடும் இலக்கியம்
வளமுடன் வாழுதல் சாத்தியம்!
தளம மைத் துதவிடு வீர்!

நூல் அந்முக்கக் குறியீடுகள்

ஆதிசிவன்

1) கு.றஜீபனின்

"பேசற்க" (கவிதைத் தொகுப்பு)

ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் இன்றைய காலகட்டத்தில் இளம் படைப்பாளிகள் கவிதைத் துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடும், ஆர்வமும் காட்டி வருகின்றனர். சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள். இணையம் என்பவை அவர்களுக்குக் களம் அமைத்தும் கொடுக்கின்றன. சஞ்சிகைகளிலும், பத்திரிகையிலும் வெளி வந்த தமது கவிதைகளை தொகுத்து நூலாகவும் அவர்கள் வெளிக் கொண்டு வருகின்றனர். அந்த வகையில் ஏழாண்டையச் சேர்ந்த கு.றஜீபனின் நான்காவது கவிதைத் தொகுப்பாக 'பேசற்க' வெளிவந்துள்ளது. பத்து ஆண்டு களுக்கு மேலாக இவர் கவிதை எழுதி வருகின்றார் என்பதை இந்நூலின் கவிதைகள் பறைசாற்று கின்றன.

நூல் - பேசற்க
ஆசிரியர் - கு.றஜீபன்
வெளியீடு - சித்தி விநாயகர்
நூல் நிலையம்.
விலை - 200/=

ஊம்பத்து மூன்று பக்கங்களைக் கொண்ட இத்தொகுப்பில் 30 கவிதைகள் அடங்கியுள்ளன. பாடு பொருள் பல அம்சங்களை கொண்டதாகவுள்ளது. தான்கண்டு அனுபவித்த சம்பவங்களை சிறப்பாக தன் சொல் வீச்சினாலும் கவிதா மொழியினூடாகவும் குறியீட்டு பாணியில் கவிதைகளாக வடித்துள்ளார். போரின் கொடூரம், போரின் ஏற்பட்ட அவலங்கள், ஏக்கம், வெறுமை. பரிதவிப்பு, இழப்புத்துயர், முரண்பாடுகள். சமூகக் கண்ணோட்டம் என்பவற்றை கருப்பொருளாகக் கொண்டு கவிதைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. கவிதைகளின் சில தலைப்புகள் விலங்குகள் உடன் தொடர்புடையனவாக காணப்படுகின்றன. இவ்வகையில் "முத்தல் பேன்கள்", 'மயிர்க் கொட்டிகள்', 'வெண்புறா', 'குட்டைநாய்', 'குரங்குத்தாவல்', 'அடை கிடத்தல்' போன்றவற்றை குறிப்பிடலாம்.

குறியீட்டினூடாக கற்பனைவளம் பீறிட்டோடு வதை இவரது கவிதைகளை வாசிப்பதன் ஊடாக வாசகர்கள் உணரலாம். உதாரணத்திற்கு இவரது சில கவிதைவரிகள்.

"மறைவும் மறைப்பும்
 வெருட்டும்
 இருள் படைத்த உலகு
 நெருப்புப்பழம் விழுந்து

பூக்கூடை கருகியது,
 எரிந்த சாம்பலில்
 உயிர்ப்பின் எச்சம் சுருங்கியது.
 வடக்கு முகத்தில்
 வட்டார வாடையில்
 கிரத்தத் தெறிப்பு
 அழகல் விழிகளோடு
 ஆனந்தக் கூத்தாட்டம்"

போரின் மூலமான அவலத்தை கூற வந்த கவிஞர். அழகல் விழிகளுடன் சிலர் ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறார்களே என தனது ஆதங்கத்தைத் தெரிவித்து செல்கிறார். கவிஞருக்கு நல்ல எதிர்காலம் உண்டு. குறியீட்டுக் கவிதை எழுத முனையும் கவிஞர்களுக்கு பயன்பாடு மிக்க நூலாக இது அமையும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. □

2) ஆரையூர் தாமரையின்

"விற்பனைக்கு ஒரு கற்பனை"

(கவிதைத் தொகுப்பு)

புரவலர் புத்தகப் பூங்காவின் 23 ஆவது வெளியீடாகவும், சர்வதேச மகளிர் தின சிறப்பு வெளியீடாகவும் மட்டக்களப்பு ஆரையூர் தாமரையின் விற்பனைக்கு ஒரு கற்பனை கவிதைத் தொகுப்பு அழகிய வடிவமைப்புடன் வெளிவந்துள்ளது. இந்நூல் 41 பெருங்கவிதைகளையும், 10 குறுங்கவிதை களையும் தன்னுள்ளே கொண்டுள்ளது. நூலிற்கான அணிந்துரையை எழுத்தாளர் அன்புமணி வழங்கி உள்ளார்.

நூல் - விற்பனைக்கு ஒரு கற்பனை
ஆசிரியர் - ஆரையூர் தாமரை
வெளியீடு - புரவலர் புத்தகப் பூங்கா
விலை - 150/=

தாமரையின் கவிதைகளின் கருப்பொருட்களாக ஆன்மீகம், பெண்ணியம், தாய்ப்பாசம் என்பவையே மிகுந்து நிற்கின்றன. இலகு தமிழில் அனைவராலும் வாசித்து விளங்கக் கூடிய வகையில் இவரது கவிதைகள் அமைந்துள்ளன. கவிதை எழுத ஆரம்பிக்கும் இளம் கவிஞர்களுக்கு இந்நூல் ஒரு முன்னுதாரணம் ஆகும்.

காதலை கருப் பொருளாக கொண்ட கவிதைகளில் பெண் பக்கம் சார்ந்து நின்று கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். காதலித்து ஏமாற்றும் ஆண்களைப் பற்றியும், ஆன்மீகத்தினூடாக பெறப்படும் பலன்களைப் பற்றியும் கூறும் தாமரை பெண்ணானவள் அடக்கு

முறைகளை தகர்த்து வெளிவர வேண்டும், திருமணம் என்ற பந்தத்துள் மட்டும் முடக்குப்பட்டு கிடக்காது சுயமாக சிந்தித்து செயற்பட வேண்டும் என அனேக கவிதை களுடாகக் கூறுகின்றார். நீண்ட கவிதைகளாக காணப்படுகின்ற இவரது கவிதைகள் வாசகர்களிற்கு சலிப்பை ஏற்படுத்தாது, நொடி வடிவம், இசைப்பா வடிவம் ஆகிய வற்றில் அமைந்திருப்பது இந்நூலின் சிறப்பு எனலாம். பெண்ணை விழித்தெழு வைக்கும் இவரது கவிதை களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இவரது 'அவதாரம் எடு' கவிதையில் இருந்து சில வரிகள்.

"படிப்பை முடித்து விட்டு
அடுப்படியில் அமர்ந்து கொண்டு
அரட்டையடிக்கும் பெண்ணே! - உன்
பிறப்பு புனிதமானா
அதைப்
புரிந்து கொண்டு உன்
பொழுதை வீணாக்காது
சுயமாய் செயற்படு..."

இந்நூலில் உள்ள கவிதைகள் சிறப்பாகவும், வடிவமைப்பு அழகாகவும் இருக்கின்ற போதிலும், ஐம்பதிற்கு மேற்பட்ட சொற்பிழைகள் காணப்படுவது வருத்தம் அளிக்கிறது. வெளிப்பீடகத்தினர் இதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். இன்னும்பல சிறந்த கவிதைகளை தாமரை தருவார் என்ற நம்பிக்கையை இக்கவிதை நூல் தருகிறது. □

3) அ. விஷ்ணுவர்த்தியின் 'மனதில் உறுதி வேண்டும்'

(சிறுகதைகள்)

ஜீவநதியின் 2 ஆவது வெளியீடாக அ. விஷ்ணு வர்த்தியின் 'மனதில் உறுதி வேண்டும்' சிறுகதைத் தொகுப்பு புத்திய சிறுகதைகளை உள்ளடக்கி 72 பக்கங்களில் சிறப்பான அட்டைப்படத்துடன் வெளியாகி உள்ளது. இருபது வயது நிரம்பிய அ. விஷ்ணுவர்த்தியின் சிறுகதைகள் ஈழத்தின் முன்னணியில் திகழ்கின்ற 7 இற்கு மேற்பட்ட சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தவை என்பதை அறிந்து கொள்ளும் போது மகிழ்ச்சியாக உள்ளது.

நூல் - மனதில் உறுதி வேண்டும்
ஆசிரியர் - அ. விஷ்ணுவர்த்தினி
வெளியீடு - ஜீவநதி
விலை - 200/=

இவரது சிறுகதைகளில் பெண்ணியக் கொடுமை, சாதியக் கொடுமை, பக்கலைக்கழக வாழ்வு, சமூக நடத்தை, குடும்ப உறவு புரிந்துணர்வு போன்றவை கருப்பொருட்களாக உள்ளன. கதை தொடங்கும் விதம், கதையின் ஓட்டம், கதை சொல்லப் படும் விதம் என்பன வாசகர்களை ஈர்த்திமுக்கும். வறுமையின் கொடுமையும்

அதன் காரணமாக மனிதர் அடையும் இடங்களையும் இவரது சிறுகதைகள் நன்கே உணர்வு பூர்வமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

'ஆர் கொலோ' என்ற சிறுகதையில் தன் கண்ணிலுள்ள 'கடர்' நோய்க்கான சிகிச்சைக்கெனச் சேர்த்த காசை தன் பேரப்பிள்ளைக்கு சில்லுவண்ணு வாங்க கொடுத்தது, சந்தோஷப்படுகின்ற கட்டத்தில் கந்தையாக கிழவன் உயர்ந்து நிற்கின்றார். மனிதாபிமானம் இக்கதையில் அழகாக வெளிக் கொணரப்பட்டுள்ளது. 'யாரொடு நோகேன் நட்பின் உச்சத்தையும், எம்மவர்களின் அவசரத்தினையும், வெளிநாட்டவரின் உயர்ந்த மனித நேயப் பண்பையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்த சிறுகதையாக காணப்படுகின்றது.

'மனத்தாங்கல்கள்', 'நெஞ்சு பொறுக்கு தில்லையே!' ஆகிய சிறுகதைகள் சாதியக் கொடுமையின் தாக்கத்தை மிகவும் தத்ரூபமாக எடுத்து இயம்புகின்றன. 'மனத்தாங்கல்கள்' என்ற சிறுகதையில் பாடசாலைகளில் மாணவர்கள் சாதிபேதம் காட்டி நடாத்தப்படுவதும் அதனால் மாணவர்கள் அடையும் துன்பமும் இச்சூழலில் ஓடுக்கப்பட்ட மாணவர்களிடம் ஏற்படும் தாழ்வு மனப் பான்மையும் இக்கதையில் நாசுக்காக எடுத்துச் சொல்லப் படுகின்றது. இவற்றை எல்லாம் வென்று சாதிக்க வேண்டும், என்ற வகையில் செயற்படும் 'மீரா' என்ற பாத்திரம் அற்புதமான படைப்பு.

பெண்ணானவள் எதற்கும் அஞ்சாது துணிந்த வளாக, இடரைக்கண்டு அஞ்சாதவளாக, அவள் சுயமாக சிந்தித்து நடக்க வேண்டும் என்ற கருப்பொருளை முன்னிறுத்தி 'மனதில் உறுதி வேண்டும்', 'மறுவாழ்வு' ஆகிய சிறுகதைகள் படைக்கப்பட்டு உள்ளன.

'மிடிமையில் அழிந்திடேல்', 'மாறும் மாணுடங்கள் ஆகிய படைப்புகள் வறுமையின் கொடுமை யையும் அதன் காரணமாக குடும்பங் களிற்குள் ஏற்படும் இடர்களையும் உணர்வு ததும்ப வெளிப்படுத்தும் சிறுகதைகளாகவும், 'உன்னை நம்பித்தானே' எனும் சிறுகதை தன் காதலை வீட்டில் சொல்லி வெற்றி அடையும் பெண்ணையும், 'புரிந்துணர்வு' என்னும் சிறுகதை இலங்கை வாழ் இனங்களிடையே புரிந்துணர்வின்மை ஏற்படுத்தி வரும் தாக்கத்தின் ஒரு சிறு வெட்டு முகத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

கதைக் கருப்பொருள், கதை சொல்லும் உத்தி, வாசகரிடத்து கதையின் முடிவு ஏற்படுத்தும் தாக்கம் என்பவற்றைப் பொறுத்த வரை இச்சிறுகதைத் தொகுதி கதாசிரியரின் இலக்கிய முதிர்ச்சியை வெளிக்காட்டுகிறது. விஷ்ணுவர்த்தினி எதிர் காலத்தில் சிறந்ததொரு படைப்பாளியாகத் திகழ்வார் என்பதற்கான நம்பிக்கையை 'மனதில் உறுதி வேண்டும்' என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதி தருகின்றது. □

கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்

1) 'அவை' (FORUM) கலை இலக்கிய வட்டத்தின் 25 ஆவது ஒன்று கூடல் அதன் அமைப்பாளர் கலாநிதி த.கலாமணியின் இல்லமான கலை அகத்தில் 2010.03.29 அன்று நடைபெற்றது. இந்நிகழ்விற்கு கலாநிதி த.கலாமணி தலைமை வகித்தார். இந்நிகழ்விற்கு முதன்மை விருந்தினர்களாக திரு.எஸ்.சத்தியசீலன் (பிரதேச செயலர், கரவெட்டி), திரு.சீ.ஏ.மோகன்தாஸ் (பிரதேசசெயலர் கோப்பாய்), திரு.ரீ.ஜெயசீலன் (உதவி அரச அதிபர் காரைநகர்), செஞ்சொற்செல்வர் திரு.ஆறு. திருமுருகன் ஆகியோர் கலந்து சிறப்பித்தனர். வரவேற்புரையை 'ஜீவந்தி' துணை ஆசிரியர் வெ.துஷ்யந்தன் நிகழ்த்தினார். 'அவை' நிகழ்வுகள் பற்றிய பார்வையை திரு.எஸ்.சிவராஜலிங்கம் (பிரதேச சபைச் செயலர் தென்மராட்சி), எழுத்தாளர் திரு.எஸ். குணேஸ்வரன் ஆகியோர் மீட்டனர். சிறப்புரையை இந்திய எழுத்தாளர் திரு.வே.அனெக்ஸ் நிகழ்த்தினார். நிகழ்வின் முக்கிய அம்சமாக 'அவை' ஏற்பாட்டில் இடம்பெற்ற கலந்துரையாடல்களில் பிரதம பேச்சாளர்களாகக் கலந்து உரையாற்றியவர்களுக்கு 'அவை' இலக்கிய விருது' வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டது. இவ்விருதினை

1) கலாநிதி க.குணராசா (செங்கை ஆழியான்)

3) திரு.பொன் .ஸ்ரீவாமதேவன்

5) திரு.சி.வன்னியகுமார்

7) திரு.இ.இராஜேஸ் கண்ணன்

2) திரு.க.நடேசு (தெணியான்)

4) திரு.குப்பிழான் ஜ.சண்முகம்

6) திரு.பா.தனபாணன்

8) திரு.த.அஜந்தகுமார்

அவை இலக்கியவிருது பெற்றோர்

பெற்றுக் கொண்டனர். ஏற்புரையை திரு.தெணியான், திரு.சொங்கை ஆழியான் நிகழ்த்தினர். நிகழ்வின் சிறப்பு நிகழ்வாக, யாழ்ப்பாணம் நாட்டார் வழக்கியற் கழகத்தினரின் 'நாட்டார் இசை மாலை' நடைபெற்றது. நன்றியுரையை திரு.பி.கிருஷ்ணானந்தன் நல்கினார்.

2) க.சட்டநாதனின் 'முக்கூடல்' சிறுகதைத்தொகுதியின் நூல் அறிமுகமும் அனுபவப் பகிர்வும் 2010.03.21 அன்று யாழ்ப்பாணம் பக்கலைக்கழக புவியியற்குறை விரிவுரை மண்டபத்தில் சமூகவியல்துறைத்தலைவர் கே.ரீ.கணேசலிங்கம் தலைமையில் நடைபெற்றது. தொடக்க உரையை ந.மயூரரூபன் நிகழ்த்தினார். சிறப்புரையை க.வரதராஜனும், வெளியீட்டுரையை பொ.ஈங்கரநேசனும், நூல் பற்றிய உரைகளை இ.இராஜேஷ்கண்ணன், தி.செல்வமனோகரன் ஆகியோரும் நிகழ்த்தினர்.

3) அ.விஷ்ணுவர்த்தினியின் 'மனதில் உறுதி வேண்டும்' சிறுகதைத் தொகுதியின் வெளியீட்டு விழா 18.04.2010 அன்று கொற்றாவத்தை செட்டித்தறை சித்தி விநாயகர் மண்டபத்தில் யாழ்ப்பாணம் கல்வியியல் கல்லூரி சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் பா.தனபாலன் தலைமையில் நடைபெற்றது. வரவேற்புரையை 'ஜீவநதி' துணை ஆசிரியர் வெ.துஷ்யந்தன் நிகழ்த்தினார். நூல் பற்றிய மதிப்பீட்டுரையை யாழ்ப்பாணம் பக்கலைக்கழக சமூகவியல்துறை விரிவுரையாளரும் எழுத்தாளருமான இ.இராஜேஷ்கண்ணனும், எழுத்தாளர் த.அஜந்தகுமாரும் நிகழ்த்தினர். ஏற்புரையை நூலாசிரியர் அ.விஷ்ணுவர்த்தினி நிகழ்த்தினார். இந்நூல் ஜீவநதி வெளியீட்டகம் வெளியீட்டு செய்யும் இரண்டாவது நூல் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

4) மன்னார் தமிழ்ச் சங்கத்தின் கலை இலக்கிய விழா

சித்திரைப் புத்தாண்டையொட்டி மன்னார் தமிழ்ச் சங்கம் ஏற்பாடு செய்த கலை இலக்கிய விழா கடந்த 17.04.2010 அன்று சனிக்கிழமை காலை 9.30 மணிக்கு மன்னார் நகர மண்டபத்தில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இந்நிகழ்வில் வைத்திய கலாநிதி எஸ். லோகநாதன் அவர்கள் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். மன்னார் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவர் அருட்திரு. தமிழ் நேசன் அடிகளார் தலைமை உரை நிகழ்த்தினார்.

இந்நிகழ்வில் முதன்மை விருந்தினராக முசலி பிரதேச செயலாளர் திரு. எஸ். கேதீஸ்வரன் அவர்கள் கலந்துகொண்டார். சிறப்பு விருந்தினராக மடு வலயக் கல்விப் பணிப்பாளர் திருமதி சுசந்தி செபஸ்டியன் அவர்கள் கலந்துகொண்டார். மன்னார் கல்வி வலயத் தமிழ் பாட உதவிக் கல்விப்பணிப்பாளர் திருமதி பெப்பி விக்ரம் மெம்பேட் அவர்களும், கள்ளியடி பாடசாலை அதிபர் திரு. ஆ. மா. பஞ்சலிங்கம் அவர்களும் இலக்கியச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார்கள்.

மன்னார் தமிழ் பாட உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர் திருமதி கலா சிவகுமாரவேலு அவர்களின் தலைமையில் கவியரங்கம் இடம்பெற்றது. இதில் மன்னார் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த நான்கு கவிஞர்கள் கலந்துகொண்டு தற்கால தமிழர் வாழ்வுச் சூழலை மையமாக வைத்து "புத்தாண்டின் புலர்வினிலே..." என்ற தலைப்பில் உணர்வுபூர்வமான கவிதை மழை பொழிந்தனர். திரு. மாணிக்க வாசகர் தலைமையில் "மெத்தைத் தமிழினிச் சாகும் என்ற பாரதியின் வார்த்தை மெய்யாகுமா? பொய்யாகுமா?" என்ற தலைப்பில் சுவையான பட்டிமன்றம் நடைபெற்றது. ஆசிரியர் என். அமலானந்தகுமார் அவர்களின் நெறியாள்கையில் உருவான 'சிலம்பு தீ ஆகிறது' என்ற இலக்கிய நாடகம் இடம்பெற்றது. நன்றியுரையினை மன்னார் தமிழ் சங்கத்தின் செயலாளர் திரு. வி. எஸ். சிவகரன் அவர்கள் வழங்கினார். தமிழின்பம் நுகர்ந்த மகிழ்வில் அனைவரும் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிபிரதி - 60/= ஆண்டுச்சந்தா - 1000/= வெளிநாடு - \$ 35 U.S

மணியோடரை அல்லவாய் தபால் நிலையத்தில் மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும். அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan
Kalaiahram
Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan
Hatton National Bank - Nelliady Branch
A/CNo.118-00-02-0945701-1

பேசும் இதயங்கள்

(1) உங்களது பணியும் ஜீவநதியினது ஊற்றெடுப்பும் நம் சமூகத்துக்கு இன்று அவசியமாகிவிட்டது என்பதை நாம் உணர்கிறோம். தொடர்ந்து ஊற்றெடுத்துப் பெருகும் ஜீவநதியின் வற்றாப் பிரவாகத்தினை நாம் இரசித்துச் சுவைத்து அருந்திக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் தான் இதனைக் கூறுகிறோம். ஜீவநதி பெயர் அற்புதமானது. அதன் உள்ளடக்கங்களும் சிறப்பானவை. ஒன்பாற் சுவைகளும் நிரம்பியவை. பருகப்பருக தெவிட்டாதவை. இதனைத் தொடர்ந்து பருகிக் கொண்டிருக்கும் நாம் அதன் உண்மை நிலைகளையறிந்து உண்மையாகவே கூறுகிறோம். முதலில் ஊற்றெடுக்கும்போது புழுதிகளும் மண்ணும் சேரும் கலந்து நீர் வெளிப்படுவதைப் போலன்றி முதலிலும் தொடர்ந்தும் நன்னீரையே வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் ஜீவநதி இன்னும் பிரவாகமெடுக்க வேண்டும். நாற்றிசைகளுக்கும் அது பாய்ந்து சென்று இலக்கியத் தாகத்தால் வாடும் நெஞ்சங்களுக்கு நீர் வார்த்து அவற்றை மலர்ச்சி பெறச் செய்ய வேண்டும் என்றும் விரும்புகிறோம்.

பேருவளை றபீக்மொஹீன்

(2) ஜீவநதி என்னும் ஊற்றில் நானும் மூழ்கி எழுலாம் என நான் கனவில் கூட எண்ணவில்லை. அத்தகைய வாய்ப்பை எனக்கு தந்து கௌரவித்ததற்கு முதற்கண் என் நன்றிகள். தமிழ் மக்கள் படும் அவலங்கள் வேதனைகளை மேலும் வெளிக்காட்ட பல படைப்புக்களை தந்து மெருகூட்டுவேன் என் ஜீவநதிக்கு.

நூற்றாண்டு வாழ்க ஜீவநதி வளர்க அதன் பணி!

ம.விஜிதா (கரவெட்டி)

(3) ஜீவநதி சித்திரை மாசிகை வாசித்தேன். 'மிடிமையில் அழிந்திடேல்' சிறுகதையை வாசித்த போது என்னை அறியாமல் அழுது விட்டேன். கௌரவமாக வாழ்வதற்கு வறுமை ஒரு தடைதான். அருள் தந்தை இராசேந்திரம் ஸ்ரலினின் 'பஞ்சமரியல் ஒரு புதிய அணுகுமுறை' வரவேற்கத்தக்க விடயங்களுடன் அமைந்திருந்தது. மனித சமுதாயத்தில் ஆதியில் சாதியம் தோன்றியிருக்க முடியாது. சமுதாய வளர்ச்சி நிலையில் தொழில்முறை ரீதியிலும் உடைமையாளர்களின் ஆதிக்கத்திலும் தான் தோன்றியிருக்கக் கூடும். பின் இதுவே சாதியப் படிநிலைச் சமூகமாக மாறியிருக்கலாம். அச்சமூகச் சூழலில் தோன்றிய இலக்கியங்களில் சாதியக் கூறுகள் படிந்திருப்பது உண்மைதான். கால மாற்றங்கள் சாதியப் படிநிலைகளிலும் நல்ல மாற்றத்தை உருவாக்கி வந்துள்ளன. அதற்காக சாதிப் பிரச்சினை தீர்ந்து விட்டதாக நான் கூற வரவில்லை. மனித சமத்துவம் இன்று ஏற்பட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றது என்பதையும் மறுக்க முடியாது. எனவே விளைவுறுதி கொண்ட புதிய அணுகு முறைகளை உருவாக்குவதில் பல்வேறு துறையினரும் பங்களிப்பு செய்ய வேண்டும், ஆக்க இலக்கியகாரர் சாதிய சமத்துவத்திற்குப் பாடு பட வேண்டும் என்ற கருத்தை அடிகளார் கொண்டிருப்பது போல நானும் நினைக்கிறேன். இவ்வாறான கட்டுரைகள் ஆக்க இலக்கியகாரர்களுக்கு நல்ல உந்து சக்தியாக அமையும். வாழ்க உங்கள் பணி.

க.பாலகுமாரன் (தெஹிவளை)

(4) தி.ஞானசேகரனின் இளம் மனதில் பதிந்த இரசனை மிகுந்த கதைகள் ஒரு இலக்கிய கர்த்தாவின் மானசீகமான மன உணர்வுகளை தரிசனம் செய்கின்றது. சாதியம் படிப்படியாக குறைந்து வருகின்ற இன்றைய காலகட்டத்தில் 15, 20 வருசத்துக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை சிறுகதைகளிலும், கவிதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் இன்றைய படைப்பாளிகள் எழுதி வருகின்றனர். அதாவது current issue இல்லாத விடயங்களை இப்போது நடை பெறுவது போல எழுதி மக்களை திசை திருப்பி மக்களிடையே முரண்பாடுகளை வளர்த்து விட்டு குளிர் காய விரும்பும் படைப்பாளிகளுக்கு நல்லதொரு பாடம் கற்பிக்கும் கட்டுரையாக "இராசேந்திரம் ஸ்ரலினின்" கட்டுரை அமைந்து இருந்தது. எவ்வாறு இப் பிரச்சினைகளை தீர்க்கலாம் என அவர் பிரித்துக் கூறிய விதம் அற்புதம். கட்டுரையாளருக்கு என் பாராட்டுக்கள். இ.சு.முரளிதரனின் குறும்பா சிறப்பாக இருந்தது. தற்போதைய யதார்த்தத்தை அழகான மொழி நடையில் படைத்த படைப்பாளிக்கு பாராட்டுக்கள். இவ்வாறான தரமான கவிதைகளை பிரசுரியுங்கள். கவிதைகளை பிரசுரிக்கும் போது கூடிய கவனம் எடுங்கள். சில கவிதைகளில் சில வரிகளின் கருத்து கவிதையுடன் தொடர்பு இன்றி காணப்படுகின்றது.

த.யோகேஸ்வரன் (மானிப்பாய்)

கட்டிடப் பொருட்கள், மிற்குஜி சீமேந்து, Dulux (AkzoNobel)
வெயின்ற் வகைகள், என்பவற்றை மொத்தமாகவும்,
சில்லறையாகவும் வெற்றுக்கொள்ள
நீங்கள் நாடவேண்டிய ஒரே இடம்

கஜமுதன்

காட் வெயர்

147, 149, எரான்லிவீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தொ.மே: 021 222 2833